
ספר ויקרא

פרשת ויקרא

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל כו'. ונראה לתרץ מה שדקדקו המפרשים
למה לא כתב ויקרא ה' אל משה. ויחבאר דידוע מה דאיתא במדרש
והוצא ברש"י ז"ל שכל זמן שהיו ישראל כנוזפים לא נתייחד הדיבור אל משה כי
עיקר התייחדות הדיבור למשה היה עבור ישראל. והנה אחר עשיית העגל היו
גפרד הדיבור ממשה כ"א אחר עשייתם המשכן וראה שש"י גדול השובתם ואיך
נדב לבם אותם להביא למלאכת המשכן בגודל השוקה חזרה האהבה למקומה.
והנה ויקרא כתיב בא' זעירא כי א' רבתי רומז על ה"ב"ה שהוא אלופו של
עולם ראשון ואין ראשית לראשיתו וע"י הכשר מעשים של ישראל גורמים כי
כביכול מלמס עלתו אל א' זעירא שהם כנסת ישראל. וזהו ויקרא אל משה
ולא הזכיר שם הקורא לסורות נתן כי הקריאה סתמה גרמא א' זעירא הם
ישראל

ישראל ע"י כשרון מעשיהם גרמו שיחא נקרא משה בקול הקריאה. ועוד זאת נוסף כי וידבר ה' אליו דוקא שבה אליו התייחסות הדבור מעלמות הוי"ו ביחוד קובצ"ו אליו ועל ידו ממש וסבן :

א"י ויקרא אל משה. לפרש חי זעירא. והוא בשנקדים לפרש הכתוב מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית. מ"ה ג"י אר"ם ור"ל ע"י האדם רבו וגדלו מעשיך כי בשגם ש"ס להקב"ה מלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקדש מקלסים ומשנמים אותו יחזי תמיד מ"מ ערבה להי חפלת ונית עבדות האדם שגף במאלכו ומשקבו וכל זרכיו הגופניים מעלה הכל אליו יחי מה שאין בכחו של המלאך לעשות וכ"ש למוד הסורה שהאדם לומד ומקיים וקבלתה עליו מה שלא יכלו המלאכים כדאי במדרשים. וז"ש רז"ל אשר יצר את האדם בחכמה שחשקין מזונותיו ואחר כך בראו שעי המזונות יש לו יחרון והוא בחכמה כניל וסבן. וכה אר"ם ג"י מ"ה כמנין אמ"ת במ"ק שהוא חוחמו של הקב"ה וכן אמר במ"ק ט"ו גם אדם במ"ק ט"ו רמז על טוב ה' דיוקן אדם דלעילא שממשיך האדם על עצמו בתקון והכשר מעשיו והוא עסירו עילאה ומכונה בזו"ס"ק כמה פעמים זעירא עילאה וז"ל דמות דיוקן אדם כניל אשר בזה קין אור פני משה שמשך על עצמו עסירו עילאה וזכר עליון עד כי יראו מנשת אליו וזריך כל אדם לומר מתי יציו מעשי למעשי אבותי לזכות לזכר עליון כמו אר"ם"ר ואבות ומרע"ה. וז"ל מ"ה ג"י אר"ם רמז על דמות אדם כניל ע"י רבו וגדלו מעשיך ה' וכ"ז כי כלם בחכמה כלם לשון תאוה כמו בלחה נפשי כי מתאזים בכלות הנפש להיות בחכמה בכה מ"ה דלעילא כדי למלא רצון אשר בזה היה כונה בביראות האדם וזה שמסיים עשית ור"ל כי כך עשית בראשית הביראה שימשך אדם על עצמו דמות אדם דלעילא. ובגא"ה ויקרא בא' זעירא כי אי רבתי רומז על השובים שהוא א"ם ואות אי זעירא רומז על האדם שממשיך דמות אדם עליו מלמעלה ומשז"ה מרוב ענותותו ראה לכתוב ויקר כדאי במדרש. אמנם הש"י לא ראה כי גדול כבוד משה בעיניו לכן כתב ויקרא. ולא כתב בא' רבתי מפני כבוד יחזי דהאי משמע דהשיג משה לגמרי אלופו של עולם וזה דבר בלתי אפשרי שסאדם שסוה בכוף ישיג לא"ם. ועוד דהוי מלין לומר כי לא מהשעוררת משה נמשך עליו עסירו עילאה כ"א מהשעוררת דלעילא הופיע עליו לזאת כתב בא' זעירא לסודות נתן כי בהשעוררות משה האיש אשר נרמז בא' זעירא זכה להמשך על עצמו זעירו עילאה. ועוד זכה וידבר ה' אליו שתייחד ה' אליו מאהל מועד על ידי כי נטה לו משה אהלו מחוץ למחנה וקרא לו אהל מועד אחר מעשה העגל וכתיב שם וגזבו איש פתח אהלו סרומו שלא יכלו לכנוס לאהל משה ממש אלא בפתח אהלו ועי"ז חזרו בחשבה בראותם מה החטא גורם כי חחלה דבר ה' עמסם מחוך האש וממילא עם משה דברו פנים בפנים ולא היו מתיראין ועל ידי החטא לא היו יכולין לכנוס לאהלו של משה. ושבו בחשבה עד שנתכפר להם בנדבת המשכן. וזהו וידבר ה' אליו שתייחד ה' אליו ממש. ורמז באמרו אליו. גם להדבקים אליו נתגלה סיחוד. מאהל. ע"י אהל מועד שטעה שיהיה גורם שישובו בחשבה עילאה ועל ידי זש. לאמר. הובא הספאלות

החפארות עליון למעלה. או וידבר ה' אליו כגיל מאהל. היא השכינה שהיא אור העליון השורה במשכן שעשו בו העבודה וכן בחורה וחפלה שנעשה מהם מועד ויוצט ועיי' לאמר מביאין החפארות בהבזבז"ה. ובאור חוזר משפיע חפארת ככל עובד לשראל. וזהו אה ה' האמרת וכו' האמירך והבן:

ונפש כי חקריב קרבן מנחה לה' סלה יהיה קרבנו וילק עליה שמן ונתן עליה לבונה. דהנה ידוע כי יש באהם נפש הבהמית ונפש השכלית והיא הרוחניות והם מכוונים בשם חומר ולורה כי נפש הבהמית הוא החומר ומושכת האדם לחומריות וחלואת נוכחאין אבל נפש השכלית היא הורה אשר כל מנמחה להקרב לשרשה העליון והם צי' הפכים ומחנגדים זה לזה ולריך האדם להמשך עצמו אל נפש השכלית ולהגביר הורה אל החומר לזככו ולהעלותו כמו האור. וי"א ונפש כי חקריב כשחקריב נפש הבהמית להיות קרבן לה' מנחה לה' להיות מונה בין דרושין דמלכא וצמה הדע כי זך וישר פעלך ונקי אהה כמו סולה לכן גמר אומר יהיה קרבנו יהי"ה גי' שלשים כמנין שם הוי"ה עם האותיות כשחסיה מקורב להוי"ה וחמיד הוי"ה יח' נגד עיניך. וכמיש' דהמעי"ה שויחי ה' לנגדי חמיד שיהיה ההוי"ה בהשחיות לנגדי חמיד. כי כשהאדם חוטא חיו אינו יכול להיות עומד שיהיה לפני הבהמית וכמבואר בפסוק כי תשא אה ראש בניי כו' ע"ש ובזה תזכה וילק עליה שמן ש' רומז על ג' שמות אהי"ה הוי"ה אדניי מ' רומז על שם מלפ"ן הממתיק אלהים ודין ואהו כ' רומז על ה' אהיות מלפ"ן שאינם בחי' רחמים יומהקו עיי' מלפ"ן וגי' שמות הגיל ועיי' ונתן עליה לבונה הוא ליבון העליון רחמים גמורים אמן:

ובל קרבן מנחהך במלח תמלח ולא תשביח מלח ברית אלהיך מעל מנחהך על כל קרבנך חקריב מלח. ידוע מנחה רומז על היות מנחה בין דרושין דמלכא ושם ה' שורה עליו וזה עיקר התייחא על הלב. וי"א וכל קרבן מנחהך שכל קריבות שלך להיות מנחה בין דרושין דמלכא ולהיות לך למנוחה הלב במלח. מלי"ה גימ' מזלי"ה כמנין ג' הוי"ה ור"ל תקבל על עצמך מלכותו יח' וחמשוך עליך הוי"ה יח'. ונתן הכהוב עשה ואמר ולא תשביח מלח שלא תשביח ופסוק הוי"ה יח' מעליך עיי' ברית אלהיך שחשמוד הברית הק' ולא חפגוס ועיי' זה חזכה מעל מנחהך שחסייה למעלה ממנחהך היינו מהויותו יח' הנוחה ושורה עליך עיי' דיק מושל ביראה אלהים וחזר אומר ויקום על כל קרבנך שחסייה למעלה מכל הקרבנות שלך וצוה חקריב מלח והבן:

ונחת עליה שמן ושמה עליה לבנה מנחה היא. יחבאר עיי' הכחוב המוקדם ואם חקריב מנחה בכורים כו' ופרש"י ז"ל במנחת העומר ומשעורים בא וראה כהיב כאן אביב ונאמר שם והשעורה אביב ע"ש. והס"ק אאמר ז"ל פיי אביב מלשון אב שיגמר וראוי להזריע ממנו אחרים כמו האב המוליד ע"ש. ונוכל לומר כי לכן בא מן השעירים מלשין שעור דחלוי בשעורין דלכא לקבל מלכותו. ולכן נקרא ניסן גם כן אביב אהיותו אביב י"ב שהוא אב לייב חדשים וכאשר בארנו באורך במקום אחר ולכן באדר משמיעין על השקלים. שקיל גי' נפיש שאז ישקול במאזני שכלו נפשו ורוחו ונשמחו לעהרס עד כי בניסן יקרבו מחרומה

מתרומה חדשה למעבד נשמחין ורוחין חדשין. ולזה הזכיר ואם תקריב מנחת כזורים הוא העומר תראה לפעול שיסיה חביב לה' להביא כביכול את הויחוח בבחי' חביב ייב שיסיה אב לייב שבני ים הרומזים נגד ייב הויות וקרחם אב על בניס כן ירחם עלינו. אמנם'במה יזכה נער ארחו לבא לכי'. לכי' ונתח עליה שמן. אוחיות ש"ם ייין רמז על הבינה עלמא דחירו ויובלא שער הששובה ר"ל כי הכל תלוי בתשובה וכל מקום שהשמן מצוי חכמה מצוי כי מהבינה שולטת הששובה ש"י זה משיג מהחכמה עילאה. ולפי'א ושמת עליה לבנה ולא ונתח כי ש"י הששובה ממילא ושמת עליה לבנה אוחיות ל"ב נחיצות החכמה. והבין:

פרשת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך. ידידוע כי עמלק הוא היצר המקרר ומלך את האדם ממשפט הטוב ולריך האדם להחגבר עליו לשמור עיניו מראות ברע ויאלעם אזינו משמוע דברי שקר ולהיר ויכול פה וידיו לא תשלחנה ברע וכן כל אבריו וגידיו בכללות ובפרטות אשר היצר מסיוחו לטעותו מני הדרך לאמר מה לך לזכור מדברים כאלה ומקטין אוחו בעיניו כי לא לו נאמרו האזכרות האלה כי אם לגדולים אשר בארץ המה. וכמ"ש הכתוב כי הלל רשע על תאוח נפשו שטופה היצר את הרשע עניו כהלל אבל באמת כחייב ויגבה לבו בדרכי ה' כי בעצדות מוחר הגבוהות לאמר כי אני גיב ראוי ומוכן לעבוד המלך הכבוד. וסי'אר במלודות וחואנות יעשו מני הדרך הישר. ולזה אמר הכתוב מלחמה לה' בעמלק מדר דר. ור"ל שנלחמת עמלק נוקב והולך בכל דור ודור. ופי'א זכור את אשר עשה לך עמלק ולא כחייב לכם כי אם לך כניל דבר נפרד ונבדל כי אחת קטן מכלם וכניל. בדרך. ר"ל להטותך מני הדרך ומעצדות הש"י והשמות הרמזים במנין דרי'. ואמר בלאחכם ממלרים. כי הלא לך לדעת למה זה ילאת ממלרים ע"י העללות וזכור' הנילוזין ובשבייל ד' דברים שלא שינו שמש ולשונם וכדא"י במדרש ואלא פסקה ישיבה מהם גם במלרים והיה שלום ביניהם כן עשה גם אחת מהם תראה וכן תעשה וחסיה נשמר מהיצר אשר קרך שיך והפשיך ועמאך מלשון קרי בסי'אך בדרך ה'. ואחיה עיף ויגע מחמתם ולא ירא אלהים שלא היה בך יראת ה'. אבל כשחשים יראתו על פניך והיה בסיני ה' [אלהיך לך] מכל אויביך כי כשהאדם מתחיל בחורש ועבודה מיד מתחיצים ושוגרים נגדו האויבים הם הסעי'א למנו מעבודתו ית' ופי' היראה מגרש אורס. וזהו והיה בסיני ה' שיניח וישרה עליך ויעשה נייחא על הלב מכל אויביך מסביב שישר ויכתח הסעי'א אשר סביב יתהלכו ויחיה לך מנוחה מסביב תמחה את זכר עמלק מתח. השמים ר"ל כל זמן בסי'אך תחת השמים בזה העולם כי כשהאדם זוכה ועולה בעולמות העליונים והוא למעלה מן השמים אזי לית שולטנא אחרא שליט ביה. כי אין שם מגע נכרי כלל אבל כל זמן היותך תחת השמים שעדיין אין כחך יפה ועדיין יש משיקים לנגדך תראה למחות את זכר עמלק לא תשכח:

פרשת צו

זאת חורה החטא במקום אשר השחט העולה השחט החטא לפני ה' קדש קדשים היא. נראה לבאר כי כן האמה שחוקן חגיגות וסיגופים לחטא אשר יבז ממחטאו וייעץ הכהן למי אשר אין כחו יפה להבא עמו אוי העסק בחורה מפר. ובמאמרם ז"ל כל העוסק בפי חטא ראלו הקריב חטאת. וז"ל זאת חורה החטא שהחורה חכפר על החטא כי החורה היא ג"כ מזבח כפרה. ויש לבאר עוד בזה לב לדקוק על אומרו חורה וכה די אם אמר זאת החורה לחטא מהו חורה דמשמע חרי חורות. אמנם ידוע כי החורה הנחמה בדינו לבושה לחורה עליונה הגנוזה בגמי מרומים. וכשהארס פוגם חיו בחורה לזאת גורם כביכול פגם בחורה דלעילא בשכינה הק'. וטחה ראו מה החטא גורם ואיך לא יחרוד לבב האנוש בהטלותו זאת על לבו. ולכ"א זאת חורה החטא. ר"ל שהחטא גורם חיו פגם בחורה שלמטה ושלמטה כ"ל ועיי' הוא מסך מז"ל אשר לא יכלו חוררו וחפלו לעלות למטה וזריך לבזב בחכמה להכריח הקוליס והחומים הסובבים את השושנה העליונה שכולל חפלו לעלות בלי שום טיוב. וז"ל חורה במקום אשר השחט העולה כו' ר"ל למה לך לחטא לשחט ולחזוק חפלק העולה לגנוע למטה מוטב שחשוב בחכמה ובמקום זה השחט החטא חחוק וחסור החטא שלא יהיה מסך מבדיל ביך למקום. ועיי' חכמה במקום אשר השחט העולה. השחט לבון המשכה כמו זהב שהוט. ור"ל שצמקום אשר ימשך עמו הצדיק הגמור העולה למטה למקום זה צמ"מו שחט החטא יומך החטא לעלות ג"כ במעלות כמוהו ואז לפני ה' חמשך המדות אשר הם לפני שם הוי"ה הם ארצות ע"ד היר ע"ד הם י"ג מכלין דרחמי היר הם ט' ח"ד ור"ל שחכמה להמשך י"ג מדות אל ט' ח"ד וזה קדש קדשים. קודש שחיה אתה קדוש ועסור רחוק מכל עומחקך גם חוכל להשיג אל הקדשים לקדושה עליונה מעולמות העליונים עיי'. הוא. החבר והיחד שם הוי"ה הנרמז במלה הוא כי אליף הוא אותיות פ"א כ"ו אל החכמה הוא הוי"ד. ה"ו. הוא החכמה ה' עליונה לכנסה ישראל ה' חחאה. והבן :

והבהן המקריב את עולה אש עוד העולה אשר הקריב לבן לו יהיה. לטבין אומרו את עולה כו' מהו את. וז"ל לידוע כי כהן רמו על כל אש ישראל העובד ה' בשם כהן יונה. והנה כל אר"ם מישראל זריך להיות טלבו מרכבה להויותו יח' כידוע מסיק אמנם זריך להעלות גם פשוטי הפס גם כן ובלגודם לא יבין לערו וכדמ"ט במשה שלא נחייחד עמו הדיבור אלא בשבילם כמוכא ברשי ז"ל. אמנם טיי העלוהו כללוא ישראל יעלה במעלות יורד ויורד. ולזה רמו דהטי"ה חפלה לעני כי יעטוף ר"ל שהצדיק צמ"ו בחפלה זריך להיות בכחי זו לבוס עמו לעני להיות ליה מגרמי כלום אלא כי יעטוף וילבוש עמו בכללות ישראל ואז לפני ה' ישפוך שיחו. הכלל הצריך לעבור עמו כעצל והטיקר העלאת עם קודם ישראל. זה ירמוח ה' כאן והכחן הוא הצדיק הטוב המקריב את עולה אש. את מורה על הטפל כידוע ור"ל במקריב עמו לטפל והעיקר הקריבה

הקריבם אלנו הוא עולת איש להעלות כל איש מישראל לבחי' איש עיה בימי שדי' ור"ל להיוחס מרכבה לשמות עליונים. עוד העולה אשר הקריב. ר"ל את בחי' עוד העולה להיוחס בחי' אור בא' כמו שהיה כחוב בחורחו של ר"מ כחנות אור בא' ואמר הכחוב את העור שהקריב והעלה לכסן ולחסד עליון להפכו לבחי' אור אזי מבטיחו הכחוב לו יהיה שעל שם הצדיק יקרא. הגם כי האדם בטלמו לדיק ג"כ לעבוד בעצמו מימ כיון שבהשעוררת הצדיק בא זה מעלה הכי עליו כאילו הוא לבדו עשה הכל וגם עי"ז לו יהיה לו רומז על ויק כללותם בימי' ליו. ור"ל שיגשם התחברות כל הויק גם לו יהיה לו רמז על הצדיקים. ור"ל כי ירבו עי"ז ויפרו לדיקים בישראל :

פרשת שמיני

ויאמר משה זה הדבר אשר לזה כי תעשו וירא אליכם כבוד ה'. ידוע כי זה מורה על הדבר שצומד נגדו פנים בפנים, וכדמלנו בים שאמרו זה אלי כי ראתה שפחה על הים כו'. והנה כתיב בכחוב המוקדם ויקחו את אשר לזה כו' ויעמדו לפני ה' שצמדו לפניו פנים בפנים. ולכ"א משה זה הדבר כו' שחשבו שיבא לבחי' זה הדבר להיות פנים בפנים להבין עצמי הדבר כעטם חוקת ספרם ודומיין אשר לזה ה' תעשו שחשבו אותה ככונה כי כן לזה ה'. או אשר לזה ה' תעשו. ר"ל מה שזה ה' תעשו אתם. כי לדיק מושל ביראת אלהים ויגזור אומר ויקס. שעי"ז הדבר ככ"ל תוכלו להיות נגיד ומצא שהשיי טוב ומטיב לכל ומשפיע כל טוב ותוכלו אתם להשפיע שפע זו ואז וירא אליכם כבוד ה'. כבוד עיה בימי' ליו ור"ל שיתראה אליכם כבוד ה' שעל ידיכם יתראה כי הוא מושל בכל הליו קצוות כי ארבע רוחות ומעלה ומטה כוללים ליו קצוות בכללותם בראותם כי עליכם נשפע כבוד ה' ושפעו עיכם יראה. גם יתראה אליכם כבוד. ה' שיכבד אתכם לעשות ולהשפיע כל מה שצדו לעשות ולהשפיע : ולהורות את בני' את כל החקים אשר דבר ה' אליהם ביד משה. דהנה ידוע במפרשים אית' הטעם בפרס שלא נתגלה פעמה אלא למשה ויש מהמפרשים פירשו שמשם גילה לאנשי סודי סוד הפרס לא לכללות ישראל ואלו שוים כי מי שלא ידע עשה המציה על כונת משה. וזה ירמז הכחוב ולהורות את בני' כו' אשר דבר אליהם ביד משה שהם יעשו עי"פ הכונה המסורה ביד משה ועל פיו יעשו. אמנם להבין אומרו את בני' והיה די באמרו להורות בני' מהו את בני'. הולם אית' בני' ישראל רית אב"י כי העבד העושה מצות א-ינו מבלי דעת עשה הדבר שמאנו וצומד עליו אינו עושה בהתלסבות וחשקות לא כן הבן הנחמד ואהוב לאביו כלתה נפשו למצות [אביו] הגם כי לא ידע עטם המצוה בחושבו כי הנה בשישים חכמה וזקן זה שקדם חכמה ואם זקנה יש כאן חכמה יש כאן וכדאי אבי יודע עטם מה שמצוה אותי ואני קטונתי מהשיב שכל אבי. וזה ירמז גם כן הכחוב ולהורות אית' בני' ישראל להורות כמו שמורה את בנו מדריכהו בדרך זו ילך את כל החוקים כל מה שנחקק מאתו ות'

ית' חס נקי חק חוכות שחקק בפנימיות עולמות העליונים והוא אשר דבר סי' הויותו בעולמותו ממש דבר אליהם ביד משה. ביד משמעותו כח ומשה רמז על דעת העליון ור"ל שכל מי שיש בו מדעת קונו יוכל להשיג ולהבין את כל החקים להבין כח וסוד העליון :

וישמע משה וייעב בעיניו. ידוע כי אי"ל לשמוע בלי דיבור ושמועה מורה על המחשבה. המחשבה אחתיות חשיב מיה כי לדרך לחשוב בדמות דיוקן אדם עליון אשר בהיותו מוטע במחשבות חוץ ופיגול פוגם חיו בדיוקן אדם דלעיל ואיך לא יקה האדם לעצמו מוסר השכל בחשבו כי למס שפוגם על נקלה בדמות דיוקן אדם דלעיל מוטע לו לחשוב מחשבות קדושות וטהורות לחקן בעולמות העליונים. והכחוב רומז משה ידבר והאלהים יענו בקול. משה רומז על דעת העליון ור"ל שיראה להמשיך דעת עליון בדיבורו לסיוט דיבור ומחשבה כאחד אללו ואז והאלהים יענו בקול. יענו לשון עונה. שהוא התחברות ויחוד ור"ל שהאלהים יתחבר ויחיד עמו בקוג בפנימיות עליון שהשורר באתרוהאלדלתחא. והו וישמע משה כו' כשמשיע ומכנים דעת העליון בשמועותו ומחשבתו אז ממילא וייעב בעיניו נעשה הטבה בעיניו ר"ל בעין השנחה להשגיח עליו בעינה פקוחא להטיב לנו ככל הטוב אמן :

או כי עיני בגי' ק"ל ועי' ו' האשבה נעשה קול. והנה עיי' וישמע משה ככ"ל צה וייעב בעיניו נעשה הטבה בעיניו בקול עליון ובפנימיות עולמות העליונים לסיוט עיניו לופיות עליו לטובה וכתיב בעיניו רומז על מ"ש הכחוב עיני סי' אל לדיקים הוא העינא פקוחא החופף על הלייקים. וגם נעשה הטבה בעיניו ר"ל בלדיקים ניתן כח וממשלה בידם לגזור אומר ויקם בבחינת לדיק מושל ביראה כו' להשפיע כל טוב על ישראל אמן :

לפרשת פרה

וידבר סי' אל משה ואל אהרן לאמר כו' עד אשר לא עלה עליה עול. עיני בגי' פ' שמיני בפסוק ויבא משה ואהרן כו' שפי' שם כי משה ואהרן רומזים על צי' מיני לדיקים ע"ש. וגם אהרן נאחז לרבו כי משה רומז על הלייק שגובה בבחי' ענוס ואהרן רומז על הלייק שהיא בבחינת הסתפארות והגדלות וכאשר באמת כתיב במשה והאיש משה עינו מאד ובאהרן שהוא הכהן הגדול כתיב ביה בגדים לכבוד ולתפארת. והנה יאמר נא הכחוב בדרך עלה עובה כי טוב אשר תאחז בזה וגם מה אל תנח ירך כי בעונה לצד יוכל הי"ר ללכודו בפחיתו ובהסתחו לאמור אברה תקותו ויחיאש עצמו מן החשוכה חיו לכן טוב לאחז גם במדת הגדלות כי יתחוק עצמו וישען באלהיו אם ישוב מיד יקבלנו ואין לך דבר שעומד בפני החשוכה. וזה שרומז הכחוב וידבר סי' אל משה ואל אהרן שבהעבודת בבחי' ענוס וגדלות. ועי' לאמר יוצא הסתפארות בעולם העליון : זאת חקת השורס כו'. חקת אחיות ח"ק ח' ח' רומז על ד' קלוות שהאדם נברא מד' קלוות כמי' במדרש שלקח עפר מד' רוחות העולם ונוכל לומר הטעם

טעם כי די קלוות רומזים לדי אוחיות הוי"ה שיהיה האדם מרכזה לדי אוחיות
 עם הוי"ה ב"ה וצ"ש. ומזה יקח האדם לעלמו מוסר השכל לבל יטה אשוריו
 מני דרך הישר כי פוגם חיו בסויותו יחי' ומועב לו ללכת בדרכי להי' ולקיים
 חורתו אשר בזה מביא הארה ותיקון בעולמות עליונים. וזו חקת חיקית שעושה
 חקיקת ותיקון בלות ח' היינו בהוי"ה ונעשה ח' תהיה לסיפך ממש שעבר. וזה
 שייך לטהרת הפרה כי עומאה הוא בחי' ההעדר חיו והעברה בחינת החיים
 להדבק בחי החיים, וכ"ז נעשה ע"י החורה שהיא כולה שמוחו של הקב"ה כי
 החורה ג"כ רומז על די אוחיות השם וכמאמרם ז"ל אין להקב"ה בעולמו אלא
 די אמות של הלכה בלבד והוא מלינו כחייב מוקטר ומוגש לשמי. אמנם הענין
 כדחז"ל בכל מקום ס"ד אלא אלו ת"ח שיושבין ועוסקין בכ"מ בעניני קרבנות
 כו" ע"ש. ועם שורה שכינתו שכינת הוי"ה. וכ"ז מרומז בעטם הפרה. ולזה
 מיד באומרו עליה חקת בזה נרמז עטם הפרה כי הוא חק ח' וכ"ל, ועיי'ן
 ממשיך האדם לעלמו ומתקן את בחי' נר"ג ח"י ארבעת אלה נגד ארבע אוחיות
 השם וכ"ל. ויתייחד עם יחודו של עולם, ובה אשר לזה ה' לאמר, לזה לי
 לוותא ויחוד. ור"ל שעי"ן תייחדו ותחברו את השם ואז לאמר נעשה תפארת
 עליון: ויקחו אליך כו'. כי שמא יאמר הא"ס איך אוכל לבל למדרגה זו ואיזה
 דרך ישכן אור לאמר זה הדרך לכו בו לכן אמר ויקחו אליך שיצטרפו עמך
 וילמדו ממעשיך ויעשו כמוך ואז יוכלו לפעול פרה אדומה כו'. פרה אוחיות
 דה"פ אדומה רומז בחי' דין כי החסד הוא גוון לבן. והדין בחי' אורם ויוכלו
 להפיר ולבצל ולבמחיק את האורם והדין שיהיה כלו רחמים גמורים עלינו ועל
 כל ישראל, וכ"ז ע"י שחיה. חמימה. ר"ל תמים במעשיו שלא יראה ולא ימלא
 בו מחשבת פסול כ"א כלו תמים כליל להי'. ובה שחיה בבחי' אשר אין בה
 מוס וחסרון במעשיך וכ"ל שחיה תמים במעשיו עיי' זה לא עלה עליה עול
 מלכות כי המקבל עליו עול חורה מעצירין ממנו עול מלכות ועול ד"א. והבן:

לבאר מה שיהיה לנו הפייטן לטהר עמאים ולעמא עטורים באומר קדוש. ע"ד
 דא"י במשנה סוף עדיות דאין אליהו בא אלא לקרב את המרוחקין
 בצדק ולרחק את המקורבין בצדק ע"ש. וז"ש לטהר עמאים לטהר את העמאים
 [ומרוחקין] בצדק (ורחוקים). ולעמא עטורים. ר"ל לעמא ולרחק את העטורים
 ומקורבין בצדק וכ"ז יהיה א"י באומר קדוש:

פרשת מצורע

והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואוחס לפני ה' פתח אוהל מועד.
 יחבאר דהנה לעיל מינה כחייב וציוס השמיני יקח שני כבשים וכבשה
 אחת בה שנתה כו'. רמזו על המצורע שהוא המוליא רע עיי' באוחו שחטא
 ונפרד מקונו. ועשה בצדו מחשבתו ומחשבתו כי לא עלה במעלות ממדרגה
 למדרגה והלך במדרגה אחרת אחרת נוכראין לכן יקח שני כבשים. כבשים
 מלשון

מלשון כבש ודרגה נגד שני בחי' דרגות שגפרד מהסבובים ללכת במדרגה הסעיף לכן ישנה אח מדרגה ששומד בה ויעלה ממדרגה למדרגה לעבורה סי' יחבדך. וכבשה אחת בה שנה. שנה מלשון שנתה הים בסין שהוא לי רועש שיפאר בו רשומו דקדושה חמיר. חמימה. להיות חמיר חמים במעשיו וסדרגות שלו יהיו חמימים בלחי לה' לצדו ולא וסעמיד הכהן שהוא מרכבה לכהן עליון חסד עילאה יעמוד ויעלה את האיש המיעטר ואוחס ר"ל עם כל המדרגות שלו יעמידם לפני ה' להליך עוב צעדו לומר ראה היאך מעשיו נעימים וחביבים עד כי יעלה עולה לפני ה' ממש ויעשה לו פתח אהל מועד להראות לו הפתח והשער להאור עליונה שהיא בחי' מועד ויו"ע:

ולשאת ולספחה ולבכרת. ידוע ענין מלורע שהוא נרגן מפריד אלוף ופריד מהשי' להיות השי' כביכול נשאר לצד ממנו עחה בשבזו צדד ישב להחזר עם ה' שהוא צדד ינחנו לא כמו שחשבו קלח שהוא ע"פ דרך העבצ מריבוי הדמים לכן ילך לעייל בשדות אלה כי יחבורה עם קונו ושז ורפא לו וכאמר. וז"ל ולשאת כשירצא לנשאות את עצמו שיחעלה אל הבורא צ"ה אזי ולספחה. יספח ויחבר עצמו בו יחי'. ולבכרת. שיכך מעשיו שיאירו צבסירות עליון ויאיר כל העולמות על ידי החורה אורח זו תורה על יד יבא צבסירות בכל העולמות אמן:

לשבת הגדול

ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם לאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. לכאורה יש לדקדק עובא הלא הקדוש צ"ה לוח צפרשת החדש דברו אל כל עדת בניי כו' ע"ש. ולמה קרא משה לזקני ישראל דייקא. גם ויקרא לכאורה כלו כמיותר דהיינו די אם אמר ויאמר משה לישראל משכו כו'. עוד לריך להבין אומרו ושחטו הפסח ולא אמר ושחטו הפסח כאלו אמר צעת הצווי ויקחו להם איש שה. גם לריך להבין ענין קשירתו צכרעי המעה. ונראה לצדד דהנה ידוע שהיו נמנין חבורות על הפסחים וגם הו עעמא צעי אשר לפי הנראה משמעות הכחוב ילו ה' להיות נמנין דוקא כמה אנשים על פסח אזי. אמנם יוצן רלכן נק' פסח מלצד העעס צכחסיק ע"ש הפסיחה וסדלוג נוכל לומר כי פסח כמו פתח המורה על גלוי השכינה כמו שמלינו צכחוב ויחילבו איש פסח אהלו שהיו מקבלים אפי שכינחא אשר צבאל משה וכו' וצרכו צכקצבו להמשיך בו סיווחו יחי'. ולכן אסרוהו צכרעי המעה הוא מעחו של שלמה מלך שהשלוס שלו כדי לעשות יחוד קובעיו ולאז כל מוחא סבל דא ובני עליה סמה מועים שיוכלו לעשות סיחוד סזה. לכן לוח שימנו עליו כמה אנשים ובראי עכ"פ יהיה צהס אזי זקן זה שקנס חכמכ לעשות צכשכל מעששו להמשיך קדושה הויה צקרבו. ולכן ויקרא משה בלי חבה. לזקני ישראל. ויאמר אליהם. כי החפירות עליון הוא עיי מעשיהם. ולכן קרא צלשון חבה. להם דייקא. ואמר להם משכו. משכיו אוחיות משך כ"ו שימשיכו את סהוייה צקרבו.

וקחו

זקחו לכם. לכם אוחיות י'לב י'כד י'מוח או כליות מוח. ור"ל שתקחו לכם עתהם ללב וכד שלא יהא כבד כועס או הכליות יהיו יועפות למוצה לא להיפך ויהי לכם מוחין קדישין. וזהו וקחו לכם. לכם אוחיות מלך. תקבלו עליכם עול מלכות שמים. ועיי' קחו לכם ז'אן למשפחותיכם. ז'אן יש בו ז'יא גימי' הו"ה ארז"י יחוד הנמור וזה מגיע לשער הכוין ותמשיכו זאת למשפחותיכם לכל המשפחות. ושחטו הפסח. ושחטו לשון המשכה מלשון זה שחוט תמשיכו גלוי השכינה על כל משפחותיכם. והבן:

רמזי הגדה

מעשה בר"א כ"ו שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרין ביצימ כל אחו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קיש של שחרית. להבין אומרו כל אחו הלילה והיה די אם אמר כל הלילה או כל אחו לילה מהו הלילה. ור"ל כי המגיד מספר איך שהיה חמשה זקנים הללו שהיו תנאים גדולים וחכמי הדור היו מסובין בבני ברק. בני לשון בנין. ברק לשון ברקים. שהוא מורה על אור ואמר שהיו בנין אח האור שהוא והיו מספרין ר"ה לומר מאירין ביציאת מצרים כי ביציאת מצרים נתגלה אור הבהיר כידוע ובכל שנה חוזר הדבר למציאותו הראשון ונתגלה הארץ הקדומה של יציאת מצרים ולא רוקא בפסח אלא כי גם בחג השבועות נתגלה אור התורה להיות כל השנה כולה מופיע עלינו אור התורה וכן בחג הסוכות מתגלה אור עניי הכבוד להיות חופף עלינו כל השנה מכל מציק ומיזר לכל יוכלו להרע לנו ובאצרתו יסך עלינו ותחת כנפיו נחסה סלה. אולם סגולת חג הפסח מתגלה הארץ יצימ לאחת מכל המיזרים והדוחקים והשעבודים כמו אז כן עתה להיות אור המאיר בא עלינו. והגם כי בני עליה מועים המה מימ כחם משיכים האור הוא על כל ישראל. וז"ל שהיו מספרים ביצימ שהאירו עיי יצימ כל ר"ל לכל ישראל שהם בבחי' אחו הלילה. אחו אוחיות אוח ו'כמו הו"ה שהיא י' נקודה קטנה מלעיל רומז על הבורא ז"ה חכמה סק"ומג בלתי מושג כלל ותחת הו"ד התפשטות ר"ל זמנם להתגלות אורו כן הדיק משפיע כביכול האור מא"ס כביכול לסוף ר"ל על כלל ישראל שהם בשו"מ שהוא בבחי' סוף וככה גרמו בהארתם להיות גם חצי הראשון שנק' ליל בבחי' לילה כמו חצי השני ולילה כיום יאיר כאשר היה באמת בשעת יצימ והמשיכו וחיברו לזה כל אחו הלילה כל מי שרצה להיות דבוק ומחובר באות ו' עם הלילה הידוע וכי הו' דבוקים במחשבתם בו ית' עד לא ידעו אם הוא יוס או לילה בפשטו עד שבאו תלמידיהם כ"ו. ובדרך רמז נראה כי תלמידיהם הרגישו ג"כ באור שהוא עיי המשכה רבותיהם ומעשה היחודים שלהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן כמו קיש של שחרית שנעשה אז יחוד גמור ואמיתו בהארת יחידה ככה גרמחם יחודים נוראים בלילה הזו עד כי לילה כיום יאיר. והבן:

ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה כ"ו ברוך הוא כנגד ד' בני כ"ו. רבים מקשים

מקשים על אומרו פעם שנית ברוך הוא. ונראה לי דידוע כי הוי"ו נבכחה גימ' מקו"ם כזה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה. והיה סברא לומר כי הוא ושמו ח"ו אינו אחד. לכ"א ברוך המקום כשאתה אומר ברוך השם הוא ברוך הוא כאלו אמרת ברוך לעלמו יתבי ממס כי ה' אחר ושמו אחד והוא ושמו כחד חשיב. וחזר ואמר ברוך שנתן תורה כו' ברוך הוא. דידוע כי כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה ושמה יאמר האומר מה לי ללמוד ויחשב לי כאלו הזכרתי שמותיו ית' מוטב לעסוק חמיד בשירות והשבחות ואני מזכיר שמו ית' בכל פעם. לכן אמר ברוך שנתן תורה שעי' נתינת התורה הוא ברוך הוא כאלו אמרת ברוך לו יתבי בעלמו כי אורייתא וקודשא ביה איבו חד ואפילו הזכרות שמות הקנאים והאמוראים יחשב להזכרת שם שמים כי כלם היה מרכבה אליו יתבי כדאיתא בספרים. והבן :

צא ולמד כו' שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולכן בקש לעקור את הכל שנא' ארמי אובד אבי. להבין איך מוכח מזה שבקש לעקור את הכל ממס שנא' ארמי אובד אבי שרצה לאבד את יעקב הלא נשאריו השבטים. ונראה דהנה ידוע כי יעקב כולל כל האבות. ולדעתנו כי שלשה אבות נגד ג' עולמות אצילות בריאה יצירה כי אברהם אוחיות בריא מ"ה מהנפש אשר עשה בחן הכניסן לבחי' מה ונחשב כאלו בראש. יחאק נגד יצירה שכשנעקד ע"ג המזבח פרחו נשמתו ונעשה יצירה חדשה. יעקב בודאי נגד אצילות והראים כי דמות דיוקנו חקוקה בכסף הכבוד וכן אמרנו שא"ל לאדם לעלות לאצילות קדשו בלתי אס יעשה עלמו כיצירה חדשה לזכך עלמו להפך החומר לגורה ואז יעל לבריאה וממנו לאצילות קדשו (ועולמות אלו מרומים בחיבת אב"י) וז"ל שפרעה לא גזר אלא על הזכרים שלא נוכל להמשיך השפע לסיות בצחינת דבר אבל לכן בקש לעקור את הכל. ר"ל את הבו"ה שנקי' כל חי עלמין שנאמר ארמי אובד אבי (ר"ל ג' עולמות יצילות יצירה יצירה רית אבי) שפרעה האמין שסי הוא אלהים ואלהים ואלוהי החדומים אבל כפר בהשגחתו ית' כמבואר אצלנו במ"א באריכות אבל לכן רצה להזדווג לפטרונו. ומעשה לא ולמד גדול רשעתו איך חרש רע עלינו וסי יתבי סילנו מידו :

וירד מזרימה אנוס על פי הדיבור כו'. הדיבור רמז על שכינתא קדישא דבר מלך שלטון מלשון דבר אחד לדור. ור"ל שיעקב ירד מזרימה אנוס ע"פ הדיבור שראה את הדיבור היא שכינתא קדישא יורדת מזרימה היה אנוס ללכת אחריה. ויגר מלמד שלא ירד להשתקע אלא לגור שם. לגור. לאגור ולאסוף כל הניק שחפצו שמה לעשותם דירה לקדושה וזוה לגור שם וכמ"ש לפרעה לגור בארץ באנו כו' בארץ נש"ן עד אשר נבוא לגוף של נו"ן שנאל מנו"ן שערי עומאס לשערי הנו"ן י שערי בינה :

לפרשת העומר

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויאמרו אליהם כי תבואו אל הארץ אשר

אשר אני נותן לכם וקִזְרַחֵם את קִזְרֵם והבִּחַחֵם את עומר ראשית קִזְרַחֵם אל
הכֶּסֶף והניף את העומר לפני ה' לרִזְיוֹנְכֶם ממחרת השבֹּת ייִפְנוּ הַכֶּסֶף וְעִשְׂיֹסֶם
בַּיּוֹם הַגִּיפְכֶם את העומר כֶּבֶשׂ תַּמִּים בֶּן שָׁנָה לְעוֹלָם לֵה'. ויש לדקדק על אומרו
דבר אל בְּנֵי וְחָזַר וְאָמַר וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם. גם לכאורה כלו כמיוסר מאחר שבי
וידבר ה' אל משה לאמר הִיךְ לוֹ לומר כי חבואו מהו שוב דבר בו' ואמרת.
גם לָרִיךְ לְהִבִּין אֲמָרוֹ וְקִזְרַחֵם את קִזְרֵם שֵׁשׁ הוּא כֶּבֶר קָצוֹר מֵה לֶסֶף לְקָצוֹר
וְסִיָּה לוֹ לומר וְקִזְרַחֵם חֲבוּאָהּ וְעוֹד שֵׁשׁ אֲרֵי דְקִזְוִקִים. ויבוארו מחוץ דברינו.
והנראה בבואו דידוע כי דיבור מורה קשית ואמירה היא לשון רכה. כי הנכ
אבינו אב הרחמן הטוב ומטיב לרעים ולעוֹבִים וּחֶפֶץ בְּטוֹבַת בְּרוּחֹתָיו לְפָחוֹת
לֶהֱסֵךְ דְרָכָיו לְהוֹרוֹת לֶהֱסֵךְ דְרָךְ זֶה יִלְכוּ בֵּה. לכן יוכיחם בשבט פיו ע"י חורתו
הַקְּדוּשָׁה הַנְּחֻמָּה ע"י משה עבדו איש אשר רוח בו לדעת כל אנשי מעשהו כי
הוא בחיי הדעת מכל ישראל והוא חון יחון כי יבחון ברוח קדשו לעשות בהשכל
מעשהו עם מי לדבר קשות ולמי יאמר רכות. וירמוז לנו בכחוב וידבר ה' אל
משה שהדיבור שהוא קשות נמסר אל משה. גם לאמר בחינת האמירה רכה
נמסר גיכ לידו כחל. ולזאת אהר הַיֵּשׁ מִשֶּׁה שְׂבִירָךְ הַכֵּל. דבר אל בְּנֵי דְבָרִים
קָשִׁים לְאֵשֶׁר הִדַּעַתָּ כִּי לָרִיךְ לְהוֹכִיחוֹ בְּשֶׁבֶט פִּיּוֹ בְּדְבָרִים קָשִׁים. וגם ואמרת אליהם
לְאֵשֶׁר חֲבִין חֲאָמַר אֲלֵיוֹ אֲמִירָה רַכָּה וְשִׂמָּחָה תֹאמַר מֵה לִּי לְזָחָה. לכן נרמז נו
גם כן ואמרת אליהם. ואמרת לָבֶן הַתְּפָאֲרוֹת. ורָכָה לומר שמה שמובא לך
תְּפָאֲרָה לְעֵינַיִךְ הוּא אֲלֵיהֶם שְׂבִשְׂבִילִם אֲנִי אֲדַבֵּר עִמָּכֶם [עַמָּךְ] וְכִדְאִישָׁהּ
בְּמַדְרֵשׁ וְגַם הוּא בְּרֵשִׁי פֶרֶשֶׁה וְיִקְרָא ע"ש. וְהוֹלֵךְ וּמְבַאֵר אֵת הַרְכוּת וְהַקְּשׁוֹת.
ואמר כי חבואו אל הארץ. ידוע ארץ רמו על המלכות שמים ולכ"א כי חבואו
לָשׁוֹן רְבִים שֶׁלְקַבְלָה מַלְכוּת שָׁמַיִם שֶׁהִיא עַל יְדֵי הַתְּפִלָּה אִזּוּ בְּרִבִּים עֵדִיף כִּי הֵן
אֵל כְּבִיר לֹא יִמָּאֵם וְהַתְּפִלָּה לְבוֹר תְּשׁוּבָה עֲפִי וְאִזּוּ כְּשֶׁתְּבַאֵר בְּבִבּוֹר אֲשֶׁר אֲנִי נוֹחֵן
לְכֶם אֲתָן לְכֶם מִדָּת אֲנִי הַמַּלְכוּת הוּא שְׂכִינְתָּהּ קְדִישָׁה שְׂנֵקְרָא אֲנִי וְכִמְאֲמַרְס ז"ל י'
קְדָמָה שְׂכִינְתָּהּ וְאֲחִירָא. וְהֵן כֹּהֵה הַרְכוּת בְּשֶׁבַעֲמָה כִּי חֲבָא הַשְׂכִּינָה אֲלֵיהֶם וְהַקְּשׁוֹת
הֵן אֵם חָיו לֹא תֵאָבֵד לְסִיּוֹת בְּבִבּוֹר אִזּוּ חָיו וְקִזְרַחֵם אֵת קִזְרֵם. תְּקַלְרוּ וְתַחֲחִבוּ
אֵת הַשֶּׁפַע קְדִישָׁה שֶׁהִיא בְּחַי' קָרָר וְשֶׂכֶבֶיכוֹל [הַשְׂכִּינָה] מִזְמַנְתָּה עֲלֵמָה לְבֵא אֲלֵיהֶם
בְּשֶׁפַע קְדוּשָׁה תַחֲחִבוּ וְתִמְגִּיעוּ חָיו. וְכִי יֵשׁ דְבָרִים קָשִׁים מֵה לְהִיּוֹת דוּחָה בְּבִיכוֹל אֵת
שְׂכִינָה עֲזוּוּ הַבִּיטוּ נֹה וְרֹאוּ עַד כִּמָּה תַחֲסִירוּ תוֹסִיף לְלַכֵּה בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים. וְמִי
הַיֵּשׁ אֲשֶׁר לֹא יִתְקַוּ מוֹרְשֵׁי לְבָבוֹ בְּשִׁמְעוֹ דְבָרִים הַאֲלֵה. גַּם רוּמֹז עוֹד בְּמֵאֲמָרוֹ
כִּי חֲבוּאוּ כו' עַל אֲוֹפֵן הַגֵּיל ע"ד שְׂמֵינֵי בְּמֵשֶׁה רַבְעִיָּה וְיִפֵּן כֶּה וְכֶה כו' וְיָךְ
אֵת הַמְצָרִי וְיַעֲמַנְהוּ בְּחֹל. וְנִרְאֵה לְבַאֵר כִּי כֶה וְכֶה בִּפְ כִּיָּה ג"י ב' שְׁעָרֵי בֵּינֵה
עוֹלָם הַתְּשׁוּבָה עֲלֵמָה דְחִירוֹ יוֹבֵל הָעוֹלָם וּמִשֶּׁה פִּנֵּה כֶה וְכֶה לְרֹאוֹת אֵם יֵאֵל
מִמֵּנוּ שׁוֹם זָרַע שִׁיכֶם בְּשַׁעַר הַבֵּינָה עוֹלָם הַתְּשׁוּבָה וְיִרָא כִּי חָיִן אִישׁ עֲתִיד
לְזָחָה מִמֵּנוּ וְיָךְ אֵת הַמְצָרִי וְיַעֲמַנְהוּ בְּחֹל ר"ל בְּשֶׂבֶל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְחוֹל כִּי
מוֹעֵב לְהוֹרֹג אֵת הַמְצָרִי וְלֹא תִמְקַץ לְפָרוֹן אִי מִיִּשְׂרָאֵל וְלֹא יַעֲיֹק וְלֹא יִיזַר לֶסֶם.
וְהֵנֶה יָדוּעַ כִּי בִלֵּל אִי בֹא הַגְּדֻלּוֹת הַמּוֹחֵן וּמִסְתַּלְקֵן וְאֲחֵיב לָרִיךְ לְלַקֵּטֵם אֲהֵם
וְאֲחֵת עַד מִתָּן חוֹרֵה שֵׁאֵל קַבְלָה הַמַּלְכוּת שָׁמַיִם בְּשִׁלְמוֹת. וְיֹאמַר הַכְּחוּב כִּי
חֲבָאוּ

תבואו אל הארץ אשר הארץ בה ידוע כי ביה ה' אור עולמים ועולם הזה כנראה בה' לקבלת מלכותו יחזי. ולכן כי תבואו אל הארץ אל בחי' שמהויקיס קבלת מלכותו יתברך ואז אשר אני נותן. נותן בתמידות אני נותן לכם בחינת שמלכותא לא תחסר כל בה וחזכו וקצרתם את קצירת מי שרואה לקצר אחכם מהעבודה הקצרה והסירובה שלא יהא לכם שום מנוע. אמנם ידוע כי לכל זה ח"א לבא כי"א ע"י הזדככות המדות להבטח את ה' וליראה אותו ולכיות לו הפארתו מאתנו ולנצח ולהודות לו למען נוכל להתקשר במלכותו ולקבל את מלכותו לרין לבחור בעוב ולמאוס ברע ז' מדות הפכיים להבות ויראות זרות ושרי מדות אשר לא עובות. והנה המדה נקי עמר ואמר והבאתם את עמר שחזרו עמכם עם העמר ע"י המדה תוכלו להביא עמכם אל הקדושה. ראשית קצירתם אל הכסן שהם שאתם בחי' קציר בגבול וקצב תוכלו להביא הראשית והמוצח שבו אל הכסן אל עליון אע"פ שהוא בלי גבול ומדה. והניף את העמר ולפני ה'. הנה החוכ"ק מייצגת את האדם לאמר הדור אחס ראו איך עוב ללכה בדרכי ה' ואל תעו מני ארחותיו לזכך ולעשר כל המדות כי הלא והניף את העומר לפני ה' ר"ל שחובל להניף עמך ג"כ אל ה' על ידי המדות כמו שמזינו באברהם כתיב ואברהם זקן בא צימים שבא בעולם העליון עם כל ימיו שכל יום ויום מימיו העידו עליו שתיקן אותם כדאיתא בס"ק. ואם קורות ביהו מעידין עליו מכ"ש שכל המדות יעלו לפני ה' להעיד לאמר כי זה האדם העלה ותיקן אותנו. ואמר לרזונכם שתראו ותעשו הכל ברזון שלם כי ה' יודע תשלומות לב ונותן כליות ולב והוא היודע ועד אם ברזון שלם ונפש חפצה עשיתם הדבר הזה :

ממחרת השבת ייפנו הכסן. מחלה נקדים לפרש מאמר מסדר ההגדה. אלו נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני ה' דינו. ואנן נבאר הכתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. כי ידוע דשבת במרה איפקוד קודם מ"ת. והנה ח"א להשיג השבת שהוא שמא דקויב"ה בלי שהורס ומעמד ה"ם שפסקה וזהמתן. ולכ"א אלו נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני ה' דינו. הגם שלא יכלנו להשיג השבת בשלימותו. וזה"ש וספרתם לכם ממחרת השבת שזריכים אתם לספור ולהאיר עמכם אל קבלת התורה שהיא ממחרת השבת. ר"ל לאחר השבת זריכים אתם עדיין לקבלת התורה. וזהו נקרא מחרת השבת. ושבו אמר מיום הביאכם את עמר. עומר כמו אומר כי כמו שאמרו אז נעשה ונשמע קן בכל שנה לרין להעורר מחדש בחי' אמירת נעשה ונשמע כי בכל פעם משינים התורה בהחדשות המוחין יותר ויותר. כי התורה היא אים ולכן נקי ים. הגם כי ע"י פנים לתורה מ"מ כל פנים כלול מעי ובכל פעם מתחדשין ע"י אנפין וכמשיה תורה מאתי תלא ודרי"ל תורה חדשה מאתי תלא ובדאי כפשוטו אינו מובן שתלא תורה חדשה כי הלא זאת מעקרי פנות יסוד אמונתו כי לא יחליף הלא ולא ימיר דתו. אלא הכונה הוא על התחדשות המוחין ששיגו מה שלא השיגו מקודם. אבל התורה יחד היא שלא תמוע וכן בכל פעם מתחדשת התורה בהחדשות המוחין ונתחדש אמירת נעשה ונשמע.

וזו מיום הביאכם את עומר. ר"ל לנחח רוח לפניו וזו התנופה אחויות חנו פה. פה רמז על מלכותא קדישא חתנו עלמכם אל המלכות שמים. וז"ל כלן ממחרת השבת כשחסיס בבחי' ממחרת השבת וכי"ל להכין עלמך לקבלת החורה אז יניפנו הכהן ללעילא כי הכא לטור מסייעין אותו ועשייתם ביום הניפכם את העומר. שביום הניפכם את המדה כאמור חששו עלמכם כבירה חדשה. ובזה חפעלו כבש חמים לעשות כבש ומדרגה לבא אל בחי' חמים להיות חמים עם ה' (ועמ"ל) [ועי"ז] בן שנתו לעולם לה' שהגם שבני עליה המה מועטים ויש בני אדם משניים מדרך הע"ב חוכלו להעלות לה'. וזו בן שנתו שגם בן שהוא משנה דרך העוב חנרמו להיות עולה לה' שיסיס עולה במעלות עד ה'. וסבן מאד :

לשיר השירים

תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף. זהב מורה על ענוה כמו אחויות זהב שכל אות פחות וקטן במספר חבורו. וכסף רומז לנדלות שכל אות גדול במספר חבורו. וירמז שהגם שיעקר העבדות הוא בענוה. מ"מ לפעמים לריך להגביה עלמנו ויגבה לבו בדרכי ה' למען לא ישחקע ע"י הענוה וישפל בעיניו מלפניו ה'. וז"ל תורי זהב נעשה לך הוא הענוה אבל עם נקודות הכסף שלריך ג"כ מעט מהגדלות :

א"י תורי זהב כו'. דידוע כי זהב מורה על היראה מלפון זהב יאחס וכסף על אהבה. וידוע מ"ש מחו"ה ה"ק מהו דוב בער זל"ל עמשחז"ל דרכו של איש לחזור אחר אשה. דרכו של איש הוא אהבה המכונה בשם איש לחזור אחר אשה היא היראה המכונה בשם אשה יראת ה'. שמכיון שהגיע לבחי' היראה ממילא יבא למדת אהבה ע"ה. ולדעתי רמז זה שהע"ה בפסוק זה תורי זהב נעשה לך שמכיון שנעשה לך תורי זהב היא היראה ממילא חסיס עם נקודת הכסף הוא האהבה. וסבן :

א"י תורי זהב כו'. ע"ד שאמר המשורר נכסף נכספתי לראות בחפארת עין. ויש לפרש נכסף לשון כסופא ובושה וגם לשון חזוה כמשמעו וכוחו שר"ל כי בושתי גם נכלמתי להשחוקק ולהחאות אליך אבל מה אעשה כי אהבה מקלקלת השורה ואע"פ כן נכספתי ונתאויתי לראות בחפארת עוןך. ולא כיון דשמעיה ב'אומרו נכספה וגם כלתה נפשי לחזרות ה'. ר"ל נכספה הגם כי בושתי נפשי להחאות ולחמוד אליך מ"מ כלתה נפשי בכלות הנפש ובחשוקה עיומה לחזרות ה' להיות נפשי רוחי ונשמתי חזרות ומעון לה'. וז"ל תורי זהב נעשה לך כניל עם נקודת הכסף. ר"ל ב' מיני נקודות של כסף שלריך להיות מלא בושתי וכסופא ואע"פ כן נכסף נכספתי נפשי לה' :

מעין גנים בחר מים חיים וזוליס מן לבנון. ר"ל שהאדם הוא כמעין הנובע ע"י גנים אחויות גין י"ה הוא החורה שיש בה גין סדרים וע"י שלומד אחס לנמש לשם מלכותא קדישא שנק' ים וזכה להיות בחר מים חיים לבחר ולפרש

זלפרש לפונות החורה שנקי מים הקשורה בחי החיים. ועיי' בחיר אוחיות אביר
 שכל פן ופן שמפרש בחורה הן הן אברין דשכינתא. ובאופן ונזלים מן לבנון
 פרשיי ממקום ליבון באין עכירות ועיט וריל שיזכך גופו שלא יהיה נעבר מהחומריות
 שבו ויהפך החומר לצורה :

עורי לפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו.
 יתבאר ע"ש"כ מה רב עובך אשר לפניך ליריאתך פעלת לחוסים כך נגד
 בני אדם. מ'הג"י א"ה"ס רמז על דמות דיוקן אדם שצריך האדם לתקן על ידי
 שרש נשמתו שבו כי השמה בודאי זכה ומאירה וכל הגניזין פתוחות לפניה
 כידוע מסיק. אמנם צדחה בע"כ בגוף נעלם הכל והשכח וצריך ה"פ"ם על ידי
 עבודתו להחזיר העטרה ליושנה להגביר נשמתו על גופי להשיג מה שהשיגה
 נשמתו קודם רדחה לגופו. וזהו רב עובך אשר לפניך ליריאתך עיי' השמה השפונה
 בקרב האדם בכמה לבושין נפש ורוח ואח"כ נשמה ומעובו הגדול נתן המלפון
 הזה בשביל יראיו אשר עיי' היראה באים לבחי' ראייה לחזות בנועם ה' ובזה
 פעלת לחוסים כך שיהיה להם מחסה ומגן כך. ועוד נוסף על זה נגד בני
 אדם שיוכלו גם כן להביא זריחה והארה זו בלבנות כל בני אדם כי נגד הוא
 למזרח כמ"ש בנ"א בשם א"א מו' ז"ל. ח"א עירי לפני שתעורר הנשמה השפונה
 להגבירה על הגוף כנ"ל. ועיי' ובואי תימן תוכל לבא לחכמה עליונה. עש"א
 הרולה להחכים ידריס. הפיחי גני שפיתח ותדבר בדברי תורה שיש בה גי'
 סדריס. ועיי' יזלו בשמיו להשפיע הרוח לכל העולם. ואז יבא דודי הוא השיי
 לגנו לראות בעסק חורתו ויאכל. ר"ל שכביכול יתענג מאשר אהנו אובלים פרי
 מגדיו מהפירות בעולם הזה וסקרן קימת לעולם הבא והוא ית' מקבל תשנו
 כביכול מאשר מעיב לנו מעובו. והבן :

פרשת אחרי

זאת חלב החמאת יקעיר המזבחה. הכה הרי"ת מן יואה חלב השמעת הוא חו"ס
 וכל לומר שרומז הכחוב לכל יעלה על דעת אנוש להגדיל חמא אדם וחוס
 כי ח"ו לא חמאו והגם כי הגדיל חמאם בכחוב הוא עש"ה וסביביו נשערה
 מאור. ודרי"ל שהקב"ה מדקדק עם הלייקים כחוב השערה. והראיה הלא אמרו
 במדרש שאלמלא המחין עד שקידש היום הותרה לו לאכול מעץ הדעת ממלא
 לא היה חמאו אלא על שלא המחין ועכ"ז עשה תשובה גדולה וישב במי גיחון
 עד ליאורו כדאית' בס"ק וכדמצינו בדמעי"ה לא היה דוד ראוי לאותו מעשה
 אלא כדי לסרור תשובה ליחיד כן באדרי"ר וכאשר באמת כתיב אח"כ ויעש ה'
 לאדם ולאשתו כהנות עור וילבישם ובחורתו של ד' מאיר כתיב כהנות אור בא'
 שעשה להם לבושין מאירים. וזהו רומז הכ' ואת חלב החמאת ר"ל חוה כמו שחמא
 אדם וחוה נעשה לכן כחלב ע"ש"ה אם יהיו חמאוכס כשני כשג ליבנו. ככה יקעיר
 המזבחה. בזמן שבה"מ קיים אדם חוטא ומביא קרבן ועשה שאין לנו מזבח התפלה
 והתשובה במקום מזבח לכפר על כל עונותינו וסי' יכפר בעדי בדברים האלה :

ובא אהרן אל אהל מועד ופצע את בגדי הכהן אשר לבש בבואו אל הקדש כי.
 אהרן רמז על העובד ה' הוא בחיי כסן. "והנה עושי" נקרא בחיי מועד
 שהוא בזמן ואי אפשר לעושי להחנות כיא בהמשכות חור העליון מהעולמות
 העליונים עליו. וז"ל ובה אהרן הוא הצדיק העובד את ה' אל אהל מועד אל
 עולם העליון שנעשה לאהל ומחסה על עושי ופצע את בגדי כהן שיפשיט מעלמו
 את הלבושין מעושי וכל הצלילות שבגד ח"ו מפשיטים מעליו כ"א. הכהן. לדבקה
 עלמו בגד עליון כהן אשר בדר יתנו. והעיקר לבושין יהיה אללו אשר לבש
 בבואו אל הקדש שזכו יהיו לבושין שלו ביאתו אל הקדש ויהיה מלוכב באורות
 קדישין הם יהיו עקרי לבושין שלו :

א"י ובה אהרן כו' והניחם שם. שבגנון זה לאידך גיסא כי הנה במעלות
 האדם ובחורחו ותפלתו לעולמות עליונים יוכל להחבטל ח"ו ממלאכות ורין
 למלאם שיפאר בחיים חיותו. וז"ל ובה אהרן כ"ל אל אהל מועד היינו לעושי
 ופצע את בגדי הכהן אשר לבש בבואו אל הקדש ופשיט מעלמו לבושי הרוחניות
 שיוכלו לשבלו בעושי. ואמר הכתוב והניחם שם שהגם שיפשיט מעלמו לבושי
 הרוחניות מ"מ יוכל לעשות נייחא גם בעושי מרוח לבושין העליונים כמו הנכנס
 לחנותו של בשם אע"פ שלא לקח כלום מ"מ קלע ריח טוב עמו :

דבר אל ב"י ואמרת אליהם אני ה' אלהיכם. ידוע כי דיבור מורה על קשות
 ואמירה מורה על רכות. והנה הצדיק בראותו איזה אדם אבר לא טוב
 עשה בעמיו ויכל להענישו בראית עיניו. אמנם לא טוב הדבר לפני הצדיק כי
 עושה לצדיק לא טוב ולא לבריות. לכן יתחד הכתוב דבר אל ב"י שהגם בתעריך
 לדבר קשות אליהם ח"ו תראה כי ואמרת אליהם דבריו רכות להמשך עיניהם
 התפארות עליון. כי ואמרת אליהם שיעקר התפארות שכל לך הוא אליהם על
 ידיהם כדמלינו במדרש הוצא ברש"י פי ויקרא שכל מי שנה בשו ישראל במדבר
 כמגורין לא נתייחד הדיבור עם משה ועיקר התפארות שכל הצדיק הוא בצביל
 ישראל לכן תראה להמשך עליהם רחמים. הלא אני ה' אלהיכם אני הוא מדת
 המלכות משנה לרחמים ומכנה לדין ואף ע"פ כן אני ה' נעשה המתקוח הדין
 בהויה וכ"ז מחמת אלהיכם שאני נקי אלהי ישראל וכל אלהות היא ניכר על
 ידכם. כאשר יש י"ב רופי הויה נד י"ב שבני ים להורות כי כל היותו
 ע"פ ישראל. ולכן אני ממחיק מעליהם כל הדינים. כן יראה הצדיק להמתיק
 כל הדינים ולהמשך עליהם רחמים אמן :

א"י דבר אל ב"י ואמרת כו'. כי משה רבינו ע"ה היה דבר אחד לדור וכן כל
 צדיק בדורו הוא המנהיג ומלווה בעוב לעמו להעלותם לשרשם ומקור
 מחצבתם לעולם העליון. כי הן אמה שהצדיק עולה בעולמות עליונים. אולם בני
 עליה הם מועטים ורין הצדיק להעלותם שיסיו דבוקים בעולמות העליונים
 מפשיט ליצירה וממנו לבריאה עד עולם האצילות. והמה מרומזים בחיבות "אל
 בני ישראל ר"ת "אצילות" בריאה "יצירה. וז"ל דבר אל בני ישראל שחזר
 וחנסיג את בני ישראל להעלותם עד אצילות קדשו. ואמרת אליהם שחזר בהם
 התפארות

התפארות עליון ועל ידי זה תזכו אני ה' אלטיכם שאני כביכול עממי יחלצם
בכם להיות אלטיכם בנחיתה לדיק גזר והקביע מקיים:

באבות

במשנת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא ועמך כלם לדיקים לעולם
יירשו ארץ נגד מטעי מעשי ידי להפארת. והנה כל המפרשים דקדקו
על אומרו לעוסיב ומסראוי שיאמר יש להם חלק בעוסיב. ונראה לבאר עיפ
מאחזיל הדיקים אין להם מנוחה לא בעוסיב ולא בעוסיב שנאמר ילכו מחיל
אל חיל כי הנה הדיק כל מגמתו וחאוחו לעשות קשועין לשכינה ולשעבי
מחיקות ועריבות ידידות נועם עליון וכל מה שמשיגים יותר תקנן בעיניהם
העבדות שעבדו עד עתה לפני [לפי] ערך השגתם שהוא אלהי אלהים ואדווי האדוויים
ולכן אין להם מנוחה חמיד כי הפלס להיות מוסיפים והולכים. וזה ש"ה ילכו
מחיל אל חיל הוא לשון קשועין מלשון חלי כחם וסיפיה דקרא יראה אל אלהים
בליון. ליון הוא לשון סימן ור"ל לפי מעשיהם כן יראה אל אלהים. וכמשיה כי
אחם השלם לאיש כמעשהו ר"ל לפי מעשהו כן השלמנו. ולשכביר הענין יותר
גראה לבאר בשום לב לבין אומרם אין להם מנוחה והיה די אם [אמר] אין
לדיקים מנוחה כו'. ויוכן עיפ האמור כי הנה הדיק כל כונחו לשמח המקום
במעשו הקדושים וע"י זה יהיה משמח את העריות להמשיך עליהם כל טוב.
וז"ל הדיקים אין להם ר"ל במה שנוגע להם בעבודתם אין להם מנוחה לא
בעוסיב להמשיך לרבי עוסיב וכל טוב על ישראל ולא בעוסיב ר"ל לשמח את
המקום להרגיש בזה נועם ועריבות עליון מעין עוסיב ע"ד שאחזיל עולמך תראה
בחייך הגם בחיים חיותו יזכה לראות מעין עוסיב ולטעום מחיקתו. ולכן מביא
ראיה ילכו מחיל אל חיל לעשות חיל ושמחה בעוסיב ויהיה עושה חיל בעולם
העליון. והנה כתיב קודש ישראל לה' ראשית חבואתו. כי הנה דרשו חז"ל בראשית
בשביל החורס וישראל שנקראו ראשית. ועל שזפה השי' שיהיה ישראל קודש לה
מעון ומקדש להויותו יחי'. לכן הם ראשית חבואתו ראשית מהשבתו בבריאת
העולם עבורם כמו שהלה אחיות חל ה' שיחול עליהם הויותו יחי'. ובנא"ה כל
ישראל דקדק לאמור כל ישראל אחים שםם בנחיתה לי ראש כידוע. יש להם
יחלק ר"ה ח"ל כדיל שעוין קשועין וממשיכין כל טוב וישראל עושה חיל גם
יחלק לעולם יבא ר"ה ח"ה שםם ראשית חבואתו כמו חלה שיחול עליהם
הויותו יחי' ועליהם לפי בראשית הבריאה לברוא עבורם העולם. ועי"ז. לעסיב.
יש להם דרך לבא לעוסיב שנא' ועמך כלם לדיקים. ועמך כמו לעפך עשיה כי
עמך מקור חיים שמי שהוא דבוק עמך הוא כמקור חיים להמשיך חיים מחי
החיים. וז"ל ועמך כולם לדיקים שאלו שםם דבוקים עמך הם כלם לדיקים
בנח" לדיק להשפיע כל טוב. ולכן לעולם ירשו ארץ ירשו וינחילו לעולם ר"ל
לכל באי עולם את המלכותא קדישא שנק' ארץ ויקבלו כלם את עול מלכותו
עליהם. נגד מעשי. שםם נוצרין ומשמרין את מעשי. ר"ל כל נשמות ישראל

שהם נעט קודם הלוכות מתחת כסא כבודו יח' שתולים בהלכות ה' וחס מעשי ידי להפאר. שמתפאר בהם במאי ברא אחינא לקמך. וסבן:

פרשת כדושים

וכרמך לא תעולל ופרע כרמך לא תלקט לפני ולגרי תעזוב אותם אני ה' כו'. לבאר הכתוב נקדים לפרש אשר חכמים הנידו באבות. ר' אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא הפארת לעושים ותפארת לו מן האדם. ויבואר כי הנה אמרו חכמינו ז"ל שלשה שיתפין באדם הקדוש ב"ה ואביו ואמו. לבאורה יפלא שיטה שני חלקים לאב ולאם וחלק אחד להקדוש ב"ה. אמנם גם החלקים שבא מאב ואם גם הוא בעזר אלהי שברא אדם הראשון יציר כפיו וממנו משתלשלים כל דורות העתידים לבא נמצא הכל בא מהש"י ומכחו שהוא יתב' כותן בהם כח. וז"ל שהדרך הישרה שיבור לו האדם כל שהיא הפארת לעושים שמגיע הפארת להבוב"ה שהוא עושה הכל ותפארת לו מן האדם שמביא תיקון אל אדם הראשון שתיקון שלו נוקב והולך בכל דור דרך לקח. אותו וכאשר הולך בדרך ישרה מביא תפארת באבות כי תפארת בניס אבותם וגורם התפארות באדם הראשון:

א"י כל שהיא תפארת לעושים כו' ע"ד שחז"ל אין עפה יורת מלמעלה אלא א"כ טיפיים עולות כנגדם מלמעלה. וז"ל כל שהיא תפארת לעושים עושין הוא תיקון שטי שפוש תיקון באחשורותא דלתתא לעשות תפארת ע"י זה זוכה ותפארת לו מן האדם דלעילא מאדם העליון. וז"ל וכרמך לא תעולל כרם מורה על הענוג. ור"ל וכרמך תענוג שאתה מביא אל הש"י לא תעולל להחזיק עלמך בעולל ויוקב שטיין איך ראוי להעלות הענוג ותחשוב להמתין עד ימי הזקנה לא זה קנה חכמה לא כן כי אדרבה לריך להחזיק בעודו איש בימי בחרותו ומאז חרגיל עלמך לאע לאע בדרכי ה' לשבור ולהמתיק כל המדות מפני פחד ה' ומסדר גאונו והזכיר עוד ופרע כרמך כו' שהפרעיות מכרמך מהתענוג שאתה מעלה עליו יתב' לא תלקט לקבל סכר עבדים כיא במחנה חנם וכדמצינו בכמה דריקים אשר כמה ברוע באו ואעפ"כ לא בקשו בשכרם כ"א מחנה חנם וכן אתה לא תלקט עבורך כיא לפני הס עניי העתה. ולגר. הוא הרוצה להחקרצ אליו יחי ואין להם בזכותם כלום להם תעזוב שהם יאכלו (בזכותם) [בזכותך] ואתה תבקש מחנה חנם שיתן לך כל עוב שלא יהיה לך שום ערדא לעבודה הש"י: א"י וכרמך לא תעולל כו' אני ה' אלהיכם. בשום לב לפרש עוד המשנה איחור דרך ישרה שיבור כו' כל שהיא תפארת לעושים ותפארת לו מן האדם כי הנה עיי החקונים שישראל עושים למעו וע"י החורס והתפלה ובפרע פ"י הספירה נעשים שמים חדשים וארץ חדשה כי חלק מכבודו ליראיו כמו שהוא יחי מתדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית כן נתן כח להלדיקים שטיי חודתם ותפלתם ומעשיהם הטובים יבראו שמים וארץ חדשים. ועייז הוא המתקן סדייטס פי בואתו עולם לא נגזר זה הדין ודל"י בסיק. וז"ל איחור דרך כו' כל שהיא תפארת

תפארת לעושיה. שהוא תפארת לעושי דברו וזוראין ועוין שמים וארץ חדשים. ותפארת לו כיון רמז על הבורא ביה הכולל כל הוי"ק ובכללותם הם ליו וריל שהגם שעיך התפארת הוא מן הבורא שנקי לו ומירו נתנו מי"מ מעלה השיי מן האדם כאלו האדם עשה זה מכתו. ולמול זה יאמר הכתוב וברמך היינו התענוג שלך כי כרם הי' זבאות בית ישראל ימליך הכתוב כי התענוג שלך לא חפולל לא יהא נחשב בעיניך כאלו הם עולל ויונק. וזה זמן לא כביר שהלכו בגלות כי הלא זה כמה מאות שנים וקול התור לא נשמע לכן תמהר ותחיש לגאול. ופרע כרמך לא חלקע. פרע הם הענבים הנופלים ורמז על העבדות כי המלות ומע"ע פרחין וסלקין לעילא אבל מעשים אשר לא עובים חיו נופלים למטה לא חלקע לעשות מהם תשבון כי אם תעבור עליהם כי לעני ולגר שעניי הדעת כאלו יחשבו כגר כאלו עתה רוצים להחגייר ולגור אלך. ולזה תשוב ותחבר אותם שיוכלו לדבקה כך וזא אני הי' אלהיכם וראו כל עמי הארץ כי גם הי' נקרא עליך ויראו ממך ומדת אני יוכלל בהוי"ה להיות אלהיכם:

ואהבת לרעך כמוך אני הי'. הנה השיי נקרא רעך עשיה רעך ורע אביך אל תעזוב. ויאמר הכתוב שתאהב לרעך כיון. שהוא מחנהג כמוך כמ"ט הבע"ע על פסוק הי' לך שהשם כביכול הוא כמו לל שלך שמה שאחה עושה הלל עושה כן כביכול מתנהג (לפני) [לפני] הנהגת האדם ע"ל. וז"ל כאן שתחזיק במדת האהבה וזא יתנהג כמוך באהבה בחסד ורחמים:

את שבתותי תשמורו ומקדשי תראו אני הי' לפרש מה שדקדקו כל המפרשים על אומרו שבתותי ולא שבת ע"ש בהשפיר. ונראה לבאר כדרכנו. כי הנה האדם קרא שמות לכל הבריות וידוע מסיק כי ידע שרשם וקרא להם שמות לפי שרשם והאדם נקרא אדם גי' מ"ה לרמז מי' במ"ק ד' שלכן האדם נבדל מד' רוחות כדי שיהיה לו ממשלה בכל ד' כנפות הארץ וכל זה בעזר היות עליון שהוא החמישי. ולזה רמה הי' מן מ"ה על השם הנכבד והוא עיי' הנשמה הקדושה חלק אלקי ממעל אשר נפח באדם. והנה שבת הוא שמה דקוב"ה כדא"י בפרעיה שבת גי' י"ז היות והלדיק נקרא גם כן שבת עיי' חלק אלקי אשר בקרבו ואריך מאד לקדש ולעסר נפשו שיוכל לדבקה בשבת העליון בהבורא ביה וכו' יורסו דרך זו ילך. ולזה רמזו חז"ל באבות עשה לך רב וסתלק מן הספק שתעשה את בחי' לך היינו גופך תחנן אותו להעלות לבחי' רב. רב העליון הוא הבורא ביה הוא יהיה לך לרב ומורה אותך דרך הישר וזא תסתלק מן הספק לא יהיה לך שום ספק כי הי' יהיה בכסלך. וזוה חן דשמעיה דרכך הי' הודיעני. וזה שאהי"ב את שבתותי תשמורו שתשמור את שני השבתות היינו חלק אלקי אשר בקרבך הנשמה אשר נפח כך לזכרה ולהאיר ועיי' חולל לדבקה בשבת העליון בהבורא ביה. וזוה ואת מקדשי תיראו יראו הכל גדול קדושתו כי יהא מלה כבוד הי' לעיני כל על ידכס ועיי' תפעלו אני הי'. אני הוא מדת מלכות דינא דמלכותא יזמחק בהוי"ה וברחמים עלינו ופעל כל ישראל אמן:

לחם

פֶּרֶשֶׁת אִמּוֹר

לחם אלהיו ומן הקדשים ומן הקדשים יאכל. הנה כתיב בחזונו חטטה לך מלחמה. וידוע מה דאיתא בס"ק דקא' על מלחמת ה'ר שריך לעשות חזונו וחממות. להמלט ממנו ולה' לריך לימוד והרגל איך לערוך המלחמה. ולכן תיענו התוה"ק לחם אלהיו אם תרצה להלחם מלחמת ה' כידוע אזי מקדשי הקדשים. כונתו שחובל ללמוד מאותם שסם קדש הקדשים מהדריקים גדולים ומן הקדשים ופרש"י מקדשים קלים. הכונה שגם מהדריקים אשר אינם גדולים כמוהם גם מהם חובל ללמוד לעשות מעשיך בהכשר :

א"י לחם אלהיו כו' כי כל הסעודה נקרא ע"ש הלחם שהוא עיקר החטונג כי יבין לחם מאכלו והוא ע"ד שאמרו חז"ל ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים שכביכול הקב"ה מתענג בחטונגו בני אדם שמסגלין לפניו מלות ומעשים טובים והוא כביכול לפניו לחם חמדי. ואמר הכתוב מקדשי הקדשים ר"ל מהדריקים גדולים שסם בצחי ק"ק ומן הקדשים וכו'. ר"ל גם מהפחותים מהם יאכל ר"ל שגם מהם מקבל חטונג. אמנם להבין אומרו מקדשי הקדשים והיה די אומרו מקדשי קדשים. אמנם יובן כי ר"ת "מקדשי" הקדשים הוא מ"ה גימטריא אר"ם החומר המוצמד בחו"ארי האנושי משמותיו כוודע. והכונה שידע האדם כי מה נחשב הוא גם כי הוא בדיוקן האדם העליון הלא גם זה מאלה ה' היתה זאת לכן יחשוב ונחמו מה כי הכל משלו נחמו לו. ח"א לחם אלהיו ר"ל שזכר להשיג כביכול החטונג מאלהיו כי מקדשי הקדשים מהדריקים גדולים ומן הקדשים יאכל שמכלם מקבל חטונג ונחמו רוח. והבן :

ושמרתם מלותי ועשיתם אותם אני ה'. יבואר בהקדם לפרש הכתוב אני בלדק אחזה פניך אשבעה בהקין תמונתך. כי הנה קיום המלות ומעש"ם לנדק נחשב לנו כי נדק תהיה לנו כי נשמור לעשות דברי החורה כמו שבמעשה הנדק שמחיה את הגוף העני בן במעשה המלות מחיים את שכינתו קדישא לאקמא יתה מעפרא ואין לך נדק גדולה מזה. ח"א אני בלדק כשאני הולך במעשה הנדק כנ"ל אז אחזה פניך אני זוכה לחזות פניך פנימיות עולמות עליונים. אשבעה בהקין. ר"ל כשאשבעה בהקין בהעשורות לומר כי די לי בדבקות עליון מבלי רדוף אחרי מעשה המלות אזי. תמונתך. אז היא בצחינת חמוכ ולא מראה ממש. וזהו ושמרתם מלותי כשחשמרו לעשות מלותי אז ועשיתם איות"ם ר"ת וס"ת א"ס חששו תיקון לאימא עילאה. וזכר חדשו כי אני ה' כי אני מוחק בסו"ה וברחמים אמן. והבן :

המוציא אתכם מארמ"ל לביות לכם לאלהים אני ה'. יבואר ע"ד שאכ"כ אשר פרה גוי ואלהיו שכביכול הוא עזמו יאח ממנרים כי בכל זרחה לו זר. וזהו המוציא אתכם ר"ל עמכם הולאתי עממי ממנרים לביות לכם לאלהים. כי לכם ר"ל בשבילכם. כמו ה' ילחם לכם בשבילכם. שאני המבחוץ בין מפס של בכור לשאינו בכור והוא גוף ורפוא גוף למנרים ורפוא לישראל. וכביכול באחי בהשחנות המדות פי' לביות לכם בשבילכם לאלהים לביות זמדי"ך לביות גוף למנרים

למארים אבל אני ה' בעצמותי אני ה' מלא רחמים והויות עליון להחמלא רחמים עליכם. ולכן מהראוי להיות לכם לאלהים שתקבלו אלהותי וידעו הכל כי אני ה' והבן מאד:

עד ממחרת השבח השביעית חספרו חמשים יום והקרבנם מנחה חדשה לה'. כי בדרך ה' שמתן לנו תורת אמת והנחילנו מנחה טובה לספור ספירת העומר לטבר נפשותינו רוחינו וגשמותנו ליצברנו מזוהם מלאחינו לספור שבט שבחוח נגד שבעה ימי עהרה שזריכה האשה לטבר עלקה לצבלה וכאמור וספרה לה שבעה ימים ואחר חמשה שאחר שספור שבעה ימים וכל יום כלול מעשר הם שבעים נגד עי"ן העליון כי כל עוד היוסה בימי נדה דוחה חממה מבלי הסתכל עליה שום עין. וכמבואר בספרים גדול הסיוק המגיע לעין הרואה אשה גרה כי היא נד ה' נד וממולבל מאות [ה'] והראיה כי יזיק ראייה בהסתכלה במראה כדאי' בקב הישר ע"ש. ומכ"ש איש אשר לא ממוסר איך יראה וימלא לפני עין עי"ן העליון כי לא יסתכל עליו. לכן הועמדו שבעה ימי עובר ימי הספירה לטבר עלמו שיוכל לעמוד לפני הש"י ויוכל להסתכל עליו בעין הרואה. ואולם להמחקות הדינים בימים האלו נתקן מליה הספירה בשם אהדט"ם כדודע בג' אוחיות כד"ט גימטרי' ג"ל לטבר עלמו בליג' בעומר להיות נכון ומזומן כד מחקשמה בקשיטסה ומתעטרה בעיטרהא להחענג בהענוגה "כי טובים דודיק ימיין ופן יאמר האומר הגעתי להכשימי כלה בימים הסם ובזמן הזה לכן יאמר גא הכחוב עד ממחרת כו' ע"ד גימ' אהדט"ם השם הג"ל וגם היא לשון עדי עדיים שהם שהגעה להכשיטין הג"ל הדע כאמנה כי עד ממחרת השבח כו'. שמכל מקום לריך אחה לספור עד ממחרת השבח השביעית לתקן כל המדות. ואמר ממחרת השבח ויהי די אם אמר ממחרת שבה השביעית. אמנם "ממחרת השבח אוחיות ת"ה כי הכי נקרא שמו אדם אדמה לעליון להיות בצחי' דמות דיוקן אדם דלעינא ואעפ"י יאמר ואנחנו מ"ה בשפלות נגד רוממות אל והנה שבה שמה דקוב"ה שמה דכליל כל שמהן. וביאר הס"ק מו"י משה מפשעווארסק כי החורה כלולה מן ק"ץ אוחיות וכל אוח הוא שמה דקוב"ה וכ"ז פעמים כו"ה גימ' שב"ה ולכן כליל כל שמהן ודו"ק. ו"א ממחרת השבח השביעית להיות דמות כמראה אדם עליו מלמעלה חספרו "חמשים יום ר"ח ח"י אז חוכלו להמשיך חיות מחי החיים הנלחיים. ובזה והקרבנם מנחה חדשה לה' תקריבו עלמכם להיות מונח בין דרועין דמלכא ע"י כי חדשה לה' שחדשו עלמכם בכל פעם בצחינה מחודשת לה'. ובזה והקרבנם מנחה הוא לשון מנחה שזה בעלמו יהיה מנחה במה שחיו לה' כג"ל. והבן מאד:

לפסח שני

איש איש כי יהיה עמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה'. ידידע כי כליל ראשון דפסח בא בגדלות ראשין ואח"כ מסתלק וליך ללקמו אחד לאחד עד בוא יום מתן תורתנו הק. והנה כל איש יירא ומגע יראה

יראת ה' בלבו לרין להעלות על לבו להחזיק במעוהו מיד בליל א' לפסח להיות אחזקו ולא ארפנו ויעורר אהבה עד שתחפץ. ואמר הכתוב איש איש בחימה כי מהראוי שיביא איש מיד בליל א' לפסח ועכ"פ אם התעלל אזי יראה עכ"פ להיות איש צפסח שני כי עדיין שעתא קיימא ליה וכדלית' צוה"ק. ולזה אחי בצפילא איש איש והבן. ואמר כי יהיה עמא לנפש. נפש הוא מלי שביתה ונפש ור"ל שבזה יחזיק עלמו בעמא לענין הנפש כי מה אני מה חיי כי ישבות ויעפס בתוכי חי עולמים. ואמר עוד אז בדרך שחראה עלמך היותך עומד בדרך ה' חרמה בצפסך כי עדיין נפסך רחוקה ע"ד שאה"כ אמרתי אחבמה והיא רחוקה כו'. לכם. ר"ל כי בחי' זו טובה לכם להעלות בחי' גופניותיכם. או לדורותיכם. ר"ל להעלות גם את דורותיכם. והבונה שתוכיחו נכס לעמכם הגם שלא עשיתם מעשים כאלה בכדי שיבינו דורותיכם שעליהם סוצב הולך אמרוטיכם ועל ידי זה ועשה פסח לה' יגרום חמלה וחנינה לה' להיות התנצרות מדת הרחמים וחסד וחמלה וחנינה עלינו ועל כל בני אמן. והבן מאוד ותצבה הדר והוד :

פרישת בהר

וידבר ה' אל משה בזה סיני לאמר. רמו באמרו הר סיני כי הגה זה ההר בחר ה' לתת עליו התורה להיותו נמוך מכל ההרים :הורות מדת הענוה כדוע. ואעפ"י היה בזה להורות כי לפעמים לרין הליך להחזיק עלמו במעלת ההר ויגבה לבו בדרבי [השם] בכדי להמשיך שפע טוב על ישראל. וגם שלדיקים נדעם להם כהר היינו ששים תמיד נוכח עיניו להחננו על ה"ה"ר שנקרא הר ולא יבשל אחריו ואעפ"י סיני יחזיק עלמו בענוה ואז לאמר יוצא ממנו התפארות עליון וכ"ז דבר ה' אל משה לנו שרובה להיות צדעת וצדדצקת העליון :

א"י וידבר ה' אל משה כו'. ר"ל למי שהוא צדעת עליון כ"ל. בזה סיני כו'. ע"ד שדרשו רז"ל על פסוק ראמות לאויל חכמות. כי האויל אומר איך אוכל ללמוד התורה ארוכה מארץ מדי ורחבה מני ים יש צה כמה מסכחות וכל מסכת כמה פרקים מתי תענה בידי. אבל החכם שונה היום מעט ולמחר מעט עכ"ל בשינוי לשון קל"ח עש"ה. וז"ל בזה הגם שהתורה בזה ואיך חוכל ללמוד אותה לכ"ל סיני הוא גימ' סל"ה הלא הסגס המוצב אר"ה ולרום יעלה שואו החוכל לעלות בצפסח אחת למעלה העליונה כ"ל צמדדנה אחר מדדנה אז תעלה גם עלה כמו כן בעסק התורה תלמוד היום מעט ולמחר מעט ואז לאמר כני"ל :

כי תבאו אל הארץ אשר אני נהן לכם ושצתה הארץ שצת לה'. להבין אמרו כי תבאו אל הארץ ולא כי תבאו לארץ כו'. ויוצן ע"פ משא"כ מלוה ה' חונן דל מלוה ה' שהוא לוי ומדובק בה' מי שהוא חונן דל שחונן את שכינתא קדישא שנק' דל דלית לה מנגרמה כלום כ"ל ממה שישראל מעלין ומקשטין אותה במעשיהם הסוצוים הגם שגם לזה ה' הוא הנותן כח לעשות חיל מ"מ נק' עלינו ההעלאה וצוה הוא קיום כל העולמות על ידינו וכמ"ש והארץ לעולם עומדת ולא אמר וארץ אלא ו"הארץ ו"ה הוא לשון שמחה ששמחה לפנינו במרום על ידי מעשינו הסוצוים

הטובים ומה שאנו מעלים את הארץ היא שכינתא קדישא ועי"ז לעולם עומדת יש קיום והעמדה לעולם. ח"א כי תבואו לשון רבים שמכלכם יהא ביאה ותענוג ע"י שפעלו הארץ היא השכינתא קדישא. ולכ"א ח"ל הארץ אוחיות ח"ל ובי מן הארץ ר"ת אלהי ר"ל ע"י חלק האלהות הנשפע בקרבם היא הנשמה תוכלו הכל להעלות הארץ כח"ל מכלכם בכללות וכמ"ש בה"ק אלאמ"ו שגם מהרש"ע הגדול שבי"א ח"ל אלו שנושא לפעמים נחת רוח לפניו יתברך לא היה לו קיום כלל. והמשיל למך הבונה פלמין ביער לך היותו ארץ פתח אהת נשבת בו עת לבחו לאור ביער ע"ש. ושבתה הארץ. ר"ל בזה יבא שביחה וייהא אל הארצות להמשיך חיים וכ"ס על ישראל ותיטב צניני ה' כאלו הוא שבת לה' מנוחה ישביחה לה' נמש כי כאשר מייטיב לישראל אזי שמחה וי"ר לפניו כי מדרכו הטוב להיטיב :

א"י כי תבואו אל הארץ כו'. הארץ רמז על המלכות כח"ל והמשכתה ג"כ מהיות עליון. והוי"ה עם האוחיות והכולל גימ' ח"ל. ח"א כי תבואו אל הארץ לשם ח"ל היינו להיות עליון. ועי"ז תקבל עליך מלכותא דלעילא ובה נעשה יחוד י"ה כי עולם העליון נגד אוח' ו' פלא עליון והשכינתא היא גדר ה' ובה ושבתה הארץ יהא שביחה וי"ר לארץ לה' תחאה שתנוח עם יו"ד. ועי"ז זה שבת לה' תבוא כ"ר כביכול בכל ההוי"ה להתאחד כאחד כי צי"ה ה' ובשם י"ה נכלל כל השם. והבן :

ובבל ארץ אחזתכם גאלה תתנו לארץ. כי הנה כתיב בארבע רוחות השמים פרשתי אחכם. ותפזרנו בכל דך ולולא ה' עוזר לנו כמעט שכנה דומה נפשנו אלא כי גם בהיותנו בארץ אויבינו לא עזבונו ויע חסדו עלינו בכל עוז ולכ"א ויזרח הכתוב לכלל ישראל ובכל ארץ אחזתכם. ובכל הארצות אשר נאחזתם שמה הגם שגם שם ייטיב ה' לכם מכל מקום לא תשכחו מלהתפלל על הגאולה שעקר אלהותו אינו ניכר כ"א בא"י. ח"א גאולה תתנו לארץ תראו להתפלל לבא הגאולה ויוליכנו במהרה לארץ הקדושה אמן :

וערי הלויים בתי ערי אחזתם גאלת עולם תהיה ללוים. כי הנה הכדיקים הדבוקים בהבורא צ"ה יכולים להביא התעוררות גם בלב ישראל להיות דבוקים בו ית' ע"י שמעוררים את שרש נשמתם החלוצות משמי מרום. ח"א וערי הלויים שהתעוררת שעושים הכדיקים הנלוים בו ית' ע"י שהם פועלים. בתי ערי אחזתם. בתי הוא הפנימיות עליון ומקור שרשם הם מעוררים במקור ושרש שנאחזים שמה עי"ז גאולת עולם גואל את כל העולם לחפשם מן החומר ובה תהיה ללוים. יוכל להיות כל איש מישראל דבוק ללוים ר"ל הכדיקים ואין הכדיק מחירא מלהתקרב אליהם פן יתלכך ח"ו נשמתו כי אדרבא גם המה יאירו כאור טובה :

אחרי נמכר גאלה תהיה לו אחד מאחיו יגאלנו. ר"ל גם אחרי אשר נמכר ונתמכר מאחרי קונו אעפ"י כן גאולה תהיה לו כי אין לך דבר שעומד בפני התשובה והעלם לזה אחד מאחיו יגאלנו ע"י שיחאחד עם הכדיקים להיות אחד מאחיו מהכדיקים שנקראו אחים עש"ה למנוח אחי ורעי כי הכדיקים מאחים ומאחזים כנסת ישראל עם דודס :

א"י אחרי נמכר בו כי ים עוצדים בחורב ותפלה וזה נקרא לעיני העולם בן
האכזבה ויש עוצדים גם בצרכי העולם הטעיה במאכלו ומשחכו וכדומה
הוא נקרא אלל העולם בן השטיאה כמבואר אללנו במצ"א בארוכה. ואמר הכי
אחרי נמכר בו פי' ע"י שגרה סיכר גם לבחי' אחוריים היינו צרכי החומרים שנק'
בחי' אחור וי התורה והתפלה הוא בחי' פנים ואיש חיה גאלוב תהיה לו לגופו שזיך
ויעלה גופו גם אחד מאחיו ע"י התאחדו להיות מאחיו הם הכדיקים כנ"ל איכה
כי יגאלנו גאלוב שלימה ב"ב אמן :

את שבתותי תשמורו ומקדשי תראו אני ה'. כי בפרשה זו נאמרש שתי שבתות
שבת שמיטה ויובל שנק' שבת ושבת בראשית. וידוע מאחז"ל בעין שמיטה
ישראל גולים ואלמלא שמרו שבת בו מיד גאלים. וז"ל את שבתותי תשמורו
שששמרו את השבתות כנ"ג שמיטה ושבת בראשית זהו חזכו כי ומקדשי תיראו
בצנין ב"מ צ"א :

א"י את שבתותי בו. ע"ד שפירשנו במ"ז שסידו שלא תהא צרה ואנחה
ביום מנוחתיו. ונכאורה אינו [מובן] וכי דוקא ביום מנוחתיו לא תהא צרה
הלא צריך להתפלל לטוב לנו חמיד. אלא הכונה שביום שבת מנוחה רלית שולטת
אחרת כולנהו ענמין טובל לפעול שלא תהא צרה גם בחול. וז"ל שלא תהא חמיד
צרה יגון ואנחה ודאנה זה יוכל לפעול ביום מנוחתיו ר"ל ביום שבת מנוחה.
וז"ל את שבתותי ר"ל ע"י שבתותי תשמורו חסיו נשמרים יכל רע כנ"ל ולא ומקדשי
תיראו תוכלו לראות בעין הקדושה אם תלכו בדרך הקדושה. כי לפעמים יסחפק
הם בדרך ישר. אבל את שבתותי תשמורו דבוקים באלה שבת דליל כל שמהן
זהעבירו ממטלה זדון מן הארץ ע"י תראו הקדושה ולא בעין השמי אלא הכה
עין ה' אל יראיו עין הרוחני מהיות עליון באנחה ללבא דמיטיה שורינא דעינא
ואו תדעו כי אני ה' ואין עוד. והבן מאד :

פרשת בחקותי

אם בחקותי תלכו ואת מלותי תשמורו ועשיהם תחם. להבין אומרו בחקותי
והיה די בחקי. ויוצן כי הכה שם בצשריתו אוח ברית קודש ונקרא חק
שסידו לנו במטה הברכה וחק בשארר שם. וכן נחן לנו תורה אמת שנקרא
חק כידוע ועל ידיהם הוא קיום העולם וכמו שאמר הכתוב אם לא בריתי בו
חוקות שמים וארץ לא שמתי וא"ל לבא אל החורה לכשיג רזיח וסודותיה אם
לא שישמור תחילה את ברית קודש ואם חיו פנס וקלקל ישוב על חטאו
לחקן ולזיך הכל ואו יוכל לגשה ולבין החורה כי יעלה במעלות מחוקו אשר
חתם אוח ברית קדש כי ישמרו ויתקנו ממנו יעלה אל החורס. וז"ל אם בחקותי
היינו בשני החקים חק הברית וחק החורה אם בהם תלכו להיות בצחינה
מכלים ממדרגה למדרגה וכנ"ל אז חזכו ואת מלותי תשמורו. מלותי רמז על
השפע כמשי"ה ואייתי את ברכתי ור"ל כמו שאחם שומרים את הברית קודש לבל
חלך השפעתו חולה כן חזכו להיות שומרים השפע קדש הכשפע מאהו יחברך

המיד כדרכו הטוב להטיב השמרו אותו שילך לישראל ולא יהיה להסטי"א [חלק]
ממנו וזכה ועשייתם אותם תעשו ותחקנו את הכלל ישראל כבריה חדשה כי הלא
כשיחלה האדם חולי הגוף רח"ל בקומו מחליו ושב לאיתנו הוא כבריה חדשה.
עלכתי"כ מי שחלה חולי הגוף רח"ל ולא יכול הצדקה לשכון בחו"ט. ועתה בשומו
מחמלתו ומי ושהוא מעון ומכון שישכון בחו"ט חי הטולמים מכל שכן שנטשה
כבריה חדשה. חסו ועשייתם אותם. והבן :

ונתתי גשמיכם צתתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו. ידוע גש"ם
גימי שצ"ל רמז על דרך הדייקים כמ"ש ואורח לדייקים כאור מוגה כו'.
ור"ל שאני אתן לכם השבילים והדרכים צתתם לפי העתים שהלדיק עושה כמו
שאה"כ עת לעשות לה' הפרו תורתך. וידוע כי לעשות פירושו תיקון ור"ל בחי'
העת שהוא לעשות ולחקן לה' לדבק העת בהיות עליון אזי העלה לזה הפרו
תורתך הפרו לשון פריה ורביה. והכונה שיפרו וירבו בחורה. וכמו שאמ"ל אם
רגיל לשנות דף א' ישנה ב' כו' ע"ש. ועי"ז יוכלו לעשות ולחקן העת לה' וכי"ל
וצה הגרמו ונתנה הארץ יבולה. ידוע מ"ש התוס' כי אדם רומז על ישראל אבל
האדם מורה על האומות ע"ש. ובעמא מיהו בעי. ונראה כי האדם צה' רומז
על הטפל אל אדם הם ישראל שהאומות מפלים הם להם וכן כאן הארץ צה'
רומז על האומות. כחלה חמשה עממין גם הם יתנו יבולה. להיות יוצילו שי
למורא ולא ועץ השדה יתן פריו ועץ הוא הלדיק הנטוע בשדה בחקל תפוחין
קדישין יתן פריו להראות כי טוב פריו. כי עד עתה קודם ביאת המשיח רבים
אומרים ומתנשאים כי גם המה עובדים ה' בלמח וחס יעשו פרי. אבל אז
שטיעבור רוח הטומאה מן הארץ אז הלדיק יתן פריו כי עין בעין יראו כי טוב
פריו למאכל וריך אפק כתפוחים. והבן :

ואגיתיו אליכם והפרייתו אתכם והרבייתו אתכם והקימותי את בריתי אתכם. ופתיחי
אליכם ר"ל שאשפיע פנים שלי אליכם שחולנו לעמוד לפני פנים בפנים.
והפרייתו אתכם כל הפירות והשפעות יהיה אתכם ולא תהיה לאיש זר. והרבייתו
אתכם ר"ל כביכול שאני אתגדל ואתקדש ואתרבה אתכם עמכם כי בהטיבו
עמנו הוא קדוש שמו ית' אשר מי כה' אלהינו קרוב אלינו בכל קראינו אליו.
והקימותי את בריתי אתכם. ולכאורה היצת את נראה כמיוחד. והנראה כי א"ת
רמז על השכינה וגם על החורה הכלולה בכ"ב אחוין מן א' עד ה' וכולהו חד
כי אורייתא וקודשא ב"ה איהו חד. ועי" שמיירות החורה נעשה כביכול הקמה
בשכינתא קדישא. חסו והקימותי את בריתי אתכם רצה לומר על ידכם יהיה
הקמת הברית :

בשנת היובל הזאת ישוב השדה לאשר קנהו מאתו כו'. ידוע כי הכל תלוי
בשמירת הברית ומאן דנטייר ברית זוכה לחורה וכאשר בארנו ברית אמור
בפסוק אם בחקותי עש"ה וכמבואר בכל ס"ק ולא יוכל לבא להשיג החורה לעבדה
ולשמרה כמו השדה שעומדה לחרישה ולרביעה. ואח"כ גוזר תאנה יאכל פריה.
אתנם בטבע לכל חלה לריך לדעת כאמנה כי לא כמו ועולם ידו עושה החיל
הזה כ"א ה' הוא הגותן לו כח לעשות חיל. והגם שהבחיורה נתנה חפשיית ביד
האדם

האדם. מי אמר שה"ק האמור ז"ל כי כמה שכחז בחו"ק ובחירת בחיים ניתן כח למאוס ברע ולבחור בעוב להיות בחר בחיים אשר לזאת הועמדו יום הספירה לטוב עלמו ולתקן בריה הקדוש בכדי לדימטי עסור להאי יומא יום החמשים זמן מתן תורתנו לקבל מחדש החורה במוחין ושכליות קדושים ועשורים ויום החמשים הסוף היא בחי' יובל שנה החמשים הנקדש ביום הכפורים קן החג הקדוש הזה הוא דוגמתו ממנו. אולם ההפרש ביניהם כי ביום"כ אסור באכילה ושתייה כי השי' אי"ל לנו יום אחד בשנה שתייה דוגמת מלאכים אבל בעלמא מותר באכילה ושתייה ואפי' חיובא איכא וכדאמרינן בש"ס הכל מודים בעלמא דבטיק לכס. ונראה לבאר עמא כי עיקר שמחה י"ע ר"ל עלמא הוא על קבלת התורה שבהרצו מכל העמים ונחן לנו חורה אחת. ולזה ר"ך להרבות בשמחה להראות כי אנוחנו שומרים התורה ומוזדלים ומפורשים אנוחנו ממאכלי איסור וממקום אשר מותר. וז"ל בשנה היובל כשחשנו עלמאם לבא אל בחי' היובל וכי"ל אזי ישוב השנה ר"ל ישוב בחינת השנה כני"ל לאשר קנשו מאתו לכבו"ה לאמר כי יד ה' עשה זאת וכאמור :

אזי בשנת היובל כו' לאשר לו אחוזת הרץ. ידוע כי שם שדי רומז על שני דברים שאמר לעולמו די. גם ש"י באלהותו לבאי עולם. וידוע מאח"ל בראשית בשביל החורה וישראל שנקראו ראשית שעל ידם אמנם כביכול עלמו מא"ס לטוף לבריאת עולמו בראותו הסענוג והשעשוע שיקבל מהלדיקים ע"י הביא כביכול עלמו לבחי' אמנם ורמז בזה בשם שדי. וע"י שם אמנם וגבול להשפע שלא חשפשו חוצה כ"א עלינו עם קרובו ישראל. וז"ל בשנת היובל כ"ל ישוב השנה. השנה גימ' שדי ר"ל שכל עת ורגע ישוב עלינו בחי' שם שדי לשמור השפע עבורינו: לאשר קנשו מאתו. כאשר יקנה ממנו בקנין קדם מפעליו מאו וכאמור והוסף עוד לאשר לו אחוזת ארץ. כי העולם הוא ב"ק ובכללותו הוא ל"ו ואמר לאשר ל"ו מי הוא זה הנחוצק ומקיים כל העולמות והקצוות למי שהוא אחוזת הרץ שיש לו אחיזה במלכות שמים לתקנה ולקשעה בחורה ועבודה :

ואם גאל יגאל איש ממעשרו חמישיתו יוסף עליו. יש לבאר על זאת בכפילה באומרו גאל יגאל והיה די אם אמר ואם יגאל איש ממעשרו מסו גאל יגאל. אמנם נראה לבאר. אם גאל באם הרצה להביא גאולה השלימה אזי יגאל עלמו חחלה מהסומרות להיות בבחי' איש שדרכו לכבוש להגביר הגורה על החומר. ממעשרו. הוא בחינת י' פלא עליון שחיידד עלמך בחכמה הקדומה. חמישיתו יוסף עליו שהשי' יוסף עליו חמישיתו כמו וחמשים עלו בניי שהוא לבין מזוינים שיזין אותך שחולל להיות מחומש בעזר אלהי :

לחדש סיון

הנה בחדש הזה קרבו ישראל אל הר סיני לקבלת התורה כמו שא"כ בחדש השלישי לזאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. והנה הדק"וקים רבו. ועיין בבחי' הקדש לאחמיו ז"ל ובאוס"ח. ונשים לב עוד על אומר

אומרו בחדש השלישי וסי די אס אמר בחדש שלישי מהו השלישי. ויחר דקדוקי יבוארו מחוך דברינו. ונראה לבאר דהנה כתיב וסי עיני ולבי שס כל הימים הכונה כי שבוציה נקרא עיין עשיה עין סי אל יראיו וישראל נקי לב ועיקר העין חלוי בלב כי שוריינא דעינא באבנחא דלבה חליא. ולכן לא נתן הש"י החורה מיד בלאח ישראל ממזרים כי הולך להמחין עד יזכו עמם להיות לבם נכון עמם בבחינה לב ואז וסי עיני ולבי כו'. שנעם שיהיה לבבי יחול עיני עליהם. ולכן בחדש השלישי בהחלת שנוע השביעיה מקלח שביעי ככולו להיות בבחינה לב הרומז על קבלת החורה שמחלתה בבי בראשיה ומסיימת בלי לעיני כל ישראל. ועיקר בריאת העולם היה בראשיה בשביל ישראל שנקי ראשיה שפסה שיטתו עמם להיות לבם טהור. ולזה לא מנה לבריאתו עולם כי אז עדיין היה העולם רופף אולי לא יכינו עמם בלב טהור. וכן בלאח ממזרים הגם שהחלבו במזוח הפסח ודס מילה אבל עודגס ילאו מסואבנ מזרים עד חודש השלישי מקלח שביעי כ"ל ולבם החלבו לעבודתו אז היה כלי לקבלה. ולכ"א "בחדש" השלישי "ללאח ר"ח הליב שאז היה בבחינה הלב כמ"ל. גס ר"ח לה"ב שהחלבו אליו יחברך ואז "ללאח" בני "ישראל ר"ח לב"י שאז אמר הש"י שהס כמו לב"י ממס וסי עיני ולבי שס כל הימים וכמ"ל. וילאו מכל המיזרים ולכן ביום הזה דייקא באו מדבר סיני. ופי' רשי בלאח לשונו לא היה לריך לבחוב אלא ביום הסוא מהו ביום הזה שיהיו דברי חורה חדשים עליך כאלו היום נתנו. כיון למול דברינו הנאמרים שבמו אז בחדש השלישי שבאו להחדשות הגיל לבחי' עינא וליבא ולקבלת החורה כן גס עתה בכל יום יהיו עליך כחדשים שבכל שנה חזקה לבא ע"י הכנתך להחדשות כוס. והכן מאד:

ספר במדבר

פרשת נשא

ואיש אח קדשו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה. יחבאר ע"ד אומרס ז"ל איזו חסיד זהו המחמד עס קונו. כי החסיד הוא הפורש עצמו מהעוני עולם הזה ומקדש עצמו במוחר לו כי החסיד הוא הנכנס לפנים משורה הדין שגס משורה הדין נוטע שדבר זה מותר פורש ממנו ויקדש עצמו לדבקה בו יחבי שנקרא קדוש ועל שמחובר בו יחברך נקרא ג"כ קדוש. וזכו אומרס שנקנס לפנים משורה הדין ר"ל בשרש עליון ששס חין דין כלל כיא רחמים גמורים ופשיטים. וכמו שיסרו לנו כחר יתנו לך סי אלסיו מלאכים כו' עס עמך ישראל קבולי מטס מחאחדים בלאח בשרש עליון לבא מטס עס לבאות קדושים דלעילא. וז"ל ואיש אח קדשו. ר"ל איש כוס אשר הוא דבוק אח

את קדשיו עם הקדושים זבחות קדושו דלעילא. שגם לפעמים מלינו שישראל
 גבוהים מהמלאכים וכמו שאמר הכתוב ונחתי לך מהלכים בין העומדים כי
 המלאכים נקראים עומדים שאינם יכולים לשתות מה שנמסר להם אבל ישראל
 נקראים מהלכים שיוכלו לשתות מדין לרחמים כירוע. נמלא עכיפ בודאי יכולים
 לכויות את הקדושים דלעילא. ואששים כאלו. לו יהיה. יהיה דבקים לו יחי בנקי
 לו הכולל יק' ובכללותם גי' ל"ו וכמשה"כ ואחם הדבקים בתי' אלהיכם חיים
 בלכם היום על דביקותם בחי החיים. ואמר עוד איש אשר יתן לכהן כ"י שמי
 שאינו בנח"י זו אלא אשר יתן לכהן שיתן ויבין עלמו אל הכהן וחסד עליון אזי
 גם לו יהיה וכזה לטהר מסייעין אחוה :

א"י ואיש את קדשיו לו יהיו כ"י. כי הנה יש ל"יק מחמת זכות אבותיו ויש
 לדיק מעלמו ועב"י"א וסכונה בלדיק מחמת זכות אבותיו הוא ר"ל מחמת
 הזרכות ובסירות אבותיו שקדשו עלמם צעת החיבור הוליא לו נשמה קדושה
 וטהורה וגרמו לו ג"כ להיות לדיק זכות אבות מלשון זכות ובהירות וזהו "ואיש
 יאה יקדשיו ר"ת י"ק נועריקון יזכרי יקדושתך. ששש ית' זוכר קדושת האבות
 שקדשו וטהרו עלמם להמשיך קדושה וטהרה על הילד והש"י מסייע להם ואיש
 את קדשיו ע"י הקדושה שגומר בעדם לעובה אשר לו יהיה כ"ל. איש אשר יתן
 לכהן. רומז על הדיק השני לדיק מעלמו באומרו אם לא היה אבי קדוש וטהור
 כ"כ ולא היה ביכולתו לסייעני לקדושתך והוא יתן עלמו מעלמו לכהן לחסד
 עליון לאמר הלא אבינו אתה קדוש וטהור טורינו ה' דרך אזי רחמנא לבא
 בעי בהשפך נפשו לפני ה' ולכן גם לו יהיה כ"ל :

יברכך ה' וישמרך. ר"ת גי' הוי"ה וס"ח גי' מ"ה כמנין אר"ס. רמז על דמות
 דיוקן אדם מלמעלה והרצון כי יברך ש"סרה עליך היות עליון ויראו
 ממך כמו שמלינו בקין וישס לו ה' אוח ודרשו ר"ל חקק לו אוח משמו על
 מלחו ע"ש ומכ"ש בהיות ההויה בשלימות על פניו וזכה להיות בדמות דיוקן
 אדם מלמעלה אזי ממילא וישמרך וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך
 ויראו ממך :

יאר ה' פניו אליך ויחך. תחלה נבאר בפשיטות כי טרחמים נקי פנים והדינים
 נקי אחר. ולכ"א יאר ה' פניו אליך היינו בחינת פנים ורחמים וע"י זה
 ממילא ויחוך יחן חן ה' נעוי עליך :

א"י יאר ה' פניו כ"י. כי הנה האמות נקרי אחרו כי גם הם מקבלים חיות
 מאחו יתב' רק מאחוריים ולא שם חלקנו כהם כי אנחנו מקבלים חיות
 ושפע מפנים ופנימיות עליון אבל הסט"י"א לאחור יחשבו ולכן במלריס נגלה ה'
 בכבודו ובעלמו ללקט מהם חיות השפיע להם מאחו ונחבררו כל הני"ק ולכן
 לא יכול המלאך לרדת שמה לעשות זאת כי גם הוא מקבל בבחינתו וכל עוד
 שהיו ישראל יכולים ללקט ולברר הנילוות נשחבו שמה ובראות ה' כי באם
 ישחבו עוד לא די שלא יבררו כלום אלא כי גם ישחקו שמה ח"ו לכן מהר
 לפדותם מבין ענמים ונגלה כבוד ה' בעלמו והחברו בו הנילוות קדישין עד
 כי נשארו מבני חיות וילאו ישראל ביד רמה. וכן גם עתה כימי אלונו ממלריס
 יראינו

יִרְאוּנוּ וּפְלִאוֹתָם. וְכֵן עוֹד שְׂנוּכֵל לְבַרֵּר וּלְלַקֵּט הַיְצוּאוֹת קְדוֹשׁוֹת [כַּנְהַלָּה חֹסֵד פֶּסַח אֲרוּחַ מְלוּחַ] וְכִי אֲזַנְחָה יָד וְאֶפֶס עֲזָרוֹ וּמִצּוֹב חוֹשֵׁעַ לֹא יִמְיָנוּ וְחִירוֹנוּ הַסְמַכְנוּ לַפְדוּתֵינוּ וּלְמַסַּר וּלְשִׁחִים לְגֵאֲלֵינוּ. וְהִנֵּה הַגֵּם בִּירֹד הַיְצוּאוֹת שֶׁאֲנֵחנוּ מְבַרְרִין הוּא הַנּוֹתָן לָנוּ כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל וְאֶעֱפִיב סוּף כֹּל דְבַר הַגִּמְרָה יִהְיֶה עַל יְדוּ יְהוָה כִּי יִגְלֵה אֹרֶךְ פְּנֵינוּ כְּגֵיל מִ"מ יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ יִגְלֵה אֹרֶךְ הַפְּנִים כְּגֵיל. אֲבָל אֲלֵךְ שֵׁעֵלֶם עֲלֵיךְ כְּאֵלוֹ אֲחֵס הַמַּחְחִיל וְהַגּוֹמֵר וּמִמִּילָה וְיִחוּךְ תִּשְׁאֵל חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו: אֲמִי יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ כו'. דִּידוּעַ כִּי אֲמִי נִיזוֹן מִהַעֲיָקֵר אֲרָץ אֲשֶׁר ה' דוֹרֵשׁ אֲרוּחַ חֲמִיד וְשֶׂאֵר אֲרָצוֹת מִהַמַּחְמִיז וְכִסִּיּוֹת מִקֶּדֶשׁ עַל מְכוּוֹת הֵיחָד הַעֲיָקֵר כֹּחַ אֲלֵינוּ וְהַאֲמוֹת נִיזוֹנִין מִהַמַּחְמִיז. וְזִיא יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ סִינּוֹ הַעֲיָקֵר יִאֲרֶה אֲלֵךְ וְיִחוּךְ שִׁיחֵה חָנוּ נַעֲוִי עֲלֵיךְ וְיַעֲשֶׂה אֲוִיךָ שֶׁאֵתָה חַחוּק אֲרוּחַ בְּמַחֲנֵה חֶסֶד לְסִיּוֹת הַסִּינּוֹת נִיזוֹנִים מִהַמַּחְמִיז:

אֲמִי יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ כו'. עִיד שְׂבָאֵר רַשִׁי זֵיל כֹּל נֶגֶד פְּנִים אֵינוֹ אֲלֵל לְמִזְרָח. בּוֹנָחוּ לְסִיּוֹת זְרִיחָה וְהֶאֱרָה. וּבְאֲרָנוּ זֶה בְּאֲרֹךְ בְּמִיא עִ"ש. וּכְמַשִּׁיה וְזָרַח מַשְׁעִיר לָמוּ שְׁעֵי שְׁעִיר בַּח זְרִיחָה וְהֶאֱרָה לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵס לֹא רָצוּ לְקַבֵּל הַחֹרֵה וְיִשְׂרָאֵל קִבְּלוּהוּ וְכֵן מִכְּלֵס וְאָמַר כִּי יִזְכּוֹר לָךְ אֲהַבְתָּ נַעֲרֹךְ וְיִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ סִינּוֹ הַזְרִיחָה הִכִּיל יִאֲרֶה חֲמִיד אֲלֵךְ. וְעִיז וְיִחוּךְ יִהְיֶה לָךְ חֲמִינָה וְקִיּוֹם לְעוֹלָם: אֲמִי יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ כו' וְיִחוּךְ. כִּי חֲזַן גַּי בְּיוֹם. רַמֵּז עַלֵי אֹרֶךְ גִּימָ' לְאֹרֶךְ קָרָא יוֹם וְסִיּוֹת בְּסִירוֹת וְהֶאֱרָה מַעֲוֹלוֹת הַעֲלִיּוֹנִים. כְּדִלִי בְּזוֹהֵיק מַשְׁנוּ יוֹמִין עֵילֶאֱיִן לְיוֹמִין חֲחִיין הִיּוֹנוּ כִּסִּירוֹ דְּלַעֲיֵלָה לְעַלְמָה חֲחֵה. וְזִיא יִאֲרֶה ה' פְּנֵינוּ אֲלֵךְ הִיּוֹנוּ פְּנִימִיּוֹת עֲלִיּוֹן וְיִחוּךְ שִׁיחַן. חו' ה' וְהִיּוֹנוּ אֲרוּחַ הַעֲלִיּוֹנִים וְכַאֲמֹר וְהַבֵּן: יִשָּׂא ה' פְּנֵינוּ אֲלֵךְ וְיִשֶּׁס לָךְ שְׁלוֹם. הַגֵּם שֶׁאֲ"ל לְאֲוִמְרוּ מִ"מ נֶאֱמַר. מֵאַחֲרֵי שֶׁנִּזְנוּ בְּרִזְזֵיל כִּיּוֹלָה בַּח שֶׁאֲמֵרוּ יִשְׂרָאֵל מִפְּרַגְסִין לְאַבְיָהֶם שֶׁבְּשִׁמִּים לְכֵן אֲנִי נַפְרֵשׁ עִיפֵי דְרַכְסָּ. יִשָּׂא ה' שְׂכִיבֹוֹל יַחֲשֵׁה הַסִּיּוֹת עַל יְדַכַּ הַגֵּם כִּי הוּא אֲרִיס גְּבוּהַ עַל כָּל גְּבוּהִים וְרַחַם עַל כָּל רַמִּים וְגַם עַבְדוּתֵינוּ מִירוֹ נַחֲנוּ לוֹ כִּי הוּא הַנּוֹתָן לָךְ כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל מִ"מ כְּאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל מַסְבִּיִן מִלֹּחַ וּמַגִּיעַ מִחַפָּאֵר עַמּוֹנוּ לְפָנָיו כָּל זָכָה מַעֲלָה וּמִקַּבֵּל כְּבִיבֹוֹל חַעֲנוֹנוּ וְנַחֲמִיר מֵאַחֲנוּ וְכִדְרֵי בְּזוֹהֵיק בְּמִיא בְּרַח אֲחִינָה לְקַמֵּךְ. לִזִּיא יִשָּׂא פְּנֵינוּ אֲלֵךְ שְׂכִיבֹוֹל יִבֹּא הַחֲשֵׁאוֹת וְרוֹמֵמוֹת כְּסִיּוֹת וְיִהְיֶה עִי כִּי יִהְיֶה פְּנֵינוּ אֲלֵךְ וְכִדְבַר הַאֲמֹר לְמַעֲלָה בְּכַחֵי שְׂוֹתָה. וְזִיא מִמִּילָה וְיִשֶּׁס לָךְ שְׁלוֹם שְׁלֵם בְּנוֹף וּבְמִמּוֹן וּבְחֹרֵה. וְהַבֵּן:

וְלִבְנֵי קֶהֶל לֹא נָתַן כִּי עַבְדוֹת הַקֶּדֶשׁ עֲלִיחֵם בְּחֶף יִשְׂאוּ. כִּי הִנֵּה מִלִּינוּ בִּיעֲקֵב עָרֵם נֶקֶף שָׁמוּ יִשְׂרָאֵל וְיִחְלוֹס וְהִנֵּה סֵלֶם מוֹלָב אֲרִיָּה וְרִאֲשׁוֹ מַגִּיעַ הַשְּׂמִימָה. הַרְצוֹן שֶׁהֵס שִׁיחֵי בְּכַחֵי יַעֲקֹב בְּעוֹס וְשֶׁפִּלוֹת מִ"מ הוּא כְּסֵלֶם שֶׁהֵס שֶׁהוּא מוֹלָב אֲרִיָּה אֲבָל וְרִאֲשׁוֹ סִינּוֹ הַמּוֹחִין וְהַשְּׂכִלִיּוֹת שֶׁלֹּו מַגִּיעַ הַשְּׂמִימָה בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. וְלִכֵּל זֶה זֹכֵר עִי חֲחֹרֵה וְלִכֵּן סֵלִים גַּי סִיכִי רַמֵּז עַל הַחֹרֵה הַנְּחֹסֶה בְּסִינּוֹ עַל יְדֵי מַדָּה הַעֲנוֹה וְכִיּוֹל וְעַל יְדֵי עוֹלָמָךְ חֲרָאֵה בְּחִיךְ לְעֵלוֹת בְּחִיּוֹת חִיּוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים וּכְמַשְׁחִיל אֲרוּחַ ז' חֹרֵה. וּמִהִיבֵן לְמַדּוֹ לֹמַר ק אֲלֵל דְּסִיָּה קֶשֶׁה לְמַה כְּחַב אֲרוּחַ וְלֹא אֲרוּחַ אֲלֵל אֲרוּחַ אֲרוּחֵה אֲרוּחַ ה' רִזֵּל אֲרוּ מִהּ חֲמִשִּׁי חֹרֵה. אֲרוּרֵי גַי רִזֵּל הוּא סוּד עֲלִיּוֹן סוּד גַּי עִיף עִי עִיבָה פִּקְחָה

פקיחא שממשיכים עין ה' עליהם עיי עוסקים בתורה. ולזה ולבני קסה הם
 סתיה העוסקים בתורה ומאחפים אליהם שכינתא קדישא. קסה. מלשון יקסה
 עמים שציי סתורה ממשיכין השכינה עליהם כי אין להקביה בעולמו אלל ד'
 אמות של הלכה נגד ד' אותיות טויהא להם לא נתן כוח ערחה עוד כי עבודה
 סקודש עליהם שהעבודה שהקדוש דלעילא זיך לעשות הוא מועל עליהם. ולכן
 בכתב ישאו הם מנושאין על כחפין דשכינתא הם גדפין דילה כי מחמת שעוסקין
 בתורה וחפלה בדויר פרחין לעילא. וזה שרמזו חז"ל שעתיד הקביה לעשות
 לדיוקים כנפים וע"ש הוא הדבר אשר דברנו. והבן נאך.

פרישת בהעלותך

בהעלותך אח סנרוח אל מול פני סמנורה יאירו שבעת סנרות כו' ועש כן
 אחרן אל מול פני סמנורה העלס נרותיה. סדקדוקים רבו כאשר
 סארכיו סמפרשים ע"ש. ונראה לתרן ככל בשום לב לדקדק עוד על אומריו אח
 סנרות ויהי די אס אמר בהעלותך סנרות מסו אח. ויבואר דידוע כי סמנורה
 נקי' נר כמס"כ כי נר מנורה וסורה אור וכמו שהמשילו חז"ל. ולכן אי"א לקיים
 סמנרות סתקונס אס לא עיי סתורה כמו סנר שאינו דולק סמיד וארין לסדליקה
 מאור סהצוקס ככס אי"א לעשות סמנרות כי אס עיי אור סתורה כי סתורה
 אורס שופס סמיד כמעין סנוצב מחמת כי נגד סתורה דלסחא יש תורה בגמי
 מרומים ומאור סתורה סעליונס שופס סמיד אור קדוש על סתורה סחאה ומשס
 יומשך שפע למעשה סמנרות לסאירס בקדושה ועסרה. ו"א בהעלותך אח סנרות
 אי"א נועריוקין י"אור י"אורס ור"ל ע"י חור סתורה סוכל לסעלות סנרות סיינו
 סמנרות לעשותס כתקונס וידוע כי שבעס סעריס כהדס ז' אצוים ז' עיינין ז'
 נקבי חועמל ופומל. וזהו שאו סעריס ראשיכס שסחאו וסעלו סעריס סגיל
 אל ראשיכס לשרס סעליון ר"ל לז' סעריס סעליונים שיש דוגמס למעלה. כי
 כסאדס שומר עלמו ואועס אזונו מסמוע דמיס גורס שיעס ססס יסברך אזונו
 ויסיה אזונו ה' אל דדיוקים לסקציב ספלוחיסס. וזסויות אדס עואס עיינו מרלוח
 צרע וסביע אל עמל לא יוכל גורס לעורר עינל פקיחל להיות עיני ה' אל
 דדיוקים וכסשומר עלמו מלסריח דברים אסוריס סקובל ספלחו וסעלה לריח ניחוח
 לפניו ית' וכמאזיל לבעל סחוטס אני מתפלל וכסשומר פיו מלדבר לסיר רכילות
 ללגוח לדבר סקר זוכה לסוליא מפיו תורה וספלה בקדושה ועסרה ואל סשמע
 ספלחו וכמו שיסדו לנו כי אי"א שומע ספלח כל פס ור"ל כסאפס שלו מרכבס
 אל זייע סנקי כל אז יסיה שומע ספלחו. ו"א אל מול פני סמנורה ר"ל מול
 פנימיוח סמנורה ר"ל נגד סעריס סעליונים וכאמור. יאירו שבעת סנרות לא
 אמר שבעס אלל שבעת רומז שני פעמים שבעס. ז' דלעילא וז' דלסחל סכל
 יאירו ואמר ויעש כן אחרן סכוא אי"א סחסד סמתחסד עס קונו. אל מול פני
 סמנורה. ר"ל סעלה מדותיו לסעריס סעליונים ולל אמר סאיר אלל סעלה.
 סעלה בסעריס סתחחווים למעלה וזה שפרשי ז"ל לסגיד סנחו של [סחרן] סלל
 זינה

שינה ר"ל שלא שיהי השערים דלמטה מאוזן דלפילא אדרבא העלה אחס
להתאחד כ אחד והבן :

זתקעתם תרועה ונסעו המחנות החונים קדמה. לעיל מיניה כתיב ואם באחת
יתקעו ור"ל כשירצו לתקוע ולחבר עלמו באחדות העליון אזי לריכס
גם המה לכוונה להם אחדות וכמו שהיה אלל הר סיני ויחן ישראל נגד
ההר כאיש אחד בלב אחד כמו ה' אים מלחמה שהוא אחד כן ה' בלב
אחד ולכן יכלו לקבל התורה. וזהו ותקעתם תרועה. תרועה אופיות תורה פי
הוא התורה הנחוצה בני פנים ור"ל ותקעתם כשתתקעו עלמכם באחדות אז
תוכלו לקבל תורה בני ארפיין. ועיי' ע' ונסעו המחנות החונים קדמה תמשיכו
אליכם המחנות החונים קדמה במחנה עילאה מלאכי הרמאים והסחד אשר הם
מזרחה שמש. כמו השמש אשר היא רפואה לישראל כמריא זרחה לכס יראי
שמי שמש זרקס מרפא בכנפיה. אבל לאומות עועיז וליטה אחס יום הבא.
וכמאחז"ל לדיקים מתרפאין בה ורשעים דונין בה. וגם ירמו ונסעו המחנות
בו ע"ד שאמרו במדרש ע"פ מי הקדימי ואשלים כלום עשה לינית עד שלא
נתתי לו עליה כלום קבע אדם מוזק עד שלא נתתי לו בית ע"ש בלי המדרש.
אבל כשתבאו לבחי' זו ותקעתם תרועה כ"ל אז ונסעו המחנות החונים ק"מס
שיהיה כביכול קדימה אליו ית' כי ע"י התערותא דלתתא בחשק לקיים התורה
יקדמו המה. והבן מאד :

לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. לא רמו על האי. בין גימי ע' רמג
על העינא פקוחא שי'מלס כביכול עלמו מא"ס לסוף להשגיח עלינו בעינא
פקוחא. זהו עבדי משה הוא העבדות של משה והתפסעותה דמשה בכל דרז
כל לדיק בדורו המדבק עלמו בבחי' דעת העליון הוא בחי' משה ויכול לפעול
כל זאת כי בכל ביתי כ"י בכל ר"ל בכל דבר רואה ומשגיח לנח מזה אל ביתי
לפנימיות עולם העליון וכש"אחז"ל התקן עלמך בפרודור כדי שתכנס לערקלין.
זתמיד נאמן הוא. הו"א רמו על השכינתא הנסגרת מכל רעיון הים תמיד נאמן
אליה ליחיה עם דוהס יחוד הו"ה באדניי המרומז באמן מן נאמן גימי ל"א
כמספר יחוד האמתי שי שמות ה"ל :

אזי לא כן עבדי משה. ערשיה לא עשה כן לכל גוי כ"י. זה מאמר הכהוב
לא כן שלכל השבעים אומות לא כן ומשכזים כל ידועה. וכ"ז הוא עיי
עבדי משה שעמד בפרץ לפני והספיל תמיד על ישראל ופלינו אני ועמך מכל
העם אשר על פני האדמה וה' ענהו סלחתי כדבך הוא פעל ועשה כל זאת.
ועל ידי זה בכל ביתי נאמן הוא כבדא דמחפט בגמי דמלבא. כן משה וכל לדיק
בדורו בבחי' משה מחפסין בגמי ואולרות סמך מלכו של עולם להוליא משה
שפע עוב בבני חיי ומזוי ולהמשיך על כל ישראל אמן :

פרשת שלח

שלא לך אנשים ויטורו את ארץ כנען כ"י וישלח אותם משה כ"י. סוקדוקים
רבו

דכו. ויבוארו מחוך דברינו בשום לב לדקדק עוד ואמרו וישלח אחסם משה וכי לא ידענו כי משה הוא המשלה הלא חחלה דבר ה' במשה שלח לך והיליל וישלח אחסם ממדבר כו'. גם ואמרו על פי ה'. ויוכן דהנה נודע דח"א להיות לאדם הסחחברות בישראל באמת אס לא כי יאחז לדיק דרכו במדת ענוה. שחנס כי הוא גדול מחבירו חקטן מעלתו בעיניו ולכבו ידמה כי חבירו גדול ממנו והוא לריך ללמוד מחבירו ולקבל ממנו. וכאשר מצינו ברבן של כל הכביאים משה רבינו ע"ה והא"ש משה עניו מאד מכל האדם מטעם זה על [אשר] היה כלול מששים רבוא נשמות ואיככה יוכל להחחבר עמסם ולהמשיך עליהם שפע טוב אס לא ע"י הסעוה וכ"ל. וז"ל שלח לך אנשים שלח לשון השפטה שחשפוט ממך כל הסמדרגות והשלח בקרברך מדה לך שיוכלו לדבר אליך בבחינה לך לנוכח כמדבר להדיוע לא כמדבר לא"ש מכובד שמדברים אליו בלשון רבים וכלי נסחר ואז חוכל להחחבר עם כל האנשים אז ויחורו אח ארץ יוכלו ליתן יחרון ומעלה בהארציות. וידוע כי משה היה בחינה הדעה שהוא לשון החחברות. ולכן אמר הש"י למשה שלח לך ר"ל לדעתך שחשפיע מדעה שקל עליהם ואז ויחורו אח ארץ כו' כאמר ומשה לא סר מכל מלות ה' וישלח אחסם משה. ר"ל ששלח אחסם בח"י הדעה על פי ה'. ר"ל כאשר נוס ה' ולולי שמעו בקולו היה טוב להם. חולס הם מרו אח דברו חבל משה עשה הכל על דר היותר טוב. והכן :

פוקד עון אבות על בניס. יש לפרשו ע"ד שאח"ל ברא מזכה אבא וכמו שמ"לנו באמת באדם הראשון שניתקן באבות הקדושים אלעזרף באברהם ואלחנן ביצחק ואלחברר ביעקב כד"י ברוס"ק ע"ש ודבר זה נוסג הקביה הטוב ומטיב מצונו לזריכים טובו שחנס אס המלא ימלא ח"ו איזה עון אשר חטא בא"ש הישראלי אזי פוקד עון אבות מלניע החטא לפקדון טדי יניעו בניס הנוגים וכשרים ואז יוחלו על בניס לחקנס וסר מהם עונם וחנחחם חכופר :

ויאמר ה' סלחתי כדברך. כי הסג ענין חילה פני יולרינו סלח נח לעון הסג סוס כו'. לריך להבין יותר חיבת הסג. ונראה על פי מה שמובא אל"ינו ממחוחתי הס"ק מוס' לוי יצחק זלסיס האב"ד דק"ק בארדיעשוב פ"י על מאמר ר"ל על פסוק גם אלה חשכחנה ואנכי לא אשכחך שדרשו חז"ל שאמרו ישראל [לפני הקביה] שמה לא חשכח לי עון העגל והשיב להם גם אלה אלסיך ישראל חשכחנה אמרו אס כן שמה חשכח לי מעמד סר סיני לכ"א ואנכי לא אשכחך. והקשה הוא ז"ל מה זו סמיכה מעשה העגל לחכירה מתן חורה. וח"י דהכי פירושו עסן חמה שסבעיח לכן שיסכח מעשה העגל חבל לענין מ"ח בקשו שלא ישכח מעשה העגל. ח"א ואנכי לא אשכחך [לענין] [למען] אנכי לא אשכח מעשה העגל כי קבלח החורה לבד אין זה חידוש כי יוכל להיות שסס עם סכל ולא חכס לידע מחסנוני עוסיז ולכן קבלו החורה. אשר לזה אמר שלא ישכח להם מעשה עגל שסס כזה שיוכלו לעשות עגל ואעפ"י הקדימו נעשה לנשמע בודאי חביבים אחס לפני עכליה. ומה נוכל להסמים בחפלה משה שאמר זכור נח עם כזה בנחחם ממאריס ואמרו לפניך סירה אז יסיר משה וכו' סר לא נחמר אלא יסיר עטעו חנס על הסחיד לחמר סירה ועין בעין ראו כבודך מד שאמרו זה אלי ואנוס

ואתוהו תעשה לו נוס ומצון וע"י זה תספר ניוו ויפיו ולדקו יחד צי הפרטים
 ברשיי עיש אלתי רבי ואלוממנכו שמוחזקה תלכותו עלי מאכותי אצרכס יתק
 זיעקב רביי אוחיות יאלינות "בריאח ילירס. שהתקשרו עלמנו צו עד עולם
 האלינות בהשלשלות המשכנו קדושתו דרך כל שלש השולמות עד בואם לפשיה
 ולכן עם כזה סלח נח לעון העם הזה ר"ל עם שאמרו לפניך זה אלי. ולכן
 ויאמר ה' סלחתי כדברך כי סיטתה אשר דברת. וכן:

א"י ויאמר ה' סלחתי כ"צריך כמו שסלחתי ע"י תפלתך כן אחיה עוב וסלח
 תמיד לישראל כי יתפללו לפני ומעלה אני עליהם כדברך כאלו סולחו
 דבורי תפלה טוהרים וקדושים כדברך ממש:

תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר הגר תחכם. בחורה אחרת ובמשפט
 אחר אחד. נראה כי הנה לא יכלו ישראל לקבל החורה עד שהיו כאיש
 אחר בלב אחד וכמשיה ויתן ישראל נגד הסר ופירשיי ז"ל כאיש א' כו' ולכן
 כתיב אחת לשון אחיו וחבור גם א"ח גימ' טו' כמנין אר"ס במסיק. ח' רומז
 על ד' קלות אשר בארבע רוחות פרשתי תחכם ובסתחברות ישראל נעשה קומה
 שלימה באדם העליון וחו' תורה אחת שקבלת החורה ע"י בחינה אחת וכי"ל
 ומשפט היינו צירוף הדברים בחי' רחמים וחסדים שסם באחדות הפשוט. וחו'
 אחד וסוף גימ' י"ב מכילין דרחמי הנמשכין מאריך לעיר כל זה יהיה לכם.
 לכ"ס אוחיות מליך ר"ל למי שמקבל עול מלכותו תמיד עליו וגם ולגר הגר
 תחכם לאותו שרולס כעת להסגייר מהדש ולקבל עול מלכותו יח' עליו גם עליו
 יושפט שפט עוב צבני חיי ומזוי וכל עוב אמן:

דבר אל בניי ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אני מביא תחכם שמה.
 להביין אומרו דבר ואמרת שלכאורה כולו מיותר אחר שכבר אמר וירבר
 ה' אל משה לאמר הנה לו לומר בבואכם כו' מהו שוב דבר ואמרת גם אומרו
 בבואכם הנה די לומר בבואם. אמנם יחבאר ע"פ אמריו לעיל שמשם הכינס
 בחי' הדעת במרגלים וככה ז"ה ה' למשה עבדו שיכניס ככה בלב כל ישראל.
 וז"ל דבר לשון הכנסה שתהיג עמך אל בניי כ"ל ואז ואמרת אליהם חביא
 בקרבם הספלות עליון. ואמר בבואכם אל הארץ. דידוע כי רובא דעלמא
 נסוג בגשחם אל החורה והתפלה יתלכז לבו בקרבן ברשפי אש שלהבת יה
 אבל כי יח' לפעלו ולעבודתו אזי ה' שכות מלוח לבם כי החלק אלוה אשר
 באדם ימשכו לעבודתו יחבי ובנאחו לגרבי גופו אזי החומר ימשכו לחיות
 הגופניים ולרץ האדם לזכך עמלו להסך החומר לגורם להיות כלי קודש לה'
 גם בנאחו על פני חוץ לעשות מלאכתו יהיה חקוק על לוח לבו אהבתו יח'.
 וסנה ידוע כי ביה ה' צור עולמים עולם העליון צויד ועוסי' בה' ובשם י"ה
 ככלל כל השם ועוסי' נברא בה' תחאכ והאדם המחבר ה' תחאכ בה' עילאה
 הוא בחינת ו' וכשמיחד עלמא תחאכ בעלמא עילאה נשלים השם בשלימות.
 וז"ל בבואכם כשחביאו גם הגוף לעולם העליון. אל הארץ. הארץ אוחיות כי
 ארץ ור"ל שחביאו ה' תחאכ ע"י העלאת כל הארצות לעולם עליון. אשר אני
 ב"ן אליף מן אני במלוי גימ' רז"י אוחיות ר"י י"ש. י"ש אוחיות ש"י שפעלו
 לר'

לרו כוור העליון אשר הצופנית שהוא בנחיי יש לעשות ממנו שיי ומתנה ועיי
 יכו למחלה שיי עולמות ויבטיח הכחוב כי ה' יסיס בעוזרם וכוא מביא אחס
 שמה. וכבן מאל :

והיה באכלכם מלחם הארץ תרומה לה'. ידוע כי כל מאכל אשר יאכל
 יש לו יניקה ממלכותא קדישא וחס הנייך שבחובן ודיק אוכל לשובע
 נפשו יפס השכליות להעלות הנייך ועיי עועס טעם ממלכותא קדישא במאכל.
 ולכן הוא לשובע נפשו ומכיש בשבת מלכתא בודאי לריך לטעום טעם ח"ש
 במחשדש מהויות העליון כנודע וכיז לריך להכין בעשיך כמש"ס וחס כיוס הששי
 והכינו את אשר יביאו ולכן טועמים חיים זכו שלריך לטעום בערב שבת ולהרניש
 אז התבלין של שבת ויומחק גם אז לחכו הויות העליון אשר יתגלב בשבת ובשבת
 יתגלב ביחר שאת ויחר עון. וז"ל טועמים חיים זכו ר"ל שזוכין לנחית חיים
 בימי אסי"ה הו"י"ה אסי"ה. אסי"ה הוא דעתיד אלא להחגלי" ר"ל שעתיד להגלות
 סו"ה כלומר שזכה לטעום הסו"ה שעתיד להגלות בשבת ואחר כך אסי"ה
 יתגלב ויחר כנ"ל. וז"ל וחס באכלכם מלחם הארץ וחס יגיד על שמה לחס
 ב"י מזליא ששמה גדולה לפניו באכלכם מלחם ר"ל ממזל קדושה עילאס הגם
 כי אין מזל לישראל הוא מפני התחדשות המזל בכל פעם בכל עוב ועל ידי זה
 תרומה תרומה לה' תרומה שתרמו את הגוף. גם תרומה אחריות תרום מ"ס
 בימי אד"ס שתרמו גם את נפש בחי דמות דיוקן אד"ס שיהיה הכל לה' בלתי
 לה' לבדו. והבן היעב :

איי וחס באכלכם מלחם הארץ כו. לחס לשון מלחמה כדאיתא בגמרא שעת
 אכילה כשעת מלחמה ונקי בזה"ק נהמא בקרבא והשפוט כפשוטו כי לעת
 יגש האדם אל האוכל מחמה כי ירעב תאוהו לאכול למלא נפשו כי ירעב אבל
 הדיק לחס גם אז מלחמה ה' לכל יאכל לרעבנו כי"ל להעלות נייך וסיסיה
 לו כח לעבור ה' ולא יסנה מעוה"ז וכדמלינו ברבי הקי' בשעת פטירתו אמר
 שגלוי וידוע [כו'] שלא נהנה מעוה"ז אפילו באצבע קטנה וכי לא אכל ושהה
 קשאר בני אדם גם בני איש אלא שלא נהנה מעוה"ז שלא אכל להנאה עלמו
 ק"ל הכל לורך גבוה ועיי זה יש שמהה גדולה לפניו ואפיי באכילה גם פשוטי
 העם מקיים כמה מצות באכילתו נטיי וברכת המזליא וברכהמ"ו. ולכ"ל וחס
 באכלכם כו' שיהיה שמהה לפניו ית' באכלכם דייקא ר"ל כשיהיה לכם לאכול
 לא לטע"ל וטעום לזכ כי מלחם הארץ שאתם לוחמים מלחמה ה' עם הארציות
 לבלתי המשך אחריו כי אם להעלות הכל למקומו ושמשו ועל ידי זה תרומה
 תרומה לה' כנ"ל:

פרשת קרח

ויאמר משה אל קרח שמשו נח בני לוי. בתחלה נבאר עיפ פשוטו. עיפ שפרשי
 לעיל ולמס לא הוצר בן יעקב שדיקש רחמים כו' עיש ולכן לא כתב
 אלא בן לוי בשביל מחלוקת. וז"ל ויאמר משה אל קרח ר"ל עיי קרח שמשו נח

בני לוי שמעו וסבטו שעה ע"ז אינכם נקראים אלא בני לוי ולא בני ישקב
לכן שימו אל לב כי אין זה מחלוקת שהוא לשם שמים :

א"י ויאמר משה אל קרה כו'. דידוע מדרך ה' לדיק לדבר בשני אופנים למטה
ולמעלה מדבר עם ב"א בטוה"ז ומביא דברים למעלה בכונתו לדבר אל ה'
דברי הפלס ותחנונים כי גם ענוש לדיק לא עוב וע"י דבוריו מחפלה גם כן
שלא יענש ח"ו גם שכנגדו ופשוטו כמשמעו דבר אל קרה ועדתו לחסידים כי
יחדלו מהמחלוקת ורומז עוד בנועם אמריו ויאמר משה אל קרה ר"ל כי אמר
אל הכו"ב"ה כי לדיק כחמ"ר יפר"ח ס"ת קרי"ה רומז על הסודא ב"ה לדיקו של
עולם ונקרא קרה עדיש ברוסיק גליש רישא כו' הסג כי אינו גוף ולא תמונה
הגוף מ"מ כאמר להסביר האזן כי השערות מורים על הדינים ואמר גליש רישא
שהקריה וגילה ופינה השערות וסדינין לאכללא שמאלא בימינא להיות כלו ימין
ורחמים וזשיה ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב כח רומז על הדין
ואמר ימינך ה' נאדרי בכח היא נאדרת ונוברת על הכח וסדין וזוה בעלמו כל
כי ימינך ה' תרעץ אויב וכמו שהארכנו מזה במ"א ע"ש. והנה אהרן הוא איש
החסד ולוי הוא בחי' גבורה וזריך הלוי ליכולל בימין בכסן ועיקר מחלוקתם
לא היה כ"א על כסונה אהרן והחפלה משה שמעו נא שאזני ה' ישמעו נא ר"ל
החפלה שנקרא נא. גם נא פירושו עתה שעתה ומיד תקובל חפלותי להיות בני
לוי בני לשון שיבנה מה-ש את הלוי והיה הלוי לכסן לאכללא שמאלא בימינא
ולא ישלטו הדינים ועוד חפלה למשה לדורות שמעו נא כ"ל שאזני ה' ישמעו
לסיות תמיד בני לוי דבוקים ומלווים בדביקות עליון תמיד. אמר :

ואת שם אהרן תכתוב על מטת לוי כי מטת אחד לראש בית אבותם. ידוע
כי אהרן בחינת האהבה ולכן יסדו בבית כהנים ולונו לברך את עמו
ישראל באהבה. אהבה ג"י יג רמז על יג מ-י"ר שממשיכין על ישראל ושייחסם
בימי כ"ו וע"ז נמשך שלימות ההויה על ישראל ורמז לזה גיכ בשמו של אהרן
כי קבלה בידיו כי א"ה מאהירן אותיות איש מאהבה ונשאר ר"ן לשון רנס
ושמחה לפניו כשנמשך האהבה על ישראל גם ר"ן במלואו רי"ש גי"ן יש בחוכו
י. ו. ו' הוא הלדיק המחבר ה' תחאה בעילאה ועס (ה"י) [ה"י] הוא השם בשלימותו
ואז רנס לפניו יחזי ע"י היותו. וז"ל ואת שם אהרן שם אהרין כ"ל תכתוב
אותו להיות על מטת לוי על מי שמטה ונוטה עלמו להיות לוי ודבוק ומחובר
אליו יתברך כי מטת אחד פ"י כי כל בחינת מטת ונטיה זריך להיות אל אחד
לאחרות הפשוט ולהמשך יג מכד"ה יג בגימ' אח"ד וע"ז לראש בית אבותם
דידוע כי המחשבה נקרא אב ויש אשר אינם יכולים להזיח הדיבור בקדושה
ועתה לפניו יחי כ"א במחשבה וכמו שתקן דע"ה יס"ו לרזון אמרי פי וסגיון
לבי לפניך כו'. וז"ל לראש בית אבותם שיעלם לרזון לרישא דכל רישין אפי' בים
אבותם שיינו הסגימיות מחשבתם יערכ לפניו יחי'. וסבן :

א"י ואת שם אהרן כו' ע"פ סג"ל אכן בסגנון אחר קלה שם אהרן איש רומז
על העבודה מאהבה ואז ר"ן נחוסף שמחה בלב עובדי ה' ושם זה תכתוב
שייחס כחוב וחוקו על לוח לבם של מטת לוי של המטה ונוטה עלמו לדביקות
והתחברות

והתחברות השני כי מטעם אחר ר"ל הנעים של אחיד גימי אהבים ובזה יחס
 ביניהם גיב אהבה ואהדות בזה יגרמו לראש בית אבותם שיבא משיח לדקא
 שהוא ראש בית אבותם במהרה בימינו אמן :

וינח משה את המטות לפני ה' בהלל העדות ויהי ממחרת כו' והנה פרח מטעם אהבן
 כו' ויוליא פרח ויזן ויגמול שקדים. יבואר עיפ המונן מכל סיק כי עקר
 מחלוקתם היה על כסותם אהבן באמנם הן אמת כי הוא כהן ועובד לאל עליון
 אולם אם אהבנו היינו כהנים היינו עובדים בית שאל ויתר עוז כוונת ורשאה
 לזבא יותר רצוי מאהבן לכן משה בחכמתו הקדושה הבין כי עקר בימינו ואמר
 כלנו בני אדם גם בני איש והאדם יראה לעינים וסי יראה ללבב כי חוק לבוח
 ה' וזה וינח משה את המטות. לא אמר וינח משה המטות אלא את המטות
 אית רמז אל הקדושה של נעיתם אחרי ה' הניח הכל אל ה' בהלל העדות
 בהארת אור העליון כי הוא יעיד מי ומי אך וישר פשלו. ויהי ממחרת כו'
 והנה פרח מטעם אהבן כו'. פריח רמז אל רפיח ייולין שרדך להעלות כוונת
 וכמו שבאדם רמיח אברים הנם כי יש בו יותר כלולים ברמיח אלו כן רפיח
 אלו כלולים מרפיח ויותר. והנה פרח מטעם אהבן והנה יורה על שמחה ששמחה
 גדולה היה לפני משה כראותו כי משה אהבן העלה רפיח ייולין. ויולא פרח
 ויזן ויגמול לאחר חננת הפרי כשהפרי נופל כו' ע"ש כי בהעלאת הניולין
 ובזירורים נופלים למטה כל הפסולת ויולא הרפיח כלו נקי ועסור ועייז ויגמול
 שקדים כי בגמול עליו ישוב לגמולו שקדים שיוכל לסיות שוקד לים המלכות
 גם ויגמול כמו גמולי מחלב כ"ז שיונק משהי אמו סבור כי כל חיותו לא יבא
 אלא מאמו וכאשר תמלכו אמו יבין וישיביל כי אין זה עיקר החיות אלא מאדון
 כל אשר מלכותו בכל משלה כן ייולין בהיותם שקועים וכלואים במאסר הסמיח
 סבורים ששם עיקר החיות אבל כשהלדיק מברר ומפריד הקדושה ואז ויגמול
 בגמולי חלב לסיות שקדים לשאוב חיות מיים העליון מלכותא קדישא :

ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב. לכ"ס אוחיות מליך
 ר"ל אוחת שמקבלים עול מלכותו עליהם אשר בזה הוא תרומתכם
 תעלו ותתרוממו למעלה יתחשב כדגן מן הגורן שנלקח לאורר והמוץ והחבן
 מרק לחוף וכמלאה מן היקב כמו המילוי שבא משם יביק יחוד קדושה ברכה
 יענה אחתם ביום קראכם אליו להתמלאות בשפע טוב ועיין לקמן :

ואמרת אליהם בהרימכם את חלבו ממנו ונחשב ללויים כתבואת גורן וכתבואת
 יקב. יבואר ע"ש במדרש החטם והמוץ והחבן מדיינים זה עש זה
 המון אומר בשבילי מרע השדה וכן החבן והחטם משיב למחר כשיבא צמל
 הגורן תראו בשבילי מי מרע השדה כשבא צמל הגורן זורע את המון לרוח
 ומפני את החבן ובורר החטים ומניחן לאורר ע"ש לשון המדרש ממש וסיח
 גם עלמיות החטם לא יבא גיב אלא בשביל ישראל שיעלו כל הנייק הנחקק
 בסן עיי מאמרו יחי הדיש הארץ דשא והלדיק מחירו לשרשו ולכן גדלם תענוגו
 יחבדך כביכול משם קרובו ישראל שגם מן הגשמיות יעלו כל הנייק אליו יחי
 ועיי סם העיקר שמכניסין לאורר לקיום. וזהו בהרימכם את חלבו ממנו כשהרימו

וחעלו הנייק שהוא החלב והמוכר שבו כמו מן הקרבן שמקריבין החלב וזה שהוא הטיקר והניוץ בפלמו מוסיף קדושה וטוהר בלב האדם המעלה להיות בכל יום תמיד מוסיף והולך ועל ידי זה ומחשב ללויים יחשב להדריקים פגולים ומחזברים בו יחזי ומעלים ומחזרים הכל אליו יתחשבו גם הם כתבואה גרן וכתבואה יקב שמכניסין לאוצר לקיום שהם הטיקר כן גם המה יהיו הטיקר והטב :

פרשת חקת

ומסתגה נחליאל ומנחליאל בנות. יבואר כי הנה מתנה נותנים מאהבה הגם שאינו הגון וראוי מ"מ אם המקבל נושא חן בעיני הנותן יסיב ליה מתנה כן הטיי מטיב עם עמו ישראל הגם כי לפעמים אינם ראויים וכמו שמלינו שנתן לנו תורתו הגם כי לפס שיעשו את העגל מכל מקום להסתות את ישראל נתן לנו תורת אמת אבל יש לדיקים אשר הם בזרוע בלי עריו באים בכת מעשיהם ואינם [מבקשים] הנמא דכסופא בלי נועלין בזרוע ומאין באים לבחי" זו ואמר הכי וממתנה עיי המתנה שהטיי משפיע להם כל טוב מעלים אל לבם איך לא נעבוד בכל לב ובכל נפש למלך כזה המשפיע לנו כל טוב הגם שאין אנחנו כדאים ועיי זה מתלכדים ועובדים לבא לבחי" בעלי זרוע ליטול שכרם בזרוע כחיל וזהו וממתנה כחיל באים לבחינת נחליאל אלוטיות נחלי אל ליטנא דתקיפי נחול בחיי חוקק ליטול בזרוע ובחמור ומנחליאל עיי בחיי נחליאל כחיל באים לבחי" בנות ליעלם ולנשאת והטיי מחפאר בהם בשני כל לבא מעלם וכדאיתא בזוהר הקדוש חזי במאי ברא אחינא לקמך :

וישב ישראל בדרך האמורי. ידוע אמורי הוא בלב ובמחשבה הוא בחחי' הדעת שיסה בישוב הדעת להסתבר דעת עליון ויוכל לעשות עבודות בשלימות כי כמה וכמה יחודים שאינו ביכולת להוליא בפה כמו שמות הקדושים ושמות המלאכים כנודע כח עיי מוח החכמה והבינה והדעת וכמשדרג'ל בראשית ברא כו בשביל התורה וישראל שנקראו ראשית ויוגן תרגם בחוכמתא רומזים ג"כ לדברינו הנאמרים שטיי שפס שיקבלו תורתו ובחכמה אתגברירו במוח החכמה כחיל לכן ברא עולמו. וזהו וישב ישראל שעשה ישיבה ריל קיום העולם עיי ישראל הם לי ראש רומז על גי מוחין חכ"ד שהם תמיד בדרך האמורי ר"ס וסית הם י"ה סרומז לחוי"ב וידוע לירוף אמר בזה"ק אי הוא אלף חכמה איס הוא אם לבינה. רי היא ראשית דעת. ולזה וישב ישראל בדרך יש לישראל ישיבה וקיום גם בהארצות להשפיע עליהם כל טוב גם לרכי הנשמיות עיי האמורי עיי התייחדם והסתברם מדות העליונות בקדושה וטוהר. והבן מאד :

פרשת בלה

הן עה לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב. יתבאר עיד דחי' במדרש ומובא בפיי רטיי זיל בעשו כחיב נפשות אבל ביעקב כחיב נפש כי בני עשו עובדים לאלוהות

לא לכוון הרבה לכן כחיצ נטשות לשון רבים אבל בני יעקב שעובדים לאל אחד אע"פ שביא עובד בבחי' אחרת מכ"מ הכל עולם בקנה אחד לעשות רצון קונם וחפץ אורם. וי"ש הן עם כו' ה"ן הוא מאותיות שאין להם התחברות רק הם יחידות ור"ל הן עם שטם זה בבחי' הן דלית להן שוחפות בפלחא נוכראה ולכן הם כמו יחיד ועי"ז לבדד ישכון שוכנים אלל שבוצ"ה שהוא ג"כ יחידו של עולם. ובגוים לא יחשבו. ידוע מאחז"ל דבאומות הקב"ה מלרף מחשבה רעה למעשה לא כן בישראל וטעמא מיהו בעי. ונראה דהנה האומות עי"ז כשחושבים איזה מחשבה רעה לסרע ח"ו לנו מל"ס לא יבצר להוציא המזממה לעשות ככל אשר זממו אולם ה"ש"י ברוב רחמי וחס"יו זממם כל יפק וה"ו הפיר עלה גוים הניא מחשבות עמים לכן מלטרעף מחשבתם למעשה כי באמת רוצים לעשות ומשמים מעכבים אותם לא כן בישראל הנם שנופלת לו איזה מחשבה רעה ח"ו מ"מ מהחרט עי"ז והמחשבה הבאה לו ג"כ אינו מזרו אלא כי ויחערבו בגוים וילמדו מעשיהם עיי עומתם וחלאת הגוים מרק בהם מחשבה רעה ומיד מהחריטים ולכן אין מהרואי ללרף להם מחשבה רעה למעשה אבל מחשבה טובה מלרף ה"ש"י בישראל למעשה כי הכל חפ"ים לעשות רצון קונם. אמנם מחמת אונם אינם יכולין ואמרו חז"ל חישב לעשות מלוא ונאנס ולא עשא מעה"כ כאלו עשה. וי"א ובגוים לא יחשבו הנם שעדיין לא עשו מ"מ יחשבו המחשבה כמעשה ולא יחשבו ר"ל שאין נחשב אלליהם בשום פעם בחי' מחשבה כי אם גם ה"מחשבה רעה כמעשה יחשבו. והבן :

יבואר עוד לאידך גיסא לענין מחשבה טובה. הן עם לבדד ישכון. לבדד רומז על המחשבה שהוא דבר נפרד מכל אדם ולית ליה שוחפות והתחברות עם מי כי הריבוד יש לו התחברות עם הנוגע לא כן המחשבה. ואלל ישראל הקדוש ב"ה מלרף מחשבה טובה למעשה ולכן הן עם לבדד ישכון וכל להמשך שכינתו יחי' גם עיי צדד סיינו על ידי מחשבה וכי"ל אבל ובגוים לא יחשבו המחשבה טובה למעשה וכאמור בלשון הראשון :

הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה מלח הנם יורה על שמחם כידוע ולכאוי' ולשמה מה זו עושה אלל כרשע בלעם עיי הברכות שלא טוב טוב היה בעיניו שלא לברך ארצא כונחו ה"ס להיפוך כודע דחז"ל מפורשים. והנראה ע"פ דאיתא בסיק על פסוק וישם ה' דבר צפי בלעם שטעם ה"ש"י כמו מחב ורסן ועם צפוי ש"ס רעה לקלל ה"ס חונקו ולא יכול לדבר וכשפחה פיו בצרכם ה"ס יכול לדבר. וי"ש הנם ברך לקחתי עיי שלקחתי הברכות מגיע לי שמחה שנלחתי מהחנק. והנם שבלבי לקלל ואין פי ולבי שוים בצרכם מי"מ ולא אשיבנה שמוכרת אי' להשיב הברכות אל הבורא ב"ה שהוא אין סוף ולא אחיידע ולכן נקרא בבחינה לא ואליו אשיבנה אח הברכה וכאשר יחפון יעשה ובודאי ינמור בעדם לעובד :

לא הביע און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו וחרועת מלך בו. יבואר ידוע כי הנה על ידי השבועה הזדווחה נספכין לזכיות אע"פ מחללם לריכין להפכם לשגגות. והנם הן האמת כי הזדווחה אדם מכיר בהם חוכרים ומחחרע

ומתחרט עליהם בטעותו על לבו השמות הגדול שעשה אשר חטא כי אין אדם חוטא אחיכ נכנס בו רוח שעות כבדח"ל אבל השגות אלו מכיר בסם זולת הכובים אשר ממנו לא נשכה שום דבר ובשוב האדם בהשוכה שלימה אזי גם השגות אשר לא נודעו אלו ולפניו יתברך הם גלויים וידועים מהפסם הש"י גם כן לזכיות וזהו חנינה גדולה מאתו ית' לאדם כי לא ידע מאין זכה לכמה זכיות האלו. וזהו פרשנו פירוש הברכה בא"י חנון המרבה לסלות דה"ל חנון הסולח מהו המרבה ולדברינו יעני שמרבה לו זכיות מאשר לא נודע לו. וסבן. ובמ"א הארכנו בזה. וכן מצינו לעיל וסביט אל נחש נחושח וחי ירמו בזה על השוכה כ"ל לסעות הסדוטה לזכיות כ"ל. וידוע מהזו"ס כי היצר הרע אין כוננו בפחיתו שישמע האדם אלו אררבה נהפך הוא כי הוא מוכרח לעשות ציווי ועבודתו שנתמנה לפחות בני אדם וכשלא ישמע האדם אלו ולא יאבה גם הוא שש ועליו וכמשל הבן מלך והזונה המובא בזו"ס ע"ס וידוע מס"ק כי נחושח דומה לרקיע ורקיע לכסה"כ. והנה כל החטאות נמשכין ע"י הי"ה מסביבה נחש הקדמוני כידוע. וז"ל וסביט אל נחש וכיו שעושה סבעס אל הנחש הוא היצר המסית ורואה שאין היצר מסית אלא הנחושח. כי משמיה נפקד על זאת וכ"ל ואם היצר עושה רצון קונו ואיך לא אעשה אתי רצון קוני לבל שמוע אלו וע"י זה. וחי. הוא בבחי' לריק שנקי חי וזהו לא הביע און ביעקב כיו לא רמו אל הבורא ביה אשר לא אחיידע וה"כ אפיסה מוחלעת הוא הביע און ביעקב ממכון שבתו השניה אל כל יושבי הארץ ועשה סבעס כ"ל לסעות האון שביעקב הם השגות להפסם לזכות כ"ל וע"י זה ממילא ולא ראה עמל ישראל אין שום עמל וליאות צישראל הם הדיקים וכמבואר אצלנו באריכות פ"י פסוק זה בהקדם פ"י הפסוק עוב מעע ללדיק מאחמיו זללה"ה ע"ש ויעס לך. הי אלהיו עמו. כי החטא גורם בביכול פנס בהיותו ית' וע"י השוכה ס' אלהיו עמו שהויות והאלקות בשלימות עמו וחרוטה מלך שהחברות מלך מלכו של עולם בו ולא יח"י נפרד ממנו ית' גם וחרוטה מלך בו חרועס לשון שבירה כמו חרועס בשבע ברזל שעי"י שהקב"ה שובר ומכתת כל הקמים עלינו לרעס ומתפך הכל לטובס בסיבות החברותו עמנו חמיד אמן:

א' י' לא יסביט און כו. ר"ת אה"ל. כי עד הנה דברנו בהשעוררות לתחא על ידי השוכה וחרעה ונוכל לרמו עוד שהנני שאם אין מעורדין עמם באחדל"ת מי"מ אין הקב"ה מפירד אלותו וחסלו מעלינו חסל כל יגע כל יסע יסידותיו לנח ולכן לא הביע און ביעקב וע"י ולא ראה עמל ישראל כ"ל. ס' אלהיו עמו. הוא יחוד הו"ה ואלה"ס. אלה"ס נימי סביט שזכ"כ ממשך עמנו וממנחם הו"ה לטולם סוס שהוא בעבע שיה"ס על כל פנים אחרותא דלעילא ופן יקסס בעיניך למס לו יתבי זאת לכן ויסי סכחוב במשיב וחרוטה מלך בו כ"ל שהחברות זרעוה של מלכו של עולם הוא בו להחבר דוקא עם ישראל:

פרישת פנחס

פנחס בן אלמזר כו' הסיב את חמתי מעל ביי בקנאו את קנאתי בחוכם בו'.
 לטבין אונגרו מעל ביי וסיב די אס אמר מבניי מכו מעל. אולם יבואר
 עיפ אשר פרשנו יתור מלח בחוכם האמור כאן. והוא כמו ש'סדו לעו לומר
 קודם כל עשיית מציה או הפלה לשיקבסיו כו' בשם כל ישראל הרטון מזה שאני
 מיוחד בעלי התפלה או עשיית המצוה עם כלל ישראל כאלו גם הם העושים
 המצוה ועל ידם נעשה יקבסיו. כן פנחס קם מתוך הערה ומסר נפשו להאביר
 הרשעים ולקדש שמו יתברך ומה שסיב זמרי נרנן מפריד אלוקה החזיר פנחס
 להיות יקבסיו ולכן כלל עצמו עם כלל ישראל. וזהו בקנאו את קנאתי בחוכם
 ר"ל בחוכם בחוק כללותם ממש כאלו גם הם עושים. עיין בחבוריטו זה באריתו
 וינעם לך. וזשיה פנחס כו' הסיב את חמתי שסיב החימה גורם שסיב חיו
 פירוד בין הדבקים והוא במסירת נפשו פעל שחסיב שכינתו תמיד מעל בני
 ישראל למנן ולמחסה עליהם תמיד. ויכול לרמז עוד מעל ביי על פי שאמרנו
 שיחד וחיבר עצמו עם כלל ישראל לשם יקבסיו בשם כל ישראל הדבר הזה
 נתן לו כח והיסיף לו עוז והעזמות שיוכל להסיב חימה ולקנא בקנאת ה'.
 וזיה הסיב את חמתי מעל ביי ר"ל מזה יכול להסיב חמתי מעל ביי ר"ל עיי
 ביי שכלל יוחד עצמו עמם עיי הסיב חמתי ועיי' ולא כליתי כו'. ולזה ימעל
 זבני ישראל ר"ת גי' בין שנייה בניס למקום וירחמנו כרחם אב על בניס וישמרנו :
 וזבני פלוא אליזב. יחי עיד שפי' בסיק לעושה ופלאות [גדולות] לבדו כליה. הכונה
 שפשי עובה תמיד ופלאות גדוטה לבדו אבל כליה שבחסדו הגדול פעל
 ועשה שגם כזייק יוכל לעשות הפלאות ולהמשיך לעולם את חסדו. וזהו זבני
 פלוא אחס הבניס שיכולים לעשות גיב פלאות ולהמשיך החסד הוא אלי אב
 זה אלי ואנוסו שפוא לנו לאב וכאב את בן ירצה ונתן להם כח להס ועיי זה
 הכל יעידון ויגידון כי אלי הוא אב לכל באי עולם ואפס זולתו. אהגם במה
 יוכלו לפעול זהו הוא עיי החורה היא החכמה הנרמזת במלת פלוא אחיות
 אלויף הוא אלף חכמה. גם פלוא לשון הפרשה כמו איש כי יפליא על ידי
 שמפרישין עצמם מכל הענוגי עוהיז ליכנס פנימה בחכמה עליונה עיי זה יוכלו
 לעשות פלאות להראות כי אלי אב. וזהו זבני פלוא הפלאה זו הפרשה על ידי
 שפורשין עצמם מכל וכל הענוגי ומעסקי עוהיז להכנס בפלא עליון בנתיבות
 פליאות החכמה יוכלו לעשות פלאות כגיל ולהראות כי אלי אב כגיל ובמה
 יזכה את ארחו ויזכה ליכנס בחכמה עילאה עיי שמירת ברית הקודש הנרמז
 באות י"ד ואות י' רמז גם כ על החכמה כגודע. וזהו זבני פלוא רמז על
 שזמרי הגרית הקודש הם בני פלוא כגיל ועל ידם נגלה כבוד ה' והוא כל בשר
 יחדו כי אלי אב. והבן :

לאלה החלק הארץ בנחלה במספר שמות. כי יש לזיקים קדושים וספורים
 מחמת שאבותיהם היו לזיקים גדולים וקדושים גרמו קדושה לזניהם
 אחריהם וכמשיה לא ימושו מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך ודרשו חז"ל שזו
 אין

אין הסורה פוסקה מאכסניא שלה. ויש אשר באו מכה מעשיהם שלהם שקדשו וספרו עצמם וזכו ע"י מעשיהם להיות קדושים וטוהרים לזכות לקבל עליהם שול מלכות שמים ואלו ואלו שים שחשרה עליהם מלכותא קדישא. וחו ירמו הכחוב לאלה החלק הארץ ר"ל שלא לה החלק המלכותא קדישא המכונה בשם ארץ יק אשר זוכים לחלקם בנחלה ע"י נחלה וירושא זמא אבותיהם הצדיקים וכו'. ויש אשר במספר שמוא. במספר לשון ספיר והארה. ור"ל שזכבו והאירו שמותיהם מעצמם לכולם החלק המלכות שמים וע"י עוד ענין זה במ"א מחברנו זה באורך וחדרה נפשך דען:

יפקוד ה' כו' אשר יאל לפנייהם ואשר יבא לפנייהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא חסיה ערה ה' כלאן אשר אין להם רועה. ווכל לר"ז כי החפלה משה רבינו ע"ה אשר יאל לפנייהם שמה שי"א וילמדך ח"ו להיות נעדר וחסד מאחס יהיו אחרים לפנייהם ובמקומם וכמשה"כ נחתי כפ"ך מזרים כוש וס"א החתיך. ואשר יבא כו' כשיבא שפע טוב אזי יהיה לפנייהם ממש. ואשר יוציאם כו' פירש"י בזכותו ר"ל כי זה הדבר אשר יוציאם מכל עסקי עוה"ז על ידי זכותו הם מפשיטים ומוציאים עצמם מכל וכל מעוה"ז ער"ש עולמך תראה בחיך על ידי זמא ובהירות השכל והמוחין זה הדבר בעצמו יגרום להם ואשר יביאם בזכותו כ"ל כי ימלאו ימיהם להביאם לחיי עוה"ז לחיות בנועם ה'. וע"י ולא חסיה ערה ה' כלאן אשר אין להם רועה. אהרבה ח"ין העליון יה"י להם לרועה וכאשר ה' רועי כודאי לא יחסר:

וגתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדה בני ישראל. נראה לפרש ואזכ נבאר הכחוב טוב עשית עם עבדך ה' כדברך. דהנה כתיב בראשית ברא אלמים ורחו"ל במאשית בשביל הסורה שנקרא ראשית וכל לומר כהנה ע"ד שדרז"ל אשר אנכי מזך היום שבכל יום יהיה בעיניך כאלו היום ויתנה כאשר באמה שכל עוד שהארס עוסק יותר בחורה מרגיש טעם יותר ומשיג מה שלא השיג חחלה ולכן נקרא ראשית שבכל פעם הוא ראשית והארס המקיים אחזה מזה כאלו קבל הסורה מראשית ובשביל חינוג של ראשית זה. היה בטובה בבירואו עולמו ועכ"ז ה' הוא הטותן כח לעשות חיל לקיים המלות וללמוד הורחו ומשלה על הארס כאלו הוא עשאה מעצמו וגרם חיות העולם והסורה וחו טוב עשית עם עבדך טוב הוא הסורה שעשית עם עבדך שאחס הוא העושה והאשפ"כ ה' כדברך אחי גומר עלי כדברך כאלו אני חדשתי את דבריך ואח עולמך אשר בדבר ה' שמים נעשו:

אזי טוב עשית כו'. ע"ד שפירש בס' נראה פ"ה הודו לה' כי טוב כליה ור"ל הו' להיווחו יתי' כי טוב עצמאם עצמו כביכול שהי"ה במ"ק נימי' ט"ז ולמה זה כליה כדי שיכול העולם לקבל חסדו ע"ש. והנה היה ה"ה לומר מכ"ן עצמאם ע"זו לבחינה מ"ק אזי לא נוכל לקבל ח"ו מהיווחו בעצמו לזם רמז הכחוב טוב עשית עם עבדך שעשית טובה עם עבדך עצמך כביכול לבחי' ט"ז ומ"ק מימ' ה' כדברך ה"ה נמשכה אלינו כדברך והסבהך. ועשה נפרש הכחוב ונתת מהודך ופירש"י מהודך ולא כל הודך כו' כי משה רביע"ה הוא

הוא היה שרש נשמות של כ"ו ידוע כי הנשמה שרשה בכ"ב ומופעה אורה פי' כשרון מעשי האדם אל תוך הגוף וכמו שהמשילו הקדמונים לשלשלת שקשורה למעלה בשמי קורה וחלוייה עד למטה וזהו האדם מנוגע קצה דלמטה מחנועט הקצס העליון כן ע"י כושר מעשי האדם למטה מעורר אור ונועם זיו העליון מהנשמה ולכן איחא בספרים שלא היה יכול משה להחזיק עם כלל ישראל כ"כ מחמת גדול קדושתו לא כן אהרן אחיו אהב שלום ורודף שלום היה דבוק למעלה ומעורב עם הבריות ג"כ אבל משה איש אלהים בעלה דמטרוניחא כולו דבוק חמיד למעלה בחיי נשמה העליונה אבל יהושע היה כללות רוחות של ישראל וכמו שהשיבו ה' קח לך את יהושע כו' איש אשר רוח בו ואין לרוח חיות בלא נשמה שהנס שהיא בשרש העליון משפעת זיו הודה אל הרוח ולכן אמר ונחמ מסודך ולא כל הדרך כי אחס כללות הנשמות והוא כלל הרוחות ותן בו זיו מהוד הנשמה ויש פרשי ז"ל פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. והלבנה עיקר יניקתה מן החמה ולכן הן מסודך להשפיע עליו אור וחיות. זהו ג"כ במיק כ"ל למען ישמעו כל עדת בני ישראל וי"ל שיוכלו לקבץ את כלל ישראל. כ"ל גימ' נוי' רמז לעלמא דיובלא עלמא דחירו שלא יהיה להם שום מבטל ומוגע מעבודתו ית'. עדת. אחיות דעת כי משה היה בחיי הדעת מישראל כדודע וע"י נתינת הדרך יוכל גם הוא להצטרף באחדות הפשוט כי גם הארבע קלוותיכם בפירודא אבל בהטלותם לשרשם אזי הכל הוא באחדות בשרש הנשמה וסבן מאד :

פרשת ממות

איש כי ידור נדר לה' או השבע שבועה לאסור איסור על נפשו כו' ככל סיולא מפיו יעשה. ידוע מדברי המפרשים כי נדר אחיות נוי' דר. והענין הוא כי האדם צריך לעשות לעצמו גדרים וסיגים לבל יעבור אחת מכל מצות ה' ונדריים סוג לפרישות וזהו יוכל לקדש ולטהר עצמו להיות היכל ה' כמשיהי היכל ה' המה שיוכל המלך מלכו של עולם לרד בחוכו. וזהו איש כי ידור ידור הוא לשון נדר כמשמעו ולשון דירה כ"ל שעי' הנדר יעשה לעצמו גדר שיוכל להיות דירה למלך עליון ולכן נדרים ע"ג שבועות עולים והנדריים למעלה משבועות כי הוא בעצמו של מלך ר"ל לקנות ולהשפיק בקרבן עצמיות היוותו ית' וכ"ל. וזהו נדר נוי' ד"ר ידור בחוכו נוי' בינה אימא עילאה עלמא דחירו שעל ידה ילאו בני ישראל בני חורין משעבוד מזרים ונכנסו תחת כנפי השכינה ויאלו ממ"ט שערי עומאה ונכנסו למ"ט שערי עהרה גם נדר תמן נר רומז על הנשמה כמשיהי נר ה' נשמה אדם ובפרט כידוע כי נר אחיות "נפש ירות ור"ל שיעהר נפשו רוחו שיקשר בשרש נשמתו. או השבע שבועה (אח) [אומר] בכפילא ידור נדר כו' השבע שבועה. הוא ע"ד שאמרו חז"ל שבועה בוא האדם לעולם משביעין אותו בעולם העליון הוי צדיק. וזה ירמוז הכתוב או השבע שבועה שישבע לקיים שבועה הקדומה שהשביעו בו צדקס הולדו. לאסור איסור על נפשו שעי"ן

שע"ז יאסור ויקסור נפשו למעלה בשם ע"ז המרומז ברי"ת ע"ב ליאסור יאסר יעל. בני למ"ד הפעולה. וכשיסיה כך נכון לבז יסיה בעוח כי שש"י לא יחל דברו כו' שהגם שאינו מוציא בשפחיו לורך הגדר והשבעה אשר הכל ללורך גבוה כנ"ל מ"מ ככל היוצא מפיו ועשה יחקן הש"י כאלו הוציא מפיו במחשבה ודבור ומעשה ולכן כתיב ככל בכ"ף הדמיון. וירמוז עוד ככל היוצא כו' כי הנס הש"י נקי כל פי כל בעמים ובארץ דלחיד בשמיה וארעה והלדיק נקרא ג"כ כל כידוע וזה הענינו ית' כאשר יש לדיק בעולמו כאשר הש"י גוזר הלדיק מבעל לדיק גוזר הקב"ה מקיים ושומר כביכול וממתין מתי יגזור הלדיק. וזהו ככל בכ"ף הדמיון ר"ל כמו כל העליון לדיק ולעילא אשר בדבר ה' שמים נעשו כן היוצא מפיו של לדיק דלחחא יעשה הקב"ה ויקיים דבר עבדו ועלחו ישלים ככל הטוב אמן:

פרשת מסעי

ויסעו מסכות ויחנו באחס אשר בקצה המדבר. ידוע אשר זה עיקר עבודתו עבודה הקודש ליחד יחודים בעולמות עליונים וכמו במלות סכה אוחיות ך"ו ה"ס יחוד הו"ה אדניי וכן ככל מעשה המלות. וזהו ויסעו מסכות ר"ל ממעשה היחודים המכונים בשם סכות כנ"ל ע"ז ויחנו באחס. אח"כ אוחיות אח"כ ג"י במ"ק ע"י כמנין אד"ס ור"ל שש"י זה זוכה להיות בדמות דיוקן אדם העליון וזהו זוכה. אשר בקצה המדבר. אשר אוחיות ראש המדבר רומז על הש"י אשר הוא דבר זמנסיג אחד לדור והאדם הזה זוכה להיות ראש ויש לו יד וקצה בבחינת המדבר כניל להיות גם כן בבחינת דבר א' לדור להיות גוזר והקב"ה מקיים:

ויסעו מחרדס ויחנו במקלות. חרדה אוחיות חדר. כי הנס האדם חדר וסיכל ומעון לו יחז' כמ"ה סיכל ה' המה והגם שהאדם במדרגה זו הקטן בעיניו וידע כי עדיין לא הגיע לחכמה העבודה וכמו שסיכ דרוש ה' בהמלאו שלריכים אחס לדרוש ה' גם בהמלאו גם בסיות נראה כי מלוי הוא לכס ושורס בחוכם מ"מ עדיין ריכים אחס לדרוש אוחו. וזהו ויסעו מחרדס שמסחרד כניל נסעו וחנו במקלות להקבל אליו מחדש:

א"י ויסעו מחרדס כו'. דרך רמו שירמו הכחוב לגודל מעלה הפלס בלבור שאל יאמר האדם לא אוכל להספלל בלבור הלא טוב לי להסבודד בחדרי להספלל ביחידות. לזה יאמר הכחוב ויסעו מחרדס שיסע מבחינה חדר כניל מלהספלל בהסבודדות בחדרו. ויחנו במקלות במקלות אבדך אח ה' וחסלת רבים אין חזרת ריקס כי הן אל כביר לא ימאס ופועלת הפלחם ויסעו מחרדס לנסוע מכל חרדס ומוקש. ויחנו במקלות להקבל מארבע כנסות הארץ לארץ ישראל המרומז בלוח ה' ממקלות"ה כי ארץ ישראל גדולה ה' פרסה על ה' פרסה. ולהבין מדוע הוגבלו החומים ה' פרסה ה' במ"ק ד' רומז על ד' אוחיות הו"ה הפסח מועט הפסח ושיעור המועט סופר אה שיעור הגדול בכונה כי שם נוכל להמשיך הו"חו יחברך עלינו הנס כי גם בסיוחנו בלרץ אויביו

אויבינו לא מאסנו ולא עזבנו ותמיד חוסף הוויחו יח' עלינו מימ אינו דומה
 להמשכת טובו ואורו באי' כי אירח לרחץ ישראל מחכים להימשך לחכמה
 שילאה ולבחי' ת' כיל וכדאי' בגמ' והובא לפסק בשיט המחפלת בחויל יכוין
 לבו נגד רחץ ישראל באי' יכוין נגד בהמיק כו' עד נגד קדשי קדשים מבואר
 כדברינו ששם מוסך עיקר הוויחו יחברך בחינת ת' כיל והוא ת' אחיה כי
 הדבקים בה' כלכם חיים :

ספר דברים

פרשת עקב

ושמרת את מצות ה' אלשיך ללכת בדרכיו וליראה אותו. ידוע כי מעשה המצות
 וקיומם ולימוד החורה שומרים את האדם מכל דבר רע וכדאמרו
 מצוה בעדנא דעסיק בה מגינה ומללה חורה בין בעדנא דעסיק בה בין בעדנא דלא
 עסיק בה מגינה ומללה ועל ידם זוכה להיות לו ללא אלהים הוויח עליון חוסף
 עליו ויהיה בדמות דיוקן אדם כי אדום גימי' מיה כמנין הווייה במילוי אלפי'ן
 והגם שנקרא בחי' חלקים ללא חלקים מימ נמתק בסווייה כי מצוה אחיו' הווייה
 מי' באי' ביש ייה וכדאיתא בסיק ובהיות הווייה שורה עליו נשמר מכל דבר
 רע כדמלינו בקין וישס לו ה' אות. והנה אורך ימים בימינה בשמאלה עושר
 וכבוד וידוע דרז"ל לעוסקים לשמה אורך ימים אבל בשמאלה לעוסקים שלא
 לשמה עושר וכבוד. ולכאורה לפי פשוטה למה יגרע העוסקים לשמה מעושר
 וכבוד ופי' רז"ל ידוע. ונראה המשך הכתובים קך. כי הנס יש ימין ושמאל דין
 וחסד מי' ול"ת. וז"ל אורך ימים בימינה הוא עיי' קיום מי' המרומזים עד
 חסד מאריך אנפין המשפיע לעיר הכי נקי שמו זעיר אנפין שכביכול ממלאם
 עלמו שנוכל לסבול השררות קדושתו והוא לז ימין דרוס בחי' הרחמים ובשמאלה
 עושר וכבוד. הוא עיי' שמירת מצוה לית יבא עושר וכבוד כי שמאל הוא לז
 הלפון אשר מפון זכב יאחה מזד הדין והטעם שמלפון זכב יאחה כי לפון לי'
 עמון שבה יוכל להיות הנגע לכת עם ה' שיהיה לו כל עוג ויהיה מקושט
 בבגדים נאים ואעפ"כ לבו כנגע בקרבו ולכן מפון זכב כמו זכב שכל אוח
 קטן מחבירו מתמעט והולך כן האיש נתמעט שפל בעיי' עלמו וזכב נמתק
 השמאל בימין. וזה ושמרת את מצוה עיי' המצוה תשמור עמך גם אפילו עיי'
 מצוה לית כי ישב אדם ולא עבר עברה כאלו קיים מצוה והוכל לפעול להיות.
 ה' אלשיך להמתיק אלהים ודינים להוויח ורחמים. גם ה' אלשיך שחזקה להשיג
 הארת מעמד ס"ם שנא' שם אנכי ה' אלשיך. (ובמה) [אזכרה] חזקה ללכת בדרכיו
 כי הנס בה חובה יחירי נודעת לנו שהמלאכים בחי' עומדים וישראל נקראו
 מהלכים

מהלכים ע"ש הכחוז ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה ואפ"י במקום שאין למלאך ושרף רשות ללכת שם חזכה לילך. וזהו ללכת בדרכיו. בדרכיו דייקא דרכו הקודש ממש דרך הכוב"ה לבדו ולא חזכה ליראה אוח"ו ליראה ל' ראה שעי' מעשיך הפעול לראות אוחות ו' הוא " לעילא והמשכה למטה להמשיך החכמה עילאה מפלא עליון עלינו ועל כל ישראל אמן:

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה כו' ללכת כו' ולא חזכה כו' ולעבוד כו' לשמור את מצות ה' כו' אשר אנכי מאריך היום לעוב לך. הסדוקים רבו ויבוארו מתוך דבריו וזפרע מה שתמכו כל המפרשים על הקטינו החלה הדבר מה ה' שואל וקחשיב ואזיל ליראה וללכת בכל דרכיו ולא חזכה כו' גם נפלא בסיימו לעוב לך וכי ילו לעבוד ח"ו ע"מ לקבל פרס. ויוכן בהקדם לפרש ריש אמור והיה עקב השמעון כו' ושמרחת ועשייתם אותם ושמר ה' אלהיך לך את הברית כו' אשר נשבע לאבותיך כו' וגם כאן יש דיוקיס עובא ובאחא יבוארו. ובתחלה יבאר דרשת חזיל בעקבא דמשיחא חופא יבגי. וידוע אמרס ז"ל והיה מורה על שמחה ששמחה גדולה לפניו ית'. [וחכו] והיה עקב שגם בעקבות משיחא כעת השמעון את המשפטים האלה ועי"ז ושמרחת ועשייתם אותם כי לאו כל אפי שוין ואין כח בכל אחד לעלות מעלמו בשר ה' ולקום במקום קדשו ולדיקי הדור הם עיני העדה המשגיחים על עדה כללית ישראל להעלותם לשרשם ולעורר לבבם לה'. וזהו ושמרחת שתשמרו את כלל ישראל ועשייתם אותם תעשו ותחקנו אותם כברים חדשה להיותם קדושים ועבורים לה'. ועי"ז ושמר ה' אלהיך לך את הברית וכדאיתא באוסי"ה ע"פ לא בלדקך כי לריך שיחא הדור זכאי לכל ימנע מסיבתם העוב ע"ש בדבריו ונחתי נפסק. וז"ש והיה עקב כי עקב מורה על השרש והעמידה שעל ידו יוכל האדם להעמיד. וזה עקב ענוה יראת ה' ר"ל עקב ענוה שעמידת וקיום הענוה הוא ע"י יראת ה' וזכה לעשות לירוף ראות ה' לראות היותו ית' כי כל עוד יקען בעיניו יחד זכה להחגלות חלקות יחד ובמ"א הארכנו בזה. ולא לא יהיה מניעה מזכרם וחסיו כלי מוכשר לקבלה לקבל טוב ה' באין מונע. וגשוב לבאר הכחוז ועתה ישראל כו' ע"פ דא"י במפרשים כי איך שייך מדת היראה בו ית' הוא שמתירא כביכול לכל יחטא ח"ו האדם ולא יוכל לקבל הטוב ע"י בספריהם. וזה ועתה ישראל מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה את ה' שתחזיק אתה את יראת ה' לכל יצטרך ה' לירא שתטיב מעשיך להסיר יראה זו מאתו ית' כי איך לא יחד הא"ם ותסמר שעתה בשרו למע לי זה שילעך יולרי ובוראי המעיב עמדי מעורי לירא ח"ו שלא חלקלך מעשי הלא טוב שאתירא אני מלעבור על אחת מכל מצות ה' וכאשר תחוק ביראה כזו בודאי תזכה ללכת בכל דרכיו ולא חזכה אותו כו' וגם לשמור את מצות ה' כו' אשר אנכי מאריך היום כנ"ל שיחיה בעיניך בכל יום כאלו היום נתנו וחביבים בעיניך כדיועגמא חדשה ולא לעוב לך. לך אותיות כ"ל רומז על הכוב"ה הכולל הכל אשר הוא א"ם ובי"ת ואמנ"ס כביכול עלמו לבחי' מ"ק שחובל לקבל השראת קדושתו וכמס"ה סודו לה' כי טוב כנ"ח ר"ל הודו לה' להו"יה שהוא א"ם ואף עפ"כ כי טוב אמנ"ס כביכול עלמו למ"ק הו"ה

הוי"ם במ"ק ג"י טוב בלי"ח שיוכל העולם לקבל חסדו. וזהו לטוב לך שסבורא ביה ימלאם עלמו כביכול לבחינת טוב שחוכל לקבל השראחו. גם לטוב לשון הארה שיחיר אורו לך ועיי זה ממילא לטוב לך כפשוטו וטוב לך מטובו בכל הטוב כדרכו הטוב להטיב. וירמו ג"כ באמרו מאן היום עיפ המבואר בסיק כי היום מורה על ראש השנה היום הדין אשר אז אלו מיימינים ואלו וכו' והכל נמשך ביד ישראל לקבוע את ר"ה כידוע בדחז"ל. וזהו אשר אנכי מאן היום שאני נותן הלווי של היום בידך כדי לטוב לך שיסכימו הכל בעדינו לטובה אמן:

ונראה לסיים פרשה זו ולמען תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם כו' ארץ זבת כו' כי הנה בחוכמה נאמר בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר ותראו שיקלרו הימים חיו לא כן כי הטיבו ממששים ותעשו האמור למעלה חזכו למען תאריכו ימים שחפצו להאריך ימים גם על האדמה ר"ל גם בסיוחכם בגלות ובארמיות תאריכו ימים כ"ל עד יקיים אשר נשבע לאבותיכם. וירמו ג"כ על הגלות שנק' לילם לא כן הגאולה נקרא יום וז"ל ולמען תאריכו ימים הם ימי הגאולה על האדמה כו' גם ימים מורה על בסירות עליון כי לאור קרא יום ור"ל שחזכו להמשיך מאורכה דיומין עילאין על האדמה כי אז חוכלו ליחד היחוד כראוי. וכנודע מהאריז"ל לירוף אדמה מ"ם גימ' הוי"ם במילוי אלפין ד' רומז על ד' אותיות הוי"ם א' הוא הכולל והגם כי גם בסיוחנו בארץ אויבינו אנחנו מיחדים היחודים מ"ם אינו נראה ונגלה לכל כ"א אנחנו מאמינים אבל כי יגאלנו ויביאנו לארצנו אז יספוק אל עמים שפס ברורה ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו גדול היחודים שנעשה בעגלה ובזמן קריב אמן:

ונתתי מער ארצכם בעתו יורה ומלקוט ואספת דנגך כו'. כי הנה ישראל נקי ארץ חפץ וכמשי"ה והאת חסיו לי ארץ חפץ כי כל חפצם ומגמחם לעשות נחת רוח ליוצרים והכל הוא עיי התעוררת הנפש ונקשר ברות ורוח בנשמה ונשמה בנשמה לנשמה כי אין עפס יורדת מלמעלה אל"כ טפיים עולות כנגדם מן הסהום והם ג' טיפין הם ג' יודין כמנין עס הוי"ם עם האותיות אשר מתעורר באתערוחתו דלחתא מנפש ורוח להתקשר בנשמה כ"ל ואז נמשך החכמה דלעילא. וזה הדני שפתי חפתה כידוע שפ"ה גימ' שכי"ם וענין שכי"ם הוא כי שכי"ם אותיות שוכין י"ה שביכול חפצו יתברך להיות לו מעון ומשכן אלליו וכמשי"ה היכל ה' המה. וז"ל שפתי חפתה לשון רבים שפתי אתערוהא דלחתא יבא התעוררות משכי"ה עילאה ואז ממילא ופי יגיד חתלתך. וזהו ונתתי מער ארצכם היינו ההשפעה של בחינת ארצכם שחוכלו להיות ארץ חפץ חתן בעתו. בעת ו' אות ו' הוא יו"ד ומשכתא למטה החברות פלא עליון עמנו עיי הד"ק. יורה. ר"ל עיי"ז יורה אותיות רי"ו ה' רי"ו מורה על דין ויומחק רי"ו עיי ה' הם כניי מחמת מגמת השיי להתדבק בעם קרובו ישראל יומחק רי"ו לרחמים. ומלקוט. לשון איחוד וכמו שמבואר אלליו פירוש הכתוב פוקד עון אבות על בנים כו' שהשיי מאחר העון על הבנים ועל ב"ב ואינו מעניש עד כי יבא אחד מבניו

מנציו ויחקו בעון. וחסו ומלקוש טאס בחוך כך קודם ביאת משיח יגזר חיי איוס דין לא יביאסו ה' כ"א יאחר ה' עד יסוקן ויומתקן ובחוך כך ואספת דגנך וכל עוב אמן כ"ר :

פרשת ראה

חשמר לך פן תעלס עולותיך בכל מקום אשר תראה. ידוע כי מלות עסס נד בחיי אהבה ומלות ל"ח נגד בחיי סיראס. וידוע מ"ש הסיק מוסי ד"ב ז"ל מ"מ מראונגע על משאחז"ל דרכו של איש לחזור אחר אשה איש מורה על אהבה ואשה מורה על סיראס וירמו על מי שזוכס למדת יראס ממילא תחזור אחריו מדת אהבה. וחסו טשמר מורה על מלות ל"ח כי טשמר מורה על לאו וסיא בחיי סירא' ור"ל כשאחזיק במדת יראס אז חזכה. לך. אוחיו' כ"ל שתוכל לדבקה עם סכל סוא חי עלמין וגס פן חוכל לפנות עלמך ולהטות אח עלמך כי תעלס עולותיך שחוכל לעלות עליותיך בלי מעכב כי. בכל מקום. מקום רומז על סויותו יח' כידוע יפ"י ספ"ס ופ"ו ספ"ס גימעי' מקו"ס ור"ל בכל מקום שכלל דבר מקומו של עולם וסויותו שורה וע"י זס. אשר תראה. אשר לשון אישור כמו באשרי כי אשורני ור"ל שחאשר ותרומס תמיד אח סבורא ב"ס מן סנסיס וסנפלאות שחראס ממנו משפיע לך :

בל לפור טסורה תאכלו. להבין אומרנו טסורה ולא טסור. נראה לבאר כי סנס סבורא ב"ס קרשנו במלותיו ואכ"ר לנו מיני סטמאים וסחיר לנו סטסורים וידוע טעס ססמנפ מאכילת מיניס סטמאים כי מטממים טסכל וסלב אשר לא כן במיני סטסורים כי יניקתס מסטרא דקדושה מלד טטורה ולכן מלדס טטרה וקדושה צא בלדס אכל מיניס סטמאים יניקתס וחייתס מסטי"א סטרא דמסאבו ועי"ז נמשך זוסמא ועומאס לאוכלי"ס. וסנס לפור מלשון לפרא נסיר אור עליון נק' בשס לפרא אוחיות ל"א פ"ר שנמתקיס פ"ר דיניס ב"א ביחוד סו"ס וארניי כנודע. וחסו ג"כ לפור טטורה שיניקתו מסקדושה שמו רומז לזס כי לפור אוחיות ל"ו פ"ר שנמתקיס ספ"ר דיניס ב"ו ביחוד א"ל ארניי גימ' ל"ו שצזס נחגלס כי סוא יח' אל ארון על כל סמפטיס ולכן סיא טטורה יס בו ו"ס כי סחולס מושך ו' רומז על סמטכת חיותו מאות ה' ולכן סיא טטורה זאח זס תאכלו ובשכר זס תאכלו כל טוב וכל סשפטת טווצת בלי מסיק ומלוד וחסנו מן סטוב שיתן לכס ה' כמורה ע"ז מלת תאכלו כי אמרי' בגמ' כימ שנא לא תאכלו אי איסור אכילס וא' איסור הנאס במשמע ממילא נשמע מזס בסיפוך כי תאכלו מורה על אכילס וסנאז אכילס ש"ס צס הנאס. וסבן :

עשר תעשר אח כל תבואת זרעך סיולא סדה סנס סנס. ידוע ס"ס גימטריי ספירי"ס לשון ספיר וסארה כי סש"י סטוב וסמטיב אשר אורו גנוז בגווי מאיר לנו בטובו וחסך כביכול צנו סנסיס ראויס לקבל אורו וטובו וסעיקר חלוי בכשרון מעשינו וסכנת גופינו אליו יח'. וחסו עשר רמו על סחכמס ור"ל שחכין עלמך אל סחכמס ועי"ז זס תעשר ר"ל חזכה בלמת אל סחכמס. אח כל תבואת

סבואת זרעך ר"ל על ידי זריעתך והכנתך חביא בחוכך אל כל חי עלמין גס חכמה היואל שדה כו' כי יש שדה למטה מרומו נגד חקל חפוחין קרישין ור"ל שגס מדברים הגשמיים היואלים מהשדה בחי' דומם ולומח וחי חוכל להביאו לבחי' מדבר ונקי הארס מ־דבר הפשוע כפשוטו. וגס מדבר הוא לשון הנהגה שיוכל באכילתו ובהולאתו מדברים הגשמיים להניגו ולהעלותו לשדה אשר ברכו ה' לחקל חיק. וזהו היואל השדה שחפצל להיותו יואל מעוסי' לשדה העליון וכי' ע"י שנה שנה על ידי שחכמה מעיך לעונה חכמה לבחינת שנה וספירה וסארה עליונה. וזהו נפרש הכחוב זאח עולח חדש בחדשו לחדשי השנה. זאח ידוע כי רמז על המלכותא קדישא ועיקר העלאתה ע"י כשרון מעשינו ונוכל לקבל הסראחה אזי העולה עמנו להספאר במחי ברא אחינא לגבך. וז"ל זאח עולח חדש שסמלכותא קדישא עולח למעלה בהסחדשות ע"י כי בחדשו ר"ל ע"י הסחדשות הארס למטה ע"י שזכה ומניע לחדשי השנה כלומר להסחדשות שנה וספירה וסארה עליונה וכנ"ל. והבן :

פרשת שופטים

חלק חלק יאכלו לבד ממכריו על האבות. ידוע מאחז"ל כי שלשה שוחפין בארס הקביה ואזיו ואמו כ"א נוקן חלקו. והנה מלד השיי ניחן חלקים הרוחניים השגמה שיהא חלק אלוה ממעל. וצריך הארס לזכך ולטער גס חלקים הגשמיים להיותם טהורים ונקיים כמו חלק אלוה ממעל ואזי ואללו יקבלו כל העולמות חענוג הרמוז באכילה. אמנם במה יזכה ארחו לבא לבחי' זו לכ"א לבד ממכריו על האבות לבד ר"ל שחעלה עזמך אל בד העליון היינו השיי עשה ה' בדה ינחנו וחוכל להעלות עזמך על ידי ממכריו מל האבות שחארה שחא רגיל ומכיר במדות האבות היינו חגיגה לעבוד במדוהיהס ואזי טוב לך :

זיאמר ה' אלי הטיבו אשר דברו. ור"ל כי הנה במ"ח אמר ה' למשה הנה אנכי בא אליך בעצ הענן בעבור ישמע העם ושס נאמר ויגד משה את דברי העם כו' ופי' רש"י רזוננו לראות מלכנו ע"ש ולאח"כ חזרו בהם ואמרו קרב אהם ושמע כו' ואח הדבר אלינו ע"ש. וברש"י ז"ל ולכן אמר השיי הטיבו אשר כו' הטיבו לשון הארה כמו בהטיבו את הנהרות ור"ל שחאירו אשר דברתם כבר רזוננו לראות מלכנו תראו לטער ולקדש עלמכם להיות תמיד בבחי' זו :

אזי הטיבו אשר דברו כו'. כי הנה צריך הארס לעסוק בחורה וספלה שיהיה פיו ולבו שוין לא כאוון אשר בפיו ידבר דברי חורה וספלה ולבו בל עמו ומחשבתו משוטעת בהבלי עולם. והנה המחשבה היא שרש הכל טהורה היא וסראיה כי מחשבה אחויות חש"ב מ"ה מ"ה גימ' אר"ם רומז על דמות דיוקן ארס עליון שצריך הארס לחשוב כי במה נחשב הוא וכל מעשיו וחורחו וספלתו הוא הכל מעזר אלוה השופע עליו וכאין נחשב. וע"י זה יוכל להסבך במ"ה ארס העליון ובחייך העליון ולכן במשה רבע"ה שחי' ענו מאד לא מלא פחה שיהי כדאי זראוי ל"בקה בו יח' אלא באמרו ונחנו מה ע"י זה שעשה עזמו לאפס יא"ן נדבך

נדבק באיין העליון וזשיה היעיבו אשר דברו שיאירו גם את הדיבורים להיות מאירים כמו פנימיות המחשבה. ובוה יזכו לפעול להיות היעיבו אשר דברו. דברו מלאן דבר אי לדור שהוא המנהיג וריל שיטה לב המלכות ושריו מנהיגי המדינה לטובה עלינו :

והיה בקרבכם אל המלחמה ונגש הכסן ודבר אל העם. ויש לדקדק על אומרו בקרבכם בכיף הדמיון ולא אמר בקרבכם. ונראה ידוע מסיק דהמלחמה האמורה בחורה רומז על מלחמה היצר והנה ידוע מסיק כי היצר אינו דומה לשאר שונאים כי שונאים אחרים הם הלחם עמכם והנלחם פעמים ושלש שוב לא יוסיפו להרים ראש ויכנעו תחתך. לא כן היצר אם הנלחם אלק פעמים לא יכנע השעיף עיך בו יחנכל עליך ע"ש. ולואח לריך בכל עת ורבע לשום עינו על דרכיו להשמר ממנו לבל ילכוד ברשעו אשר עומן פחים לרגליו והנס כי יראה שנלחם היצר כמה פעמים לא יאמין בעלמו כמו שאמרו חז"ל אל האמין בעלמך עד יום מותך וסרואים מיוחן כסיג ע"ש. ובכל עת לריך לרמוז בנפשו כי לא עשה עמו מלחמה וכעת רוצה לבטח אל המלחמה להלחם מלחמות הי זלסתחיל המלחמה ואז בודאי יחא נשמר מפיתויי היצר. ובוה גורם שמחה לפניו ית'. וזה והיה מציד על שמחה ששמחה גדולה לפניו ית' בזמן שחיה בבחינה זו בקרבכם אל המלחמה שדמה ביעיך חמיד שכעת אחס מחחיל להחקרב אל המלחמה וכיל. ואז ונגש הכסן הוא החסד עליון ורומז על הבוריה והרר אל העם בזכותה יסג וידבר את החסד אל אל פשוטי העם גיכ גם ידבר אל העם גיל בעבור כי יעיבו דרכם יחברו יתן רוח קדשו על הדיק וכמו שמלינו במשה בכל מי שנה לא נחייחד הדיבור עם משה ואח"כ בשבילם נדבר עמו וספי ישים בלבנו אהבתו ויראתו ללכת בדרכיו חמיד :

פרשת תצא

בי הלא למלחמה על אויבך ונחנו הי אלהיך בידך ושניה שבו. ידוע אשר שנו חכמים כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להסקיים כמו מחלוקת הלל ושמאי ונחן אחמיו ז"ל טעם לזה כי ידוע שכל פלפולי וחדושי חורה הם קשועין לאורייתא כידוע מוסיק וחכמים החולקים בטעמי חורה היא הכל לשים כמו המקשעות הכלה זאה אומרה כי כך נאה לקשטה זאה אומרה כך זאה ע"ש בנועם אמריו וכן הוא בזה שסיש בפסוק משכינו ע"ש ולכן סופה להסקיים כי הכל יחוד שמוחיו ית'. וז"ל כי הלא למלחמה ח"ל רמו על יחוד הוייה ואדניי שעולה גימי ז"ל וריל כשחיה לוחס מלחמות הי וכל כונתך חסיה ליחד שמוחיו ית' להסגלות הויותו ואדנותו בעולם אז יסיה נכון לבך בעומ כי חסיה על אויבך. ונחנו הי אלהיך בידך בו ור"ל כי יתן טעם האך יחנהו הי בידך לבל ישוב אמריו כי ושניה שבו שנכל דבר יש בו נייסק והוא חיוחו וכמבואר באוסיח בפי זו ע"ש ועיי כונתך כיל סן באכילה ושחיה וכל הדברים חסיה כונתך לגילוי אלהותו כיל ממילא ושניה שבו הנייק שחיה שבוי בקרב וזא ממילא יחן בידך :

לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והסתעלמת מהם השב תשיבם לאחריך ואם לא קרוב אחיך אליך ולא ייעזרו ואספתו אל חוך ביתך ויהי שמך עד לרוש אחיך אותו כו'. שור רמז להסתכלות. שיו רמז להסתכלות כדמיון הלאן כוודע. והנה כל אדם מישראל לרין לתת לב תמיד על דרכיו ויהי עיניו ולבו תמיד להסתכל ברוממות אל ולדבקה בו יחבי ויחזיר את כלי-קו אשר לא תראה את שור אחיך היינו הסתכלות או דביקות אחיך חיו נדחים והסתעלמת מהם לאמר כי די להפקיע אישע ומס לי להטער משל אחרים, לכן יחזיר הכי כי לא זהו הדרך יטבון אור כיא השב תשיבם לאחריך שלא תאמר איך לא תאמס עממי לזה והלא אי אפשר שאפיל ממרגתי ולמה לי כל זאת לכן אשר ככפילא השב תשיבם ר"ל השב הגם שהשוב אחר ממדריגתך הגדולה על ידו וכמו שהמשיל הסיק אלאמיו ז"ל ענין זה למכבד את האשפה הגם שמהר מאד ומגביה בגדיו לכלל ילכלך אוהס מימ באפס מה נדבק בו כן המוכיח ומלוה (בטוב) לבני עמו נדבק בו ממחשבותס אשר לא טובים ע"ש בדבריו הק' ואמר הכחוב אעפיכ לא חמנט עוב מבעליו עד אשר תשיבם לאחריך שהכנים בקרבן ההשובס באמת עד שהכפוך אותו להיות אחיך וכמו שכביכול השיי מלאמס עממו שיוכל האדם לקבל השראת קדושתו ממנו תראו וכן העשו להשיב כלל ישראל לכל ירח ממנו נדה ועל הדיק רמיא חיובא ליחוד בידא דחיובא להחזירו למוטב :

אי לא תראה את שור כו'. שלא תראה הסתכלות השיי שנק' אחיך ועינא פקוחא וגם הסתברותא הוא חיו כנדחים ממנו והסתעלמת מהם חיו לכל לתת עין להחזיר עינא פקוחא עלינו והסתברו יח'. לכן בא הכי באזהרה השב שתראה לשוב בתשובה שלימה ובפרט בימי אלול ימים המסוגלים לתשובה תראה לשוב בתשובה עד תשיבם את כליך לאחריך ור"ל שהשיב את עינא פקוחא ואת הסתברותו כביכול עממו. גם לאחריך מלשון האת שהיא לשון שמחה שבה הגרוס שמחה גדולה לפניו יח' ולהסביר הענין שהשיי נק' את כי איח גי' טי' כמנין אמיח במיק עשיה ויהי אלהים אמת. ואמר הכי' ואם לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו פי כן האמת שסביר הכי' שתראה להחזיר אחיך בתשובה כניל באופן הראשון אבל אם לא קרוב אחיך אליך שאינו רוצה לקרב עממו אליך ולא ידעתו ר"ל ולא פוכל לחברו אל הקדושה כי הגם שדבורי הדיק הן דברים היוצאים מן הלב ובודאי נכנסים אל הלב. אולם כאשר הרשע שומע חוכמת הדיק והדבורים שושים רשימו בקרבן כמעט לשוב מאשר עשה ע" הכה אבל בלכתו מאת הדיק יפן בכוס עינו וישכח מחוקק ויש אשר במכוון שותס לפכוחי פחדו להסיר הפחד אשר הפחידו הדיק בתוכחת עלי עון ועושה כאלו לא ידע את הדיק. ומס ביד הדיק לעשות עוד לכיא ואספתו אל חוך ביתך כו'. דקיק לומר אל חוך הוא שיש משאחיל זכס נוטל חלקו וחלק חבירו בניע. והטעם שיטול גם חלק חבירו כי משלו נחנו לו על אשר טרח ויגע עממו להחזיר אותו למוטב לכן לא יגרע מלדיק עינו. ואיחי בארזי"ל הכונה על ושים חלקינו עממס שינתן חלקינו ביד לדיק טוב שמסתפק בשלו והוא יחזור אחיכ אותו לנו עיש. וזה מרומס בתורה ואספתו

ואכפחו אל חוך ביתך ר"ל לפנימיות של פנימיותך וסיה עמך עד דרוש אחך
 אותו סידרוש אחך אותו ית' וישיב בחטובה שלמה אז תחזירו לו. והבן :

גדילים העשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר חכסה בה. הנה כתיב לא חסו
 בראה לשבת יצרה ידוע בראשית ברא אלהים בשביל ישראל שנקי ראשית
 המיחדים הויותו ית' בכל דבר לזה ברא עולמו וזאת חיו לא יעשה כן אזו
 מערעות נותן חיו ופוגם בהויותו ית'. לז"א לא חסו בראה לעשות חיו חסו כ"א
 לשבת יצרה לשבת ליישב בדעתו על מה ולמה נבראתי כ"א ליחד שמו ית' ושמה חומר
 חיו מי אנכי ומה חיו כי אני אעשה ליחד שמו ית' למדה חו"ק כי לא מחכמה
 שאלת זאת. כי הן אמת כי טוב מאד מדה הענוה אבל בעבדות ה' לריך להחגבר
 כי אם אין אני לי מי לי ובשבילי נברא העולם וכמאמר ז"ל שמחויב לומר
 מחי יגיע מעשי למעשי אבותי וכמשה ויגבה לבו בדרכי ה' הוא כניל. וזהו
 גדילים העשה לך שחובל לעשות לך גדלות על ארבע כנפות ר"ל בשביל ארבע
 הכנפים היינו ד' אותיות הו"יה ליחד אותם והם יסיו. כסותך. לחופף עליך אשר
 לא תאונה אליך רעה. כי כאשר ישרה עליך הויותו ית' ודאו כלם כי שם ה'
 נקרא עליך ויראו ממך. וכמו שמצינו בקין וישם לו ה' אות ופירש"י חקק אות
 משמו כו' ע"ש. ואה"כ אשר חכסה בה. אשר מלי אישור ור"ל כי תאושר
 בזמן כי חכסה בה ביה גי' ז' נגד ז' ספירות והמדות ור"ל שחובל לבא לזה
 ויאשר דרך כשהעשה לבושוין מכל השבע מדות להחנכו בהם בלתי לה' לבדו
 אז תזכה ליחד שמו ית' : א"י גדילים העשה לך כו'. ע"פ אשר יסדו לנו לומר
 קודם כל חפלה הריני מקבל עלי מיטע של ואהבה לרעד כמותך דהעיקר לאהוב
 כל בר ישראל כנפשו ואז יוכל ליחד שמו ית'. וכמו שאנחנו אומרים ליקבה"ו
 ליחדא שם י"ה ביה בשם כלל ישראל הוא גיב כניל להתדבק בכלל ישראל ואז
 יוכל עשות היתודים כראוי. וז"א גדילים העשה לך גדילים מלי פחיל ושזור ור"ל
 שתראה לעשות עמך כגדיל ופחיל להיות שזור וכלול בכלל ישראל ואח"כ תוכל
 לפעול על ארבע כנפות ליחד ד' אותיות שמו ית' והוא יהיה כסותך יתן לך
 לבושוין כל לריך בכני חיי ומזוני ולא עוד אלא אשר חכסה בה. אשר. אותיות
 ראש רומז עליו ית' שכביכול יתעטף ויתכסה בלבושוין שלך להספאר עמך בפני
 כל לבא מעלה וכנודע. והבן.

לא תסגיר עבד אל אדוניו אשר ינצל אליך מעט אדוניו. יתבאר ע"ד שפי"ה הסיק
 אהמיו ז"ל פ"ה עוב מעט לדיק מהמון רשעים רבים. שמה שבח"י עוב
 הוא לפעמים בצח"י מעט אלל הדיק הוא מהמון רשעים רבים הגורמים לו אבל
 מצדו לא יבצר ע"ש. חס לא תסגיר עבד ר"ל שלא תגרום חיו במעשיך להסגיר
 ולמנוע עבדות הדיק אשר אל אדוניו ואמר הלא גם לעובדך תראה לבל חמנע
 עובד ארבעה להיות בעזריו. כי אשר ינצל אליך כו'. ינצל מלי הפרשה והבדלה
 כמו וינל אלהים את מקנה אביכם כו' ור"ל כי יפריש וישפיע עליך השפעה
 קדושה ולא מיבעיא קדושה ועברה אהבה ויראה אלא כי גם אליך דברים הנוגעים
 אליך ולגופך בכני חיי ומזוני ויפריש וישפיע גיב אליך מעט אדוניו האדון ה' לבאות :

א"י לא הסגיר בסגנון זה אכן באופן אחר קלת. שלא הסגיר ותמנע את הספרות שרואה בדריק לפרסם ולגלות את אלוהותו ית' שדעו סכל כי הוא אל ארון על כל המעשים. וזו אל אלוהיו מלשון אל אדני כי אשר יגל אלך מעם אלוהיו שטי"ז יפרש ויושפט לך כ"ע וכנ"ל:

פרשת תבא

והיה כי תבא אל הארץ כו'. אמר תבא בלשון יחיד עד"ש במדרש ומוצא ברש"י ז"ל בעשו כתיב נפשות שעובדים לאלוהות הרצה אבל ביעקב כתיב נפש שעובדים לאל אחד. ולכ"א כי תבא אל הארץ כשתבא אל המלכותא קדישא או לאחד תחשבו כנפש אחד ואז חזנו אשר ה' אלסיך עתן לך כחלב את ארץ ישראל וירשח וישבת בה ישיבה ועכב לעולמות ולא תגלו עוד כי אם גאולה עולם תהיה לכם:

ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלסיך ולביתך אחס וכלי והגר אשר בקרבך. לבצין אומרו בכל הטוב ולבאורה היה די אם אמר בכל טוב. אמנם הן אמנת כי טוב ה' ואורו הוא א"ס וז"ת אור המאיר וזא. אולם לר"ך אהעל"יה לזך גופו ומחשבותיו וצפרע בעת עומדו להפלה או בחורה ויראה שיהיה פיו ולבו שוים. וזוה הוא מציא הארה ועוב ה' בלות ה' תחאה ליחדה בה' עילאה וידוע כי טוב לשון הארס. וז"א ושמחת בכל הטוב אוחיות ה' טוב שתשמח בה שאתה מאיר ומטיב את ה' תחאה כנ"ל וגם זה הוא אשר נתן לך ה' טו' כי הוא הנותן לך נח לעשות חיל. ולביתך. היינו הגוף שכאז בית לנשמת יאיר גם אתה והלוי שאתה תגרום אל סגולה עליך לשמות גם כו'. וכגו אשר בקרבך היינו גם כבעל תשובה שרואה לגור ולדור אלנו ית' תבוא לו קדושה ומכרה: אבנים שלימות תבנה את מצבה ה' אלסיך והעלית עליו עולות לכו' אלסיך. ידוע כי האותיות נקראו אבנים והנה ידוע כי לר"ך לכו"א דבורי תורה והפלה בכונה שיהיה פיו ולבו שוים ולא ידבר בפיו ולבו בל עמו ותחשבו ח"י משופעת בסבלי עולם לא זה דרך ישכון אור כי אדרבה המחשבות האלו באים לאדם כדי שיעלה אותם בעת תורה והפלה וכאדם אשר נבער מדעת נמשך אחר מחשבתו בסעלה לכן יזכיר הכתוב אבנים שלימות תבנה טו' שתראה שכלאותיות יהיו שלימות הקול והדיבור כי הקול הוא הפנימיות ור"ל שפנימיות מחשבתו תהיה קשורה ודבוקה עם דבוריו כלם כאחד שוים לעובד ולא תזכר תבנה את מצבה ה' אלסיך שחולק לפעול בדבוריך כמו עם המצבה כמו שכתבנו היה מפני ומעבד כל המרין אדרבה היה משפיע כל טוב על ישראל כן הפעול בדבורי תורה והפלה ולא עוד אלא כי גם והעלית עליו כו' ר"ל עליו על הגוף חפלה עליות שיעלה תמיד מעלה מעלה לזכור כמו הנשמת עד שיהיה בלתי לכו' לבדו והפעל גם כן לכו' אלסיך שהאלהים והדינים יתהפכו לכו"א ורחמים עלינו ועל כל ישראל אמנ: